

RECULL DE PREMSA CAP DE SETMANA

02/12/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/12/13	FA CINQUANTA ANYS: DECLARACIONS DE LAB AT ESCARRÉ A LE MONDE / L' AVENÇ	8	4
03/12/13	UN DESAIRE AL BARNILS DE LA PROMOCIÓ RÉGIS DEBRAY / EL TEMPS	12	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
30/11/13	LOS PARTIDOS CATALANES CRITICAN LA DESAPARICIÓ DERTVV / DIARI DE TARRAGONA	14	1
30/11/13	ANATOMIA D'UN DESPROPÒSIT / ARA	15	1
30/11/13	ELS TREBALLADORS LLUITARAN PER TORNAR A AIXECAR RTVV / ARA	16	2
30/11/13	CAOS Y DRAMA EN EL CIERRE DE LA 'TELE' VALENCIANA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	18	1
30/11/13	EL TENSO APAGÓN DE CANAL NOU / ABC (EDICION NACIONAL)	19	2
30/11/13	CANAL 9 JA ÉS HISTÒRIA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	21	2
30/11/13	TV3 TIRA ENDAVANT L'EXTERNALITZACIÓ DE LA GESTIÓ PUBLICITÀRIA I CONVOCA EL CONCURS / ARA	23	1
30/11/13	CARLES PRATS / EL PERIODICO DE CAT. (TELETUDO ED. CAT.)	24	2
30/11/13	APPLE NO REVOLUCIONA LA TELEVISIÓ / EXPANSION	26	1
30/11/13	CIU PROHIBIRÀ LES CLÀUSULES DE CONFIDENCIALITAT A TV3 / EL PUNT AVUI	27	1
30/11/13	CANAL 9 MUERE EN DIRECTO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	28	2
30/11/13	RAJOY CRITICA QUE LA GENERALITAT DENUNCIÏ LES TELEVISIONS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	30	1
30/11/13	DIRECTORES DE PERIÓDICOS DEFIENDEN LA DECISIVA INFLUENCIA DE LA PRENSA ESCRITA / ABC (EDICION NACIONAL)	31	1
30/11/13	UN MES DE 'PRIMAVERA' INFORMATIVA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	32	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
30/11/13	GUERRA DE FALDAS, MURDOCH CONTRA BLAIR / LA RAZON	33	2
30/11/13	ONDA CERO Y EL CONSORCIO PREMIA LA SOLIDARIDAD / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	35	1
30/11/13	INJECCIÓ LETAL A RTVV / EL PUNT AVUI	36	2
30/11/13	EL PERNIL DE JUSTO MOLINERO / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	38	1
30/11/13	ELS BISBES VALENCIANS I CANAL 9 / DIARI DE GIRONA	39	1
30/11/13	EL TRIPARTITO PIDE EL VOTO EN DIRECTO PARA UNA NUEVA TV / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	40	1
30/11/13	NIT DE REBEL-LIÓ / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	41	1
30/11/13	MAS ACUSA EL LÍDER DEL PP DE FER «LA GARA-GARA» A QUI AVIVA LA VIOLÈNCIA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	42	1
30/11/13	L'APAGADA ENCÉN LES CRÍTQUES POLÍTiques I LES DELS MITJANS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	43	1
30/11/13	FOTOPERIODISMO Y ESPECTÁCULO / DIARI DE TARRAGONA (ENCUENTROS)	44	1
30/11/13	ELS ESPOTS DE TV-3 JA TENEN CONCURS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	45	1
30/11/13	ÚLTIMAS HORAS EN LA TRINCHERA / ABC (EDICION NACIONAL)	46	1
30/11/13	HAY UNA PRENSA QUE NO SE ENTERA O SÓLO SE LAMENTA, POR VÍCTOR DE LA SERNA / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	47	1
30/11/13	EL TANCAMENT DE CANAL 9 / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	48	1
30/11/13	CIERRA UNA RTV MAL NACIDA / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	49	1
30/11/13	CATALUNYA RÀDIO ÉS LÍDER I RAC1 ÉS LÍDER I LA SER ÉS LÍDER / ARA	50	1
30/11/13	ALGUNA COSA VA MALAMENT, MOLT MALAMENT, PER ALBERT SÁEZ / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	51	1
30/11/13	MAS VE «INDECENTE» COMPARAR EL NAZISMO CON EL SOBERANISMO / ABC (EDICION CATALUÑA)	52	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
30/11/13	LA TELEVISIÓN PÚBLICA QUE NUNCA FUE / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	53	1
30/11/13	DUART ASSEGURA QUE TV3 «NO ÉS CANAL 9 NI TELEMADRID» I NO ES PRIVATITZARÀ / DIARI DE GIRONA	54	1
30/11/13	(S) DISTINCIÓ A 90 ANYS DE PERIODISME / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	55	1
30/11/13	FINAL ESPERPÈNTIC I OBSCÈ DE CANAL 9 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	56	1
30/11/13	LA CCMA COMIENZA EL PROCESO PARA EXTERNALIZAR LA PUBLICIDAD / EXPANSION (CATALUÑA)	57	1
30/11/13	RAJOY NO ENTÉN LA DENÚNCIA A 13TV I INTERECONOMÍA, «QUE DIJEN EL QUE PENSA LA MAJORIA» / DIARI DE GIRONA	58	1
30/11/13	LA CCMA AFI RMA QUE TV3 NO SE PRIVATIZARÁ PORQUE «NO ES EL CANAL 9» / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	59	1
30/11/13	EL 57,8% DELS ESPANYOLS SÓN CONTRARIS A LA DESAPARICIÓ DE CANAL 9 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	60	1
30/11/13	ARTUR MAS AFIRMA QUE A CATALUNYA «AIXÒ NO POT PASSAR DE CAP MANERA» / REGIO 7	61	1
30/11/13	'EL PUNT AVUI' I VILAWEB COMPARTIRAN CONTINGUTS / ARA	62	1
30/11/13	CANAL HISTORIA CELEBRA SU 15 ANIVERSARIO / LA RAZON	63	1
30/11/13	ATRESMEDIA DIGITAL LANZA EL PORTAL TUALBUM.ES / LA RAZON	64	1
30/11/13	PLANTADA DELS PERIODISTES A L'EXECUTIU DE FABRA / REGIO 7	65	1
01/12/13	¡OJO! SU TELE PUEDE ESTAR ESPIÁNDOLE / EL MUNDO (CRONICA)	66	1
01/12/13	INVERTIR EN DIGNITAT / EL PERIODICO DE CAT. (ED. CAT) DOMINICAL	67	1
01/12/13	!- IMAGE --> «ÉS POSSIBLE QUE GOVERNAR SIGUI MIRAR MÉS LLUNY» / EL PERIODICO DE CATALUNYA(MES PERIODICO)	68	4
01/12/13	PACTE DE FUTUR / EL PUNT AVUI	72	1
01/12/13	TELE CAIGUDA DEL CEL / EL PERIODICO DE CATALUNYA(MES PERIODICO)	73	2

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/12/13	EL 'MEDIO ESTRELLA' PARA EL MARKETING / EL MUNDO (MERCADOS)	75	1
01/12/13	EL PAÍS VALENCIÀ VOL VOTARJAUNGOVERN QUE TORNI A ENEGGAR RTVV / ARA	76	1
01/12/13	CLAMOR CONTRA FABRA POR CANAL 9 / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	77	1
01/12/13	JORDI PUJOL: 'EL ABAD ESCARRÉ ASUMIÓ SU RESPONSABILIDAD DE LÍDER' / DIARI DE TARRAGONA	78	1
01/12/13	EL PUNT AVUI RECULL 34.821 EUROS PER ALS DOCENTS BALEARIS / EL PUNT AVUI	79	1
01/12/13	ELS AMANTS DE LES SÈRIES JA TENEN UN CANAL NOMÉS PER A ELLS / ARA	80	1
01/12/13	CRITS CONTRA FABRA I A FAVOR DE CANAL 9 / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	81	1
01/12/13	LA INVERSIÓN PUBLICITARIA EN INTERNET Y MÓVILES CRECERÁ UN 11,9% EN 2014 / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	82	1
01/12/13	LA OPOSICIÓN POLÍTICA CAPITALIZA LA PROTESTA POR EL CIERRE DE CANAL 9 / ABC (EDICION NACIONAL)	83	1
01/12/13	EL PAÍS OFRECE TODAS SUS PORTADAS A LA CARTA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	84	1
01/12/13	FINS AQUÍ PODÍEM ARRIBAR, PER SEBASTIÀ ALZAMORA / ARA	85	1
01/12/13	CAZA DE BRUJAS, POR JAVIER ALGARRA / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	86	1
01/12/13	LAS REDES SOCIALES APLAUDEN Y HACEN SUYA LA PORTADA EXCLUSIVA DE LA RAZÓN / LA RAZON	87	1
01/12/13	'LA RAZÓN' JUGA AMB FOC AMB L'ASSASSÍ D'ALCÀSSER / ARA	88	1
01/12/13	EL GRAN JORDI VILAMITJANA / EL PUNT AVUI (GIRONA)	89	1
01/12/13	LLIBERTAT, VERACITAT I FAL·LÀCIA, PER ENRIC HERNÁNDEZ / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	90	1
01/12/13	LIQUIDADORS DE TV3 / EL PUNT AVUI	91	1
01/12/13	EL ENTIERRO DE CANAL 9 / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	92	1
01/12/13	'AS', PRIMER DIARIO DIGITAL DEPORTIVO EN ESPAÑOL EN EL MUNDO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	93	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
01/12/13	SANTAMARÍA DESCARTA UN CIERRE DE TVE COMO EL DE CANAL NOU / LA GACETA DE LOS NEGOCIOS	94	1
01/12/13	ABEL HERNÁNDEZ SE INCORPORA A LA RAZÓN / LA RAZON	95	1
02/12/13	TRIPLETE HISTÓRICO DE ATRESMEDIA TV / LA RAZON	96	1
02/12/13	SOUS A L'APARADOR / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	97	1
02/12/13	UN TREBALL SOBRE EL VINCLE ENTRE IDIOMA I SOCIETAT OBTÉ EL PREMI GRAN D'ÒMNIUM / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	98	1
02/12/13	UN ECOSISTEMA DEL MUNDO DEL LIBRO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	99	1
02/12/13	EL AUDIOVISUAL BUSCA NUEVOS INGRESOS / EL PAIS (NACIONAL) EDIC. CATALUÑA	100	1
02/12/13	L'ESTIGMA ÉS TOT PER A ELLES, ELS CLIENTS MAI SÓN NOTÍCIA / ARA	101	1
02/12/13	ELS SOCIALISTES VALENCIANS DEMANEN AVANÇAR ELECCIONS PEL TANCAMENT DE CANAL9 / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	102	1
02/12/13	"AS" SE CONVIERTE EN EL LÍDER MUNDIAL DE DIARIOS DEPORTIVOS ONLINE EN ESPAÑOL / CINCO DIAS	103	1
02/12/13	José Clemente (58), EL PERIODISTA DE LA LETRA PEQUEÑA / LA RAZON	104	2
02/12/13	LA SALUT DE LA RÀDIO / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	106	1
02/12/13	ESTEVE GIRONELLA, UN DELS PRIMERS FOTÒGRAFS DE PREMSA DE GRANOLLERS, MOR AMB 86 ANYS / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	107	1
02/12/13	TANT DE BO PEDROJOTA FES MÉS CAS A LUIS MARÍA ANSON / ARA	108	1
02/12/13	'CHAPAPOTE' AUDIOVISUAL A VALÈNCIA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	109	1
02/12/13	CANAL 9 I LA TERCERA VIA CATALANA / ARA	110	1
02/12/13	LOS MEDIOS CREEN QUE LA PUBLICIDAD SUBIRÁ UN1% / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	111	1
02/12/13	PUBLIESPAÑADA EL SALTO A AMÉRICA / EL ECONOMISTA (ED. LUNES)	112	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

FA CINQUANTA ANYS: DECLARACIONS DE L'ABAT ESCARRÉ A LE MONDE

Els autors presenten i contextualitzen la traducció íntegra de les declaracions que l'abat de Montserrat, Aureli M. Escarré, va fer al diari *Le Monde* el novembre del 1963, en què posava en qüestió la hipocresia i els abusos del règim franquista.

JAUME SOBREQUES I CALLICÓ
LLUÍS DURAN I SOLÀ

Centre d'Història Contemporània de Catalunya,
Generalitat de Catalunya

L'abat Escarré va concedir el novembre de 1963 (enguany fa, doncs, 50 anys) unes declaracions al corresponçal a Madrid del prestigiós diari francès *Le Monde* José Antonio Novais, mitjançant les gestions de Josep Benet i Albert Manent. Segons Albert Manent: «Foren un atac frontal, però verídric i ponderat, contra la hipocresia i els abusos del règim franquista, des de l'opressió nacional i social fins a la situació dels presos polítics, la divisió—encara—entre vencedors i vençuts, la manca de llibertats i, sobretot, una frase que els va coure molt: "El règim espanyol es diu cristià i no obeeix pas els principis de base del cristianisme"».

L'Església catalana havia acabat la Guerra Civil amb sentiments fortament oposats. El règim franquista, abanderat del nacional-catolicisme, restaurava el predomini moral, cultural i educatiu que tenia el catolicisme abans de l'establiment de la República. Per molts catòlics, la possibilitat de restaurar plenament el culte havia estat un motiu de joia, després de la radical persecució patida pel catolicisme durant els anys de la Guerra

Civil. Aquesta «restauració» catòlica a Catalunya significava, però, l'espanyolització intensiva de la litúrgia, de la catequesi, de la comunicació amb els fidels i de la seva rica activitat associativa i el retorn a inèrcies i objectius que situaven la religiositat enfrontada a la modernitat, de tarannà tancat, impositiu, inquisitorial i gens respectuós amb la consciència de les persones. Des de 1939, va ser impossible reconstituir la Federació de Joves Cristians i foren anorreats òrgans representatius d'un catolicisme català obert als canvis: van desaparèixer el diari *El Matí*, el magazine *Esplai* o revistes d'alta exigència cultural com *La Paraula Cristiana*.

Aureli Maria Escarré seguí un camí semblant al de molts creients i pastors del país. Agraït, d'antuvi, amb Franco per haver aconseguit posar fi a la persecució religiosa, en una comunitat de Montserrat especialment castigada, veu, amb el pas del temps, com l'eternització en el poder converteix Franco en un entrebanc pel progrés moral i material dels seus conciutadans en el context de negació dels drets més elementals com a persones i com a poble.

La història de l'Església catalana té, entre la segona meitat dels anys cinquanta i principis dels seixanta, prou elements que en palesen alguns canvis: són ordenats joves religiosos

que no han conegut l'ambient asfixiant de la postguerra, comencen a rebre's, de bell nou, influències del catolicisme europeu i es convoca i es desenvolupen les sessions del Concili Vaticà II, que representarà la voluntat de canviar paradigmes de l'Església catòlica universal. Catalunya endins, s'ha palesat l'acció antifranquista de nacionalistes cristians, arran dels Fets del Palau i amb la tortura i empresonament de Jordi Pujol, i es concreta el suport d'entitats d'Església a la primera represa editorial catalana amb capçaleres com *Serra d'Or*, *Cavall Fort* i *L'Infantil* i editorials com Nova Terra.

Cal recordar també que el 1962 *Juventud Obrera*, òrgan d'expressió de l'HOAC (Hermandades Obreras de Acción Católica), l'organització obrera de signe cristià, va patir uns mesos

Feia anys que l'abat anava prenent posicions de caire democràtic i catalanista, que s'allunyaven del règim i el destacaven com un franctirador enmig de la jerarquia eclesiàstica. En una homilia anterior, Escarré ja havia dit que «on no hi ha autèntica llibertat, no hi ha justícia, i això és el que passa a Espanya»

de segrest governatiu i que, just un mes abans de les declaracions de l'abat Escarré, va ser objecte de segrest per causa de les seves informacions sobre les vagues d'Astúries, que varen provocar un ampli moviment de solidaritat a Catalunya, com a conseqüència del qual nombrosos dirigents polítics a la clandestinitat, estudiants i professionals de signe divers varen ser objecte de tortures i d'empresonament per part del Tribunal d'Ordre Públic.

Les declaracions de l'abat es produeixen justament l'any després de les vagues d'Astúries, Riotinto, Puerto Llano, Bilbao, Cadis, València i Barcelona, el mateix any de l'afusellament del militant del PCE Julián Grimau el 20 d'abril i el del viatge de Franco a Catalunya i a Montserrat (el mes de juny) i el de la campanya per les instàncies adreçades al ministre Agustín Muñoz Grandes per assolir la normalitat per al català.

Va ser també a partir de l'inici dels anys seixanta quan es va organitzar un moviment d'oposició al règim en sectors de l'església catòlica, sobretot a Catalunya i al País Basc.

Cal recordar que la revista *Ecclesia* va defensar a les seves pàgines el dret de vaga, i que dos mesos abans de les declaracions d'Escarré dues-centes personalitats del món de la cultura protestaren, en un escrit que va córrer de manera clandestina, per la dura repressió patida pels treballadors en vaga.

D'altra banda feia encara no un any i mig que en un ampli sector de l'oposició al franquisme havia signat a Munic (5 i 6 de juny de 1962) un document que feia una crida als diversos grups de la clandestinitat a lluitar a favor de la democràcia a l'Estat espanyol. L'octubre de 1963, un grup d'intel·lectuals protestaren en una carta adreçada al govern per les tortures de què havien estat objecte els obrers d'Astúries. Signaven la carta entre molts d'altres, fins a cent dos, Vicente Aleixandre, Salvador Espriu, Enrique Tierno Galván, Alfons Carles Comín, Antonio Buero Vallejo, Fernando Chueca, José Agustín Goytisolo o José Bergamín.

És en aquest context, escriu Manent, que: «Feia anys que l'abat anava prenent posicions força tallants, de caire democràtic i catalanista, que s'allunyaven del règim i el destacaven perillosament sol, com un franc-tirador, més o menys detonant i profètic, enmig de la jerarquia eclesiàstica». En una homilia anterior, Escarré ja havia dit que «on no hi ha autèntica llibertat, no hi ha justícia, i això és el que passa a Espanya». No ha d'estranyar que aquest avenç de les organitzacions d'oposició al fran-

quisme generés una àmplia resposta per part del règim que portaria, entre d'altres accions repressives, a la creació, el 2 de desembre d'aquell mateix any 1963, del ja esmentat Tribunal de Ordre Públic, que condemnaria a molts anys de presó nombrosos membres de l'oposició al règim. Varen ser, aquells anys seixanta, de plenitud del franquisme, tant a nivell intern com internacional.

Però al costat d'aquest moviment d'oposició d'un sector de l'església catòlica, n'hi havia un altre, l'integrat a la jerarquia i per l'Opus Dei, que donava suport decidit a Franco. És coneguda la influència que l'Opus va tenir en els governs de 1962 i 1965.

Les opinions de l'Abat Escarré a *Le Monde*, que varen ser difoses arreu del món, van representar el trencament d'una jerarquia eclesiàstica, l'abat de Montserrat, amb el règim oficialment catòlic. L'any abans dels «25 años de paz» el règim començava a veure soscavat un dels eixos que havia fonamentat la seva rebel·lió contra la República. Les declaracions permetien legitimar el suport creixent de molts cristians en diferents opcions de l'oposició antifranquista.

Les declaracions van tenir una gènesi poc habitual. Novais i l'abat van mantenir una conversa de poc més de mitja hora, on, segons Manent, el religiós «abocà lliurement tota la seva santa ira, tan personal com col·lectiva». Escarré no hi intervingué més. Calia, doncs, donar forma d'entrevista a les notes preses pel corresponent. Un cop donada aquesta forma, el periodista, amb Benet, Josep Maria Macip i Manent, a més de monjos com Marc Taxonera, Miquel Estradé i Maur M. Boix, varen acabar de perfilar un text de transcendència històrica.

Les manifestacions d'Escarré varen provocar una àmplia campanya de desprestigi del règim contra l'abat i una protesta del ministre d'Afers Exteriors davant el Vaticà. La major o menor influència que les declaracions de l'abat Escarré i la reacció del govern de Franco haguessin tingut en el seu establiment a Milà, el 12 de març de 1965, és una qüestió que no és objecte d'anàlisi en aquestes notes que només responen a l'objectiu de situar aquest document, certament explosiu, en el context dels moviments d'oposició a Franco que anaven germinant amb prou força a partir de la dècada dels anys seixanta. ■

Institut Municipal d'Història, Barcelona

Francisco Franco amb el pare abat Escarré, admirant unes pintures, en el curs d'una visita del dictador al monestir de Montserrat l'any 1952

TRADUCCIÓ DE L'ENTREVISTA CONCEDIDA PEL REVERENDÍSSIM P. ABAT DE MONTSERRAT, DOM AURELI M. ESCARRÉ, AL CORRESPONSAL DEL DIARI PARISENC *LE MONDE*. EL TEXT D'AQUESTES DECLARACIONS APAREIX A LA PRIMERA PÀGINA DE *LE MONDE* DE L'11 DE NOVEMBRE DE 1963.

EL RÈGIM ESPANYOL ES DIU CRISTIÀ PERÒ NO OBEEIX ELS PRINCIPIS DE BASE DEL «CRISTIANISME» DESCLARA *LE MONDE* L'ABAT DE MONTSERRAT

En el cor de Catalunya, quasi verticalment sobre la plana, s'aixeca una muntanya que per les seves formes estranyes ha estat batejada amb el nom de Montserrat (muntanya serrada). La tradició conta que la Verge s'aparegué antigament en un dels seus cims, i d'aleshores ençà la muntanya santa s'ha transformat en un lloc visitat cada any per un milió de pelegrins i en la llar espiritual de la majoria dels catalans.

Una estàtua romànica, hieràtica i afable, de rostre sobri, hi simbolitza la devoció mariana: la Mare de Déu de Montserrat –la Verge Bruna– que els fidels catalans, de què és la Patrona, anomenen familiarment la «Moreneta». Un monestir de benedictins, situat per damunt dels núvols a un costat de la muntanya, conserva la imatge i és el lloc de reunió de persones de les tendències més diverses, un centre d'irradiació cultural que ultrapassa els límits de Catalunya i fins i tot les fronteres d'Espanya.

NO HI HA JUSTÍCIA SENSE LLIBERTAT

L'ànima d'aquesta comunitat benedictina és avui el Reverendíssim Pare Abat Dom Aureli M^a. Escarré: vint anys al servei dels monjos, la reconstrucció d'una comunitat mutilada per la guerra civil (vint-i-sis monjos varen ser assassinats en zona republicana) una intensa vida espiritual i una malaltia greu no han aconseguit apagar la flama dels ulls d'aquest Abat de cinquanta-quatre anys, la veu apassionada del qual no pot dissimular-ne la dolcesa.

Dom Escarré ha estat la primera autoritat de la jerarquia espanyola, l'única potser, que s'ha aixecat per denunciar la contradicció, que segons ell existeix, entre la veritat evangèlica i el règim espanyol: «ALLÍ ON NO HI HA LLIBERTAT AUTÈNTICA, NO HI HA JUSTÍCIA; I ÉS EL QUE PASSA A ESPANYA» ha dit recentment en una de les seves homilies...

L'abat ens rep paternalment amb tot l'amor que els fills de Sant Benet tenen per a l'hoste, que simbolitza per a ells Jesucrist pelegrí.

–¿Què pensa la Vostra Paternitat del moment actual d'Espanya?

–«ESPANYA, I AQUEST ÉS EL GRAN PROBLEMA, ENCARA ES TROBA DIVIDIDA EN DOS BÀNDOLS. NO TENIM DARRERA NOSTRE VINT-I-CINC ANYS DE PAU, SINO VINT-I-CINC ANYS DE VICTÒRIA. Els vencedors, comptant-hi l'Església, que es veié obligada a lluitar al costat d'aquests últims, no han fet res per tal d'acabar amb aquesta divisió de vencedors i vençuts: això representa un dels fracassos més lamentables d'un règim que es diu cristià, però que l'Estat no obeeix els principis de base del cristianisme.

La majoria dels dirigents, segueix l'Abat, són honestos i són catòlics de bona fe, però no veuen clarament com s'ha d'ésser cristià quant als principis polítics. No han meditat sobre l'encíclica *Pacem in Terris* que és l'expressió evangèlica i tradicional del nostre temps; A LA LLUM D'ELLA LA PRIMERA SUBVERSIÓ QUE EXISTEIX A ESPANYA ÉS LA DEL GOVERN.

EL POBLE HA DE PODER ESCOLLIR EL SEU GOVERN

–Per quines raons, segons la vostra Paternitat, l'Estat Espanyol no és cristià?

–El poble ha d'escollir el seu govern i ha de poder canviar-lo si ho desitja: això és la llibertat. Necessita una llibertat de premsa, de sinceritat d'informació. ¿Què ha passat, per exemple, amb la «carta dels intel·lectuals»? Perquè hi ha hagut aquests atacs en la premsa? Aquestes instruccions judicials...? El govern no té dret d'abusar del seu poder: ha d'ésser un administrador en el nom de Déu i un servidor del poble. La falta d'informació és contrària a la doctrina de l'Església i això deu plantejar uns problemes de consciència als dirigents catòlics d'un Estat que, si no canvia de principis polítics, no es pot dir catòlic.

L'abat de Montserrat reflexiona uns instants i segueix:

«Sempre n'he interessat i encara m'interesso ara per els presos polítics, que amb la seva existència constitueixen un dels aspectes més penibles del règim. La seva presència a les presons té una relació directa amb la pau que el règim no ha assolit establir. De moment, el que em preocupa, són aquests presos del penal de Burgos, que es troben incomunicats per haver seguit la seva consciència i negar-se a assistir a missa...».

–«Montserrat és el centre més important de la cultura catalana i al mateix temps el més popular. Com veu el monestir l'Abat?

–«La història ha fet de nosaltres el centre espiritual i el santuari nacional de Catalunya. Continuant l'obra del seu predecessor, l'Abat Marçet, he volgut que els monjos posseïssin una cultura sòlida i que sobretot possessin a la pràctica la llei evangèlica. Montserrat que es troba fora del món, s'interessa per al món i per la seva època: abans que tot, mantenim un contacte amb el poble i potser per aquesta raó pensem amb un criteri ben ample–.

SOM ESPANYOLS, NO CASTELLANS

«Els monjos de Montserrat estant editant en català una Bíblia crítica monumental: l'edició popular de l'encíclica *Pacem in Terris* en llengua catalana ha arribat, en dos mesos, a una venda de cent mil exemplars! LA LENGUA CATALANA SEMBLA QUE REPRESENTI UN PROBLEMA

PER ALL GOVERN, QUE PROHIBEIX ELS DIARIS EN AQUESTA LLENGUA. Dom Escarré ens parla d'aquest «problema».

—«Catalunya és un dels típics exemples als que es pot aplicar l'encíclica en el que es refereix a les minories ètniques. L'Estat ha d'afavorir aquestes minories i la seva vida cultural: el règim dificulta l'expansió de la cultura catalana. FENT ÚS DEL DRET DE PETICIÓ RECONEGUT PER LA LLEI, JO MATEIX AMB CENT ALTRES VAREM ESCRIURE UNA CARTA, FA ALGUNS MESOS, AL VICEPRESIDENT DEL GOVERN, GENERAL MUÑOZ GRANDES, DEMANANT-LI COMPLETA LLIBERTAT PER A LA CULTURA CATALANA: FINS ARA NO HEM TINGUT CAP RESPOSTA».

L'Abat ens indica:

«Era el nostre dret com a catalans. Ara l'home que us parla, és l'home d'Església, ja no és el català per al qual defensar la llengua no és solament un deure sinó una necessitat; perquè quan la llengua es pers, també la religió té tendència a perdre's. ja ha passat en altres llocs...»

—Ens diuen que els catalans som separatistes?

—«En gran majoria, els catalans no en som de separatistes. Catalunya és una nació entre les altres nacionalitats espanyoles. Com tota minoria, tenim dret a la nostra cultura, a la nostra història i als nostres costums que tenen una personalitat pròpia en el si d'Espanya. SOM ESPANYOLS, NO PAS CASTELLANS».

EL CONCILI ENS COL·LOCA DAVANT DE LA REALITAT

—La Vostra paternitat creu que el Concili té alguna influència a Espanya?

—El Concili està creant un clima nou. No es pot viure en el passat: s'ha de viure en el present. Crec molt en la tradició però no en la rutina. El Concili ens col·loca davant de la

realitat. Nosaltres, espanyols, posseïm moltes coses bones i altres de dolentes. Es necessari fer canviar aquestes últimes. El poble espanyol s'ha transformat, perquè no ho hem de fer nosaltres? EL POBLE ESPANYOL ÉS MOLT MÉS EUROPEU DEL QUE HOM CREU, SOBRETOT EN LES REGIONS DEL NORD...ENCARA QUE EL RÈGIM NO FACI RES PER AFAVORIR AQUEST EUROPEISME!...

Dom Escarré es preocupa per l'esdevenir d'Europa:

Al començament, l'oposició temia una altra guerra civil, però jo en tinc por...Tot depèn de les circumstàncies: ni la dreta ni l'Estat no han fet cap cosa per tal d'evitar una altra guerra. La legislació del govern en general és per tal d'evitar una altra guerra.

La legislació del govern en general és correcta, però no fa aplicar la llei. El nivell de vida ha augmentat, però no el nivell cultural ni el sentit de respecte mutu. LA FALTA DE JUSTÍCIA SOCIAL FA POR. HE ESTAT FA POC A ANDALUSIA I HE POGUT VEURE-HO JO MATEIX.

L'Abat resumeix el seu pensament amb aquestes paraules:

«L'esdevenidor depèn de la manera en què es resolgui el problema actual, que és un problema social, un problema de democràcia i de llibertat i, per conseqüent, de justícia. I insisteix: En el fons, és un problema de cristianisme: ésser o no cristians autèntics, tant en el sentit individual com en el sentit col·lectiu, és a dir polític. Col·lectivament els nostres homes polítics ho són cristians!».

I Dom Escarré acaba dient:

«NOMÉS SÓC UN MONJO, LA MEVA MISSIÓ CONSISTEIX A PREDICAR LA VERITAT I A PREGAR DÉU PERQUÈ ES REALITZI...»

J. A. Novais
Segona Edició

EXPOSICIONS

Prensa i dictadura: l'abat Escarré a *Le Monde*

Comissariada pel periodista Josep M. Cadena, l'exposició relata la història de l'entrevista i de l'entrevistador, i la seva repercussió internaional. Durant la inauguració es va poder veure vídeo «L'abat Escarré. 50 anys de memòria. El ressò de les declaracions de *Le Monde* (14-11-1963), produït per l'Associació de Periodistes Europeus de Catalunya (APEC), amb l'objectiu de guardar la memòria històrica d'aquells fets a través dels personatges que encara són vius.

Col·legi de Periodistes de Catalunya. Rambla de Catalunya 10, pral. Barcelona. Tel. 93 317 19 20 www.periodistes.org/. Fins al 14 gener

Al mes de gener-febrer l'exposició es podrà visitar al Palau Robert, i el mes de març se celebrarà una jornada d'estudi a l'Institut d'Estudis Catalans amb la participació de Jaume Sobrequés, Borja de Riquer, Josep M. Solé i Sabaté i Josep Cruanyes.

Podeu seguir totes les activitats al voltant de l'efemèride aquí: <http://www.abatescarre50.cat/>

LIBRERIA

Un desaire al Barnils de la promoció Régis Debray

Lluís Bonada

Els membres del Grup de Periodistes Ramon Barnils responsables del llibre d'entrevistes sobre la vida del periodista i "la seva aproximació al periodisme", no s'han interessat gens per la manera com s'hi va aproximar. Les dues vegades que esmenten de passada que va ser alumne de l'Escola de Periodisme de l'Església de Barcelona diuen –a l'igual que fan al web– que el centre formava part del CIFIC, sense adonar-se que l'ordre de les sigles no coincideix amb el nom de la institució, Centre d'Influència Catòlica Femenina.

A més, no veuen que sigui rellevant recordar que va formar part de la promoció Régis Debray, del 1968, cosa que sí que indiquen al web. Debray –nascut, com Barnils, el 1940– havia seguit la guerrilla del Che Guevara. Va ser el darrer periodista que va entre-

vistar-lo –per encàrrec de *Le Monde*– i aquell 1968 estava tancat en una pressó boliviana.

El Grup Barnils tampoc no ha pensat que calia parlar amb els seus companys de promoció, entre els quals es troben Josep M. Casasús, Antonio Franco, Carles Pérez de Rozas, Xavier Roig, Ferran Sales, Josep Servià i Josep Maria Sòria.

El llibre col·lectiu *Periodisme en temps difícils, l'Escola del CIC (1964-1974)* –la institució eliminaria la F de femenina–, editat el 1989 entre la Diputació de Barcelona i el Col·legi de Periodistes de Catalunya, reporta que el nom triat per batejar la promoció va causar una tempesta i va tenir efectes negatius. El govern va pensar que el centre estava dominat per comunistes i separatistes i l'octubre següent tornaria a obrir a Barcelona l'Escola Oficial de Periodisme. I a la convocatòria de juny de les proves de convalidació, celebrades per l'escola oficial a Madrid, una gran part dels estudiants van ser suspesos –com Barnils, delegat de la seva escola–, i fins a l'any següent no les van superar, de manera que van trigar un any més del compte a obtenir el carnet, indispensable per a treballar a la premsa.

Vint i Ramon Barnils

LAIA ALTARRIBA
Edicions Dau / Grup de Periodistes Ramon Barnils.
Barcelona, 2013.
200 pàgines / 19,50 euros

Barnils, a la festa de la promoció Debray.

La fascinació que la mort exerceix sobre els artistes

Breu tractat sobre la mort i la bellesa

ALBERT MESTRES
Angle Editorial. Barcelona, 2013.
174 pàgines / 16 euros

Albert Mestres revisa les manifestacions artístiques –pintura, literatura, música, cinema– que han tractat de la mort de personatges mítics o històrics en el moment culminant de les seves vides, i com han anat variant al llarg de la història cultural d'Occident. Un assaig sobre la fascinació que exerceix sobre els artistes la mort memorable de personatges en la plenitud de la seva bellesa, la seva joventut, el seu poder o la seva fama.

Recuperació, íntegra, d'un històric dietari iniciàtic

Mentre parlem

ENRIC SÒRIA
Universitat de València. València, 2013.
310 pàgines / 20 euros

La publicació en 1991 d'aquest llibre fou un esdeveniment i una revelació. Amb ell es feia present un escriptor jove però que demostrava una sorprenent maduresa creativa i intel·lectual. Les seues pàgines combinen les reflexions literàries, les consideracions històriques, les observacions més o menys personals i un dens registre de lectures, sense oblidar un fort interès pel cinema i les arts. Nova edició, íntegra i revisada.

Històries d'hotels, de renúncies i d'aspiracions

Tres vegades a l'alba

ALESSANDRO BARICCO
Traducció d'Helena Aguilà
RBA. Barcelona, 2013.
106 pàgines / 18 euros

Entre la nit i el dia, als afores d'una ciutat, el curs dels esdeveniments aparentment normals esdevé una autèntica història de suspens. I és a causa de la intensitat vital dels personatges que hi circulen, del seu misteri individual, que la història va fent forat en l'esperit. El recepcionista, la dona que arriba de matinada, la parella estranya, la policia... Històries d'hotels, d'aspiracions personals, de renúncies i decisions carregades d'esperança.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

EL CIERRE DE CANAL 9 | LAS REACCIONES EN CATALUNYA Y ESPAÑA

Los partidos catalanes critican la desaparición de RTVV

El presidente de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals dice que 'TV3 no es Canal 9 ni Telemadrid, ni lo será'

José A. Coto Roquet

Es una muy buena noticia para España que las televisiones públicas hayan dejado de ser intocables! El dinero público es de los contribuyentes! @JoseA_Coto

Toni García Ramon

Mucho. Ahora ya podremos ampliar el aeropuerto de Castellón, que buena falta le hace @ToniGarciaRamon

Joan Carreras

Tanquen la TV valenciana. Tomben el model escolar a les Balears. Ataquen la immersió a Catalunya. No són #moderats. Volem ser #unpaísnormal @janquim

Antonio Rivera

Veis como tenían razón de que iban a poner Valencia en el mapa! Hombres de poca fe! @meteolp

Toni Soler

RTVV es va començar a tancar fa molt de temps. I la culpa és de molta gent @soler_toni

EUROPA PRESS

El presidente de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Brauli Duart, y los grupos de CiU, ERC, ICV-EUiA y CUP censuran la decisión de la Generalitat valenciana de cerrar su radio y televisión pública. En la Comisión de Control de la CCMA en el Parlament, tacharon ayer de «pésima noticia» el cierre de la radio pública valenciana, así como la suspensión de las emisiones de Canal 9. El presidente de la CCMA dijo estar convencido de que «el pueblo valenciano sabrá encontrar la mejor fórmula para dar con un servicio como el que tenía, y no solo recuperarlo, sino mejorarlo».

Duart insistió en que «perder un servicio público de comunicación siempre es una muy mala noticia»; más, teniendo en cuenta que estos servicios pertenecen a un ámbito comunicacional común en lengua e historia con Catalunya.

La diputada de ERC Marta Vilalta lamentó el «golpe de Estado» que vive Valencia con el cierre de los medios «con formas más propias de una dictadura --ha dicho», y se puso al lado de los trabajadores que estaban resistiendo al cierre de Canal 9. «Rabia es lo que sentimos, porque se callará una voz en el país valenciano»,

que se sentirá huérfano por el ataque a la dignidad que ha sufrido esta población, dijo la diputada de ERC.

La diputada de ICV-EUiA Marta Ribas lamentó el momento de duelo que vive la democracia por el desmantelamiento de los medios

El técnico que rehusó desactivar el señal de Canal 9, Paco Telefunken, entrevistado ayer. FOTO: CANAL 9

Paco Telefunken, un héroe en Twitter

■ El 'apagón' de las emisiones de Radio Televisión Valenciana (RTVV) enciende las redes sociales, que registran desde ayer miles de mensajes relacionados con la liquidación de la radio y la televisión públicas valencianas y han convertido lemas como 'RTVV no es tanca', 'Fabra dimissio' o 'Paco Telefunken' en tendencias del momento.

Hasta cuatro 'trending topics' simultáneos referentes a RTVV acapararon el listado de temas más comentados de Twitter. El primero de ellos es 'Fabra dimissio', con el que los usuarios piden la dimisión del presidente de la Generalitat, Alberto Fabra.

De hecho, también a través de las redes se convocó a la ciudadanía a una manifestación para hoy sábado a las 18.00 horas en Valencia con el objetivo de

reclamar la celebración de elecciones anticipadas en la Comunidad.

Le siguió de cerca el lema 'RTVVnoestanca', considerado ya el principal leitmotiv del movimiento a favor del medio de comunicación público y en 'grito de guerra' de sus empleados y antiguos trabajadores.

Además, un auténtico fenómeno en Twitter es desde ayer 'Paco Telefunken', el apodo con el que se conoce ya en todo el país al técnico que en un principio

iba a ser el encargado de desconectar Canal 9 pero que, finalmente, decidió abandonar el recinto sobre las nueve de la mañana y no ser quien llevara la televisión a negro, según explicó él mismo desde el recinto entrevistado por un redactor.

Esta decisión ha transformado a este trabajador en una suerte de improvisado y «berlanguiano héroe anónimo» en esta historia, según algunos tuiteros.

«Paco Telefunken contra Pepe Desenchuffen...», «Paco Telefunken por favor desconecte los cables de este gobierno» o «Si algún día tengo un grupo de Techno-Flamenco se llamará Paco Telefunken y los desconectados» fueron algunos de los mensajes con los que los internautas le ponen un toque de ironía a la crítica al fin de la televisión y la radio autonómicas.

Paco Signes es el técnico que se negó a cortar el cable de Canal 9 para su desconexión

Canal 9, que trataron de resistir al cierre hasta el último momento.

Desde el PP, Pere Calbó reclamó a los diputados que no banalicen sobre el cierre de los medios valencianos con expresiones como «dictadura y golpe de Estado», puesto que esta decisión es de

un gobierno democrático, para priorizar los servicios del bienestar, educación y salud. Lamentó la suspensión de las emisiones, pero recordó que el Ejecutivo valenciano elevó una propuesta para garantizar la continuidad de RTVV que no fue aceptada.

LAS REACCIONES DE LOS DIRIGENTES POLÍTICOS

'Ha sido una decisión complicada. Muchos empresarios han cerrado sus empresas porque no las han podido mantener'
Alberto Fabra Presidente de la Comunitat Valenciana

'Entiendo a los trabajadores de la RTVV. En los últimos años han caído muchas empresas, también de medios de comunicación'
Mariano Rajoy Presidente del Gobierno

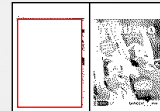
'La preocupación máxima del Gobierno es sentar las bases para que vuelva a crearse empleo y dejen de cerrar empresas'
Soraya Sáenz de Santamaría Vicepresidenta del Gobierno

'Telemadrid corre el mismo peligro que la RTVV. Si el juez rechaza el ERE, no hay otra solución que el cierre'
Esperanza Aguirre Presidenta Comunidad de Madrid

'Esto no pasará en Catalunya de ninguna manera. Tiene que haber unos medios públicos potentes para promover la lengua catalana'
Artur Mas President de la Generalitat

País Valencià Atac als mitjans públics

Anatomia d'un despropòsit

Canal 9 no es va assemblejar mai al model de TV3, però amb el PP es van superar tots els límits

Opinió

MANUEL S. JARDÍ
PERIODISTA DE CANAL 9

Encara de cos present, val a dir que RTVV mai no ha sigut un model exemplar de radiotelevisió pública. Sobretot, des que el PP va guanyar les eleccions autonòmiques del 1995 i Eduardo Zaplana va esdevenir president de la Generalitat. Fins a eixe moment, les diferències amb el model desenvolupat pels mitjans de la (aleshores) Corporació Catalana de Ràdio i Televisió ja eren grans. Ni tan sols durant els sis primers anys, il·lusionants des de la perspectiva professional, en què la ciutadania del País Valencià va prendre consciència del potencial vertebrador dels mitjans audiovisuals públics. Una consciència que ha tornat a despertar, gràcies a la virulència del tancament perpetrat per Alberto Fabra.

En arribar la dreta al poder, el grup audiovisual va ser desproveït dels principis fundacionals i posat a disposició del règim. Primer el de Zaplana i més tard el de Francisco Camps. Els professionals, no així els addictes, van ser desplaçats de les funcions informatives. Una neteja ètnica que no va impedir, durant uns anys, les denúncies de manipulació. Això i una política de producció pròpia destinada a enriquir productores i figures mesetàries van enfonsar la credibilitat i les audiències fins a límits irrecuperables. Al còctel cal afegir-hi anys i panys de nepotisme i de saqueig –Gürtel té capítol específic a Canal 9–, d'escañols financers i d'assetjament sexual, estimulats per un model fracassat, la sensació d'impunitat i la conversió de l'empresa audiovisual valenciana en un aparell de propaganda al servei del PP.

A LA VISTA DE TOTTHOM
El tancament de RTVV va resultar especialment dramàtic perquè va ser emès en directe per la cadena i la resta de mitjans. BIEL ALIÓ / EFE

Una dècada llarga d'informes anuals –convenientment ignorats o menystinguts– de la Sindicatura de Comptes acrediten com es va arribar al deute de més de 1.300 milions d'euros: mala gestió, barra lliure amb les societats anònimes esportives (abans clubs de futbol), corrupció a dojo i, sobretot, impunitat a l'ombra del poder. Quan les autoritats europees van imposar transparència comptable del sector públic, el govern valencià emmascarava el déficit, centrifugant crèdits a través d'empreses públiques, com ara RTVV. L'esclafit financer va obligar la Generalitat a assumir el deute, derogar la llei del 1984 i fer-ne una de nova, el 2012. La nova RTVV,

Futur Fabra s'ha organitzat un funeral de luxe amb el tancament

acompanyada d'un acomiadament massiu que la justícia ha anul·lat i l'externalització d'una part de la graella, garantia beneficis al final de l'exercici. Fabra, però, ha decretat el tancament sobre un dipòsit de mentides que la realitat li ha tombat. No hi ha causes econòmiques que justifiquen el despropòsit. La pèrdua del control sobre els continguts ha accelerat l'ordre d'execució amb nocturnitat i traïdoria.

El tancament de RTVV obre un forat negre de processos judicials de llarga volada: recursos al Tribunal Constitucional, al Tribunal d'Estrasburg, etc. Als costos –molt superiors al manteniment d'una empresa redimensionada i estable, tal com

van documentar els representants dels treballadors– caldrà afegir-hi demandes laborals, mercantils i totes les derivades d'unes obligacions interrompudes abruptament. Ningú no sap ben bé si el despropòsit ha sigut una ofrena a Rajoy –una més–, sobredosi de testosterona d'Albert Fabra, la corda que li han facilitat els seus companys de travessia perquè s'hi penge, o una combinació de tot plegat. Sobre les cendres de RTVV Alberto Fabra s'ha organitzat un funeral de luxe que pot posar fi, d'ací any i mig, a dues dècades d'absolutisme de la dreta valenciana. Fabra està mort, políticament mort, tot i que encara no li ho han comunicat per la via oficial. —

Reaccions contra el tancament des de tots els àmbits

Malén Aznárez

PRES. REPORTERS SENSE FRONTERES ESPANYA

"És un greu precedent per al futur d'altres serveis informatius i un atac frontal a un bé essencial en democràcia"

Brauli Duart

PRESIDENT DE LA CCMA

"És una pèssima notícia. Perdre un servei públic de comunicació sempre és una molt mala notícia"

Comitè d'empresa de l'ARA

COMUNICAT

"Volem per als serveis públics els diners que es donen als bancs i que s'embutxaquen els polítics corruptes!"

Comitè de Catalunya Ràdio

COMUNICAT

"És un exercici indigne, un episodi absolutament vergonyós i una acció pròpia només de règims autocràtics"

Andreu Palop

PORTER DEL BAYER LEVERKUSEN

"No m'ho puc creure! Han arrencat un tros d'identitat a la nostra terra. Molts ànims a tots"

Amadeu Altafaj

PORTAVEU COMISSARI AFERS ECONÒMICS CE

"Avui és un dia trist per a la premsa espanyola i europea: la policia apaga el servei públic de RTVV després de 24 anys"

Enrique Laucirica

PRESIDENT DE LA FORTA

"És un dia trist per a la televisió, per a la televisió pública sobretot i per a la televisió autonòmica en particular"

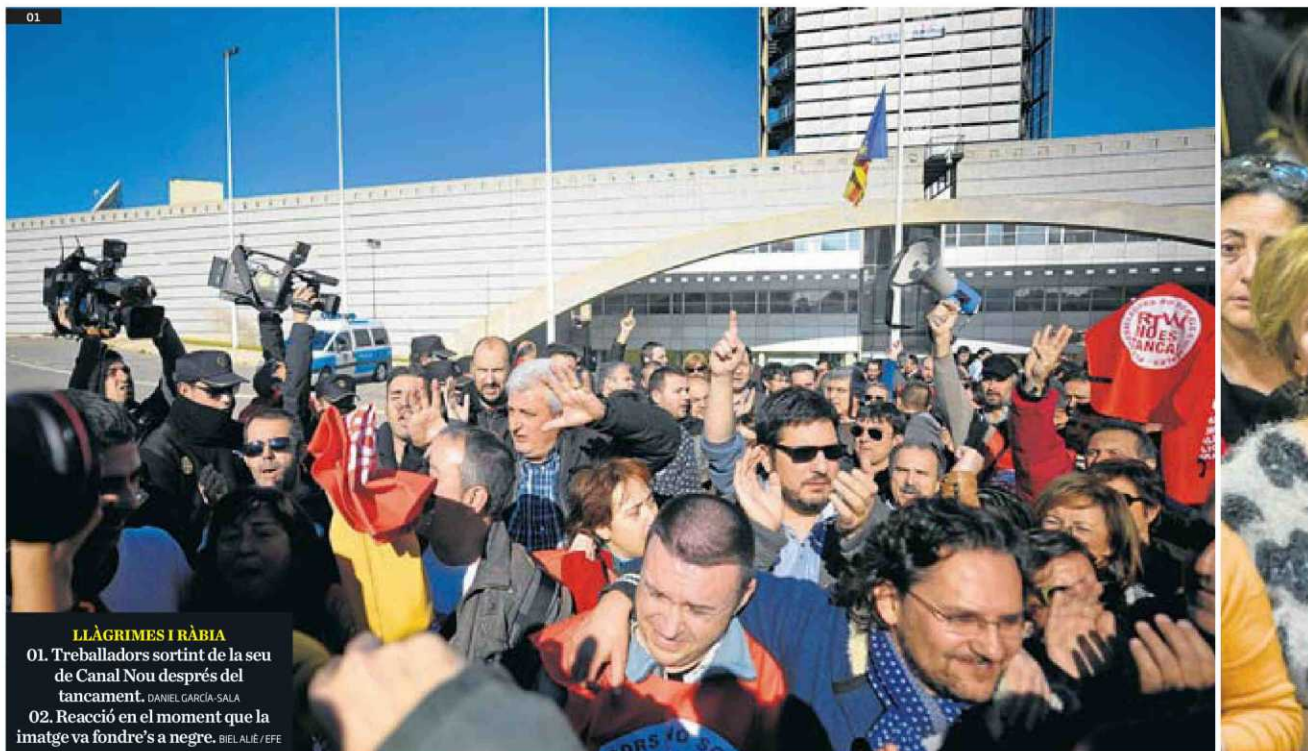
Antonio Hernando

SECRETARI RELACIONS INSTITUCIONALS PSOE

"El tancament es deu a responsabilitats polítiques i a la manipulació que Canal 9 ha patit durant 20 anys"

País Valencià Atac als mitjans públics

LLÀGRIMES I RÀBIA
01. Treballadors sortint de la seu de Canal Nou després del tancament. DANIEL GARCÍA-SALA
02. Reacció en el moment que la imatge va fondre's a negre. BIEL ALIÉ / EFE

Els treballadors lluitaran per tornar a aixecar RTVV

El comitè d'empresa confia revocar el tancament als tribunals

Crònica

SALVADOR ALMENAR
VALÈNCIA

El senyal de Canal 9 fos a negre i la desconnexió definitiva de Ràdio 9 van desencadenar la ràbia, la indignació, i van donar pas a les llàgrimes de molts treballadors que ahir veien com per culpa d'una ordre del govern d'Alberto Fabra es posava fi a 24 anys d'emissions de Radiotelevisió Valenciana (RTVV). No obstant, el desconsol es va convertir a poc a poc en coratge i força a mesura que els companys s'hi acostaven per abraçar-los i consolar-los dient-los coses com "Això no quedarà així" i "Els membres del govern] pagaran pel que han fet".

Malgrat la son, el cansament i el desgast que van suposar per als professionals de l'ens públic les últimes 12 hores d'emissió ininterrompuda, n'hi ha que ahir sortien del centre de producció de programes de Burjassot amb la mirada posada en el futur. I és que, si bé aquesta vegada la majoria absoluta del PP els ha guanyat la partida,

els treballadors confien a tornar a guanyar a batalla als tribunals, com ja van fer amb l'ERO que va acomiadar mil treballadors.

El comitè d'empresa seguirà "lluitant" perquè els valencians tornin a tenir uns mitjans públics "així que sigui possible", tornant a posar en funcionament RTVV com ja van fer el 1984. Per aconseguir-ho, els treballadors disposen de diverses vies que ja estan explorant. Amb tot, el president del comitè, Vicent Mifsud, va preferir no avançar ahir quines podrien ser les "futures accions" que poden emprendre per tractar de revocar el tancament. Per prendre aquesta decisió, els representants de la plantilla s'han donat uns dies per "descansar" i poder llavors reflexionar "amb la ment clara i amb més lucidesa", va indicar Mifsud.

El que és segur és que recorreran a la via judicial. De quina manera? És el que han de determinar. Una opció seria que els sindicats presentessin denúncies directament contra el tancament de RTVV, perquè

consideren que cessa un servei públic garantit per l'Estatut d'Autonomia; i una altra, que denunciessin la vulneració de drets laborals. En tot cas, les dues opcions són compatibles. La segona via és la que està més avançada. Ahir mateix ho reconeixia la vicepresidenta del comitè Salut Alcover. "Ens afartarem de presentar demandes perquè no sé quants articles de quants codis i de quants estatuts dels treballadors s'han carregat aquestes persones", en referència a la manera que el govern valencià ha triat per tancar l'ens.

La primera denúncia de les moltes que arribaran la va posar el Partit Socialista del País Valencià, que ahir va demanar al Tribunal Superior de Justícia que "suspendi de manera cautelaríssima" la decisió de tancar RTVV "pels perjudicis d'impossible reparació que provocarà". Tot apunta que fins dilluns no hi haurà resolució, de manera que la dificultat que implica reprendre les emissions fa poc probable que el tribunal dicti la suspensió de l'ordre de tancament,

tres dies després d'anar a negre.

La petició dels socialistes també assenyalava que la mesura afecta "greument" els drets laborals dels treballadors. Cal recordar que, malgrat el cessament de les emissions, tots segueixen sent personal de RTVV, però en situació de permís retribuït. És a dir, la Generalitat Valenciana -que argumentava el tancament de l'ens per raons econòmiques- seguirà pagant als treballadors per no anar a treballar fins que s'aprovi l'ERO d'extinció de l'ens.

Si no és per un mandat judicial, l'altra manera de tornar a obrir les portes de RTVV en un futur és amb un canvi de govern. Durant els últims dies, tots els líders de l'oposició s'han compromès davant de les càmeres de Canal 9 a reobrir els mitjans de comunicació públics si el 2015 desbanquen el PP del govern.

Però la reobertura pot no resultar tan fàcil. Si es presenten denúncies no cal descartar que en el moment que se celebren les eleccions autonòmiques -d'aquí un any i mig- encara no estiguin resolts els contenciosos, de manera que el futur govern estaria emmanillat a

Pàgina 63
Mònica Planas
escriu sobre la
'retransmissió' televisiva del tancament de Canal 9

L'hora de prendre cap decisió que impliqués la reobertura de la radiotelevisió pública valenciana.

El PP s'amaga

Ahir, durant tot el dia, els membres del PP i del govern valencià van intentar evitar per tots els mitjans sentir les crítiques del carrer pel tancament de la cadena pública. Per començar, van traslladar el ple del govern del Palau de la Generalitat a València a la localitat d'Ibi (Alcoià). Tot i que Presidència no va confirmar que fos per això, amb aquest traslladat es volia evitar la concentració de treballadors que hi havia prevista a les portes de la seu del govern. El vicepresident i portaveu de l'executiu, José Ciscar, va estar sol a la roda de premsa posterior a la reunió de govern. Els periodistes van acordar no cobrir la compareixença en solidaritat amb els treballadors de RTVV.

A Ibi els consellers van ser rebuts amb crits de veïns i treballadors de Canal 9 de la delegació d'Alacant. Potser per això, Fabra i Ciscar van suspendre un acte que tenien amb militants. A la tarda el PP també va anul·lar una reunió d'alcaldes i portaveus de Castelló en què estava prevista l'assistència de la consellera d'Infraestructures.

Mentre el PP buscava protegir-se de les dures crítiques, la ciutadania s'organitzava per sortir avui a manifestar-se. A les 18.00 a València i a les 18.30 a Alacant, milers de persones participaran en una marxa convocada pel comitè, partits polítics, sindicats, associacions i entitats cíviques. L'objectiu de la marxa serà doble. D'una banda, reivindicar el dret a tenir una radiotelevisió pròpia, i de l'altra, exigir de manera immediata la depuració de responsabilitats, la dimissió de Fabra i la convocatòria d'eleccions anticipades.

Futur
El comitè d'empresa prepara una ofensiva judicial contra el tancament

Trasllat
El govern de Fabra es va reunir a Ibi per evitar les protestes dels treballadors

Mobilització
Per avui hi ha convocades marxes a València i Castelló contra Fabra

Frederic Ferri

PRESENTADOR D'INFORMATIUS DE CANAL 9

Perfil Frederic Ferri, presentador d'informatius de Canal 9, és una de les cares que durant 12 hores va relatar en un programa especial i en directe el tancament de RTVV

"Tenia ben clar que el PP volia assassinar RTVV"

S.A.

Passades unes hores del tancament, ¿què sents?

La situació que vam viure encara no l'he digerida, però el temps passarà i l'assimilaré. Llavors el que em donarà forces serà mirar de recuperar RTVV de mans dels que ens l'han robada, que no han estat altres que els membres del PP.

Has estat un dels últims a sortir en pantalla. Un honor que imagino que no hauries volgut tenir mai.

Ja vaig tenir el dubtós honor de donar la notícia del tancament, i dijous em va tornar a tocar. Estava fent la ronda informativa que s'hauria d'haver emès durant tota la matinalada quan vam començar a llegir missatges que deien que Ràdio 9 ja no se sentia. A partir d'aquest moment va posar-se en marxa el programa especial, que va durar fins ahir al migdia. Em va tocar a mi perquè el PP va decidir fer el tancament amb nocturnitat i traïdoria.

¿Penses que durant la programació especial vau fer la tele que calia fer en un moment com aquell? Sí, perquè crec que, entre altres coses, havíem d'explicar que el PP, que és el responsable del tancament, va prendre la decisió gràcies als vots de nou diputats imputats per presumpta corrupció. Així que, si alguna vegada els condemnen, Fabra i el seu govern hauran de saber que van prendre la decisió de tancar amb una majoria tacada de corrupció.

¿Vas pensar alguna vegada que no arribaria mai el moment d'anar a negre i que al final s'evitaria?

No, no. Tenia ben clar que el PP volia assassinar la radiotelevisió dels valencians. Sabia que era qüestió d'hores, però la nostra idea era prolongar l'emissió tot el possible perquè des de ben matí tothom veïés el colp d'estat que estava patint la Comunitat Valenciana.

Dotze hores resistint fins a narrar en directe la pròpia desaparició

00.00: Comença la resistència

Dijous a la nit una edició extraordinària del *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana* publicava l'acord del govern de "dissoldre, liquidar i extingir" RTVV, que entrava en vigor llavors mateix. La primera víctima va ser Nou Ràdio, que va deixar d'emetre a la mitjanit. A la mateixa hora els treballadors de Canal 9 iniciaven un programa especial de resistència.

02.30: Cordó policial

Nombrosos treballadors van intentar accedir, de matinada, a la seu central de RTVV a Burjassot. Tot i el cordó policial que envoltava el recinte finalment van aconseguir-ho, cosa que els va permetre evitar el primer intent dels liquidadors de tallar les emissions. La seu d'Alacant, en canvi, va ser clausurada cap a les 2.30.

09.00: Paco Telefunken

Paco Signes, un tècnic de telecomunicacions conegut com a Paco Telefunken, va ser l'heroi del dia quan, després d'unes hores dins de les instal·lacions de RTVV, va negar-se a executar l'encàrrec que li havien fet els liquidadors d'apagar les emissions, i va marxar. Va explicar-ho en directe a Canal 9: "Jo no ho faré".

10.45: Ordre de desallotjament

El jutjat número 1 de Paterna va ordenar el desallotjament "immediat" de les instal·lacions de RTVV a Burjassot, arran de la denúncia per "ocupació il·legal" que havien presentat els liquidadors. El jutge autoritzava l'ús de "la força policial" si els treballadors es negaven a abandonar el recinte voluntàriament.

12.19: Canal 9, a negre

A les 12.00, un tècnic escortat per policies va entrar a la seu de RTVV. Després de ser escridassat pels treballadors que ocupaven el passadís, va arribar al control central i va tallar l'emissió. Canal 9 ho va mostrar en directe. Minuts després, els treballadors van començar a abandonar les instal·lacions entre crits de suport.

16.36: El final definitiu

Al migdia, la web de RTVV -que havia deixat d'oferir el senyal de televisió i ràdio en directe cap a les 11.00- va deixar d'estar operativa. Només seguia viva Sí Ràdio, l'emissora musical, que durant el matí havia emès també la programació de resistència dels treballadors. Aquesta emissora va apagar-se a les 16.36.

Caos y drama en el cierre de la 'tele' valenciana

El PP buscó la sorpresa de noche, pero tuvo que esperar al juez para clausurar Canal 9

H. S. / X. B. / N. DE LA T. / Valencia
La televisión pública autonómica de la Comunidad Valenciana, Canal 9, dejó de emitir a las 12.20 horas de ayer, tras una larga agonía que se inició en la medianoche, cuando el Gobierno valenciano, una vez cumplimentados los trámites legales, suprimió la señal de la radio autonómica, Ràdio 9. Fue el inicio de un apagón inédito en España, el de un medio público, cuya agonía se retransmitió en directo y que expiró con un mandamiento judicial de desalojo que los trabajadores acataron sin ofrecer resistencia a los numerosos policías que custodiaron al agente judicial encargado, al grito de «esto es un golpe de Estado» o «Fabra dimisión».

No fue sencillo, el técnico externo «Paco Telefunken» enviado para

radio, arrancó en la televisión una programación de despedida en la que, durante 12 horas, los periodistas de la casa se despidieron de la audiencia y representantes de todos los partidos de la oposición -PSPV, Esquerra Unida y Compromís- hicieron piña contra el PP. Al grito de «esto es un golpe de Estado», acabaron pidiendo el voto de manera indirecta.

Durante toda la noche, en el plató se dio rienda suelta a los dirigentes de la oposición y a los periodistas, en una especie de terapia colectiva un tanto sorprendente, puesto que durante años Canal 9 fue el objetivo de durísimas críticas por parte de estos mismos partidos políticos. La amenaza de cierre ha consolidado una alianza frente al Gobierno de Fabra que ha provoca-

do enorme entusiasmo en quienes aspiran a derrocar al PP.

Pasadas las 02.00 horas, los liquidadores que horas antes habían sido nombrados (de nuevo de urgencia) para cerrar las emisiones accedieron al centro de producción. Los encargados de cortar la señal se dirigieron hacia el control central para ejecutar la orden, pero el tapón creado por los trabajadores lo evitó. Minutos después, los liquidadores volvían acompañados por la Policía pero, otra vez, los empleados, liderados por el presidente del comité de empresa, les impidieron el acceso. En el plató, ya con repre-

Una cámara de Canal 9, posada ante el despliegue policial. / BENITO PAJARES

Los protagonistas

> **Beatriz Garrote.** A la carrera y por una puerta lateral, la presidenta de las víctimas del Metro accede por primera vez en siete años a Canal 9.

> **'Paco Telefunken'.** El técnico que debía orientar el corte de las emisiones renuncia a ejecutar la orden después de siete horas de espera.

> **Álvaro Rodríguez.** El comisario de la Policía autonómica accede al centro con la orden de desalojo. Instantes después cesan las emisiones.

apagar la señal se echó atrás por la presión y tuvo que ser la Policía la que, con la orden judicial en la mano y libertad de movimientos, cortara el suministro eléctrico del servicio de alimentación.

Antes del apagado definitivo, se vivió una jornada agónica que duró 12 horas. El cierre de la radio autonómica provocó el reagrupamiento y atrincheramiento de los trabajadores en el centro de producción de programas de la televisión. La orden política era clara: había que hacerlo de noche para evitar la conflictividad. No se consiguió.

Tras el impacto de cortarse en directo *La Taula Esportiva*, uno de los espacios con más audiencia de la

representantes de todas las fuerzas políticas excepto el PP, se celebraba la victoria parcial.

La Generalitat buscaba la fórmula de cerrar intentando cumplir la decisión del cierre -anunciada por el presidente de la Generalitat el 5 de noviembre- desde la legalidad, con todos los permisos cumplimentados y sin que hubiera que recurrir a la fuerza policial. Pero los 1.700 trabajadores, como era previsible, no se han cruzado de brazos. Y la oposición tampoco desproveyó la ocasión que se les servía.

Ante la imposibilidad de cerrar las señales, en torno a las 04.00 horas los liquidadores presentaron en el Juzgado de Instrucción 1 de

Paterna, en funciones de guardia, una denuncia por los supuestos delitos de usurpación de instalaciones y coacciones. La emisión seguía en directo.

Antes de que llegara la orden del juez, los presentadores hicieron una emotiva entrevista a Beatriz Garrote, la presidenta de la Asociación de Víctimas del accidente del Metro de 2006, una asociación que durante siete años no tuvo voz por los órdenes gubernamentales de silenciar un accidente que dejó 43 muertos y 47 heridos. Finalmente, a las 12.00, 12 horas después de que empezará la cuenta atrás, los representantes de los juzgados aparecieron en los pasillos y se dirigen a desconectar la se-

ñal custodiados por dos filas de agentes de la Policía. Fueron recibidos por los trabajadores con gritos de «Ladrones», «¡No tenéis vergüenza!» y «¡Fabra dimisión!», en el pequeño habitáculo donde se acumulaban los servidores y los equipos técnicos que sirven para la transmisión.

A algún miembro del comité de empresa se le escapó un «este Gobierno es una mierda». El encargado pedía a las cámaras, tanto de Canal 9 como de otras cadenas, que desalojaran el control central. Un trabajador aceptó y pidió dirigirse al plató para despedirse... pero no hubo tiempo y la imagen se fue a negro.

Tras el cierre, los periodistas buscaron las reacciones en el PP. El pre-

sidente de la Generalitat, Alberto Fabra, tuvo que salir asumiendo «la decisión más difícil». En este discurso coincidió con el presidente del Gobierno central, Mariano Rajoy, que defendió al Ejecutivo valenciano precisamente diciendo que la decisión del cierre de RTVV había sido «muy difícil». Eso sí, «cómo no voy a entender a los trabajadores?», se preguntó, antes de expresar su deseo de que la mejora de la situación económica en España impida el cierre de más empresas.

Fabra insistió en la tesis, ya repetida más veces, de que la complicada situación económica ha impuesto la necesidad de «tomar decisiones y priorizar».

El tenso apagón de *Canal Nou*

► El Gobierno valenciano pone punto final a 24 años de emisiones tras doce horas de resistencia de los trabajadores

ALBERTO CAPARRÓS
VALENCIA

Radio Televisión Valenciana (RTVV) puso ayer fin a veinticuatro años de emisiones en un proceso inédito hasta ahora en España que bordeó el esperpento y cuya resolución se demoró más de doce horas, que fueron transmitidas en directo (incluso por otras cadenas autonómicas como la catalana TV3) hasta que a las doce y veinte de la mañana la pantalla pasó a negro.

El Gobierno que preside Alberto Fabra había acelerado al máximo los trámites para ejecutar su decisión política de cerrar la empresa pública ante la imposibilidad de asumir el coste de readmitir al millar de trabajadores cuyo despido había declarado nulo el pasado 5 de noviembre el Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Va-

lenciana. La Generalitat entendía que no podía hacer viable una empresa que a lo largo de su existencia ha generado una deuda superior a los 1.200 millones de euros.

A última hora del jueves, el pleno del Ejecutivo autonómico nombró la comisión liquidadora de la sociedad y cuando apenas faltaban diez minutos para las doce de la noche ya se ejecutó la desconexión de la radio autonómica, que en ese momento emitía en directo un programa deportivo de máxima audiencia.

En esos momentos todas las miradas se dirigieron hacia Canal 9, que interrumpió su programación y habilitó un espacio dedicado a dar cuenta de la inminencia del cierre de las emisiones en el que, al margen de los periodistas de la cadena, participaron dirigentes políticos de la oposición. Lo que se había concebido como un proceso simultáneo con la radio derivó en un largo

Paco «el Telefunken»
El «héroe» que se negó a cortar las emisiones

El técnico que había sido reclamado para informar sobre la forma de cortar las emisiones de la televisión autonómica valenciana se negó a desarrollar el trabajo requerido y abandonó las insalubres instalaciones de Canal 9 «por decisión personal». «Trabajo en la electrónica, pero no estamos para estas cosas». Conocido como Paco «el Telefunken», el técnico estuvo durante horas acompañado por su sobrino en las dependencias de la televisión y anunció en directo su renuncia a cortar la señal.

tira y afloja televisado en directo. Los miembros de la comisión de liquidación que acudieron al control central de los estudios de la televisión autonómica acompañados de un técnico para cortar la emisiones poco después de la una de la madrugada se encontraron con la oposición de los miembros del comité de empresa, quienes les impidieron acceder a la sala.

Máxima tensión

En una situación de máxima tensión, y con la presencia permanente de efectivos de la Policía autonómica en los accesos a las instalaciones de la televisión, la empresa comunicó a sus empleados pasadas las tres de la madrugada que disponían de permiso retribuido por lo que no debían acudir a sus puestos de trabajo. Ya era tarde. A esas horas, centenares de trabajadores se habían personado ya en la sede de RTVV.

Ante la negativa de los miembros del comité de empresa, espolcados por los dirigentes de las formaciones de izquierdas presentes en los estudios, a facilitar la desconexión, los liquidadores de la empresa pública presentaron una denuncia ante el juzgado de guar-

dia de la vecina localidad de Paterna por usurpación y coacciones, en la que se reclamaba como medida cautelar el desalojo de las instalaciones.

El líder de los socialistas valencianos, Ximo Puig, entró en directo para equiparar el episodio de ayer con el «golpe de Estado» del 23 de febrero de 1981, al tiempo que un diputado del PSPV accedía por una ventana a las instalaciones de la televisión.

Finalmente, si una decisión judicial había precipitado tres semanas atrás la decisión de Fabra de cerrar la primera televisión autonómica en España, ayer fue el auto de un juzgado el que resultó determinante para poner punto y final a veinticuatro años de emisiones. La orden de desalojo -bajo la advertencia de la intervención policial- resultó determinante para que los trabajadores depusieran su actitud. Así, la comisión liquidadora pudo acceder a las instalaciones -acompañada por treinta agentes- y proceder a la desconexión. La imagen de un redactor rodeado de reporteros gráficos a las puertas del control de emisiones pasó a la historia como el último plano de Canal 9.

Videoanálisis sobre la desconexión de la televisión valenciana

El tancament d'una tele autonòmica

Pàgines 2 a 4

0.30h LA POLICIA ARRIBA A BURJASSOT La policia impedeix l'entrada al centre de treballadors del torn de nit.

3.04h DEFENSA DEL CONTROL CENTRAL Un treballador de Canal 9, al centre d'emissió de la cadena, fa guàrdia a l'espera del tall definitiu del senyal.

8.45h ESPECIAL AL PLATÓ NÚMERO 3 Periodistes de Canal 9, polítics de l'oposició i la presidenta de les víctimes del metro de València, en l'últim programa.

Canal 9 ja és història

El Govern del PP imposa la seva majoria i fon a negre la ràdio i televisió de València en només 23 dies de tràmits

LAURA L. DAVID VALENCIA

Ha anat a negre! I ja està! Era ahir divendres a les 12.19 hores quan es va apagar el senyal de RTVV. Així se'n van assabentar, de boca d'un treballador de la radiotelevisió valenciana, els seus centenars de companys que havien anat arribant fins a les portes de la seu de la tele des de la mitjanit anterior amb la intenció d'entrar (sense èxit) a la que encara és l'empresa que els paga el sou.

Durant aquestes hores, la comunicació entre els que eren a dins i els de l'exterior era constant. Als que quedaven a dins se'ls va passar tabac i menjar. Els de fora rebien informació. «Estem intentant preparar l'informatiu del migdia amb normalitat, però no sabem de quins mitjans tècnics disposem, els caps no hi són i són ells els que ens havien d'autoritzar», explicava Anna Juan, redactora, a prop del migdia. En aquests moments, l'agonia de RTVV ja feia 12 hores que s'allargava des que el tan-

cament de Nou Ràdio es va fer efectiu durant l'emissió de *La taula esportiva*, el seu programa estrella. Tot havia començat quan el ple del Govern valencià es va reunir d'urgència dijous a la tarda. Després de la trobada no hi va haver declaracions i només va transcendir que el Consell havia acordat nomenar el trio encarregat de liquidar l'ens. No obstant, el punt fort del ple es va ocultar. Dijous cap a les 23.30 hores, la Generalitat publicava una edició especial del *DOCV* anunciant «el ces-

sament de les emissions» que «es farà efectiu a partir del dia de la publicació d'aquest acord en el *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana*». El tancament es podria donar d'un moment a l'altre. Nou 24, el canal 24 hores, va donar l'alerta i treballadors i polítics de l'oposició es van arribar al Centre de Producció de Burjassot per fer front a l'apagada a les instal·lacions. Amb alguns, la seguretat del centre va fer l'ull gros; altres van escalar la tanca i van accedir per les finestres. A la cafeteria de Canal 9, a les tres de la matinada, ja no hi quedava cafè.

Cap a aquella hora, Alberto Fabra podria haver clausurat les emissions, però, com passa amb les últimes decisions del president valencià, el seu pla va fallar. El Govern valencià va passar tota la nit mirant de portar la pantalla a negre, i els intents els van emetre en directe per Canal 9. Inclòs el de Paco *Telefunken*, «un senyor que repara televisors, que ha vingut amb la policia, però que no ha pogut resistir la pressió i ha dit que ell no l'apagava», va dir el periodista Genar Martí.

Mentre el tancament no fructificava, el plató 3 de Canal 9 (el més gran) seguia en efervescència: el que va començar com una ronda de titulars de matinada es va convertir en un especial en què es va entrevistar l'oposició (el PP va declinar la invitació) i, per primera vegada, la presi-

dent de l'associació de les víctimes de l'accident de metro, Beatriz Garrote. Manuel Campo Vidal, Iñaki Gabilondo i Jordi Èvole també van entrar per telèfon a valorar l'apagada.

Creixia el rebuig, però la Generalitat seguia amb la seva. Al final, la policia va ser qui va apagar l'emissió. El Jutjat d'Instrucció 1 de Paterna va ordenar el desallotjament «immediat» del centre, a petició dels *liquidadors*, com a mesura cautelar. Després els treballadors van abandonar la TV

Èvole, Gabilondo i Campo Vidal van entrar per telèfon durant les hores prèvies al tancament per valorar l'apagada

després de deixar a mig pal la senyera que dóna la benvinguda al centre.

Els prop de 1.660 empleats encara no han estat acomiadats. «Això és tan kaffià que el Govern valencià, que aadueix per tancar que no té diners per pagar les nòmines, decideix pagar-nos per no treballar», va valorar Vicent Misfud, president del comitè d'empresa, que va explicar que només els representants dels treballadors «i un centenar de persones d'àrees no productives» ja poden accedir a RTVV.

Tema del dia : El tancament d'una tele autonòmica

FOSA EN
NEGRE EN
3 MESOS

1 El 21 i 22 d'agost es va aprovar un ERO per fer front al deute acumulat: 1.200 milions d'euros

2 El 5 de novembre el Tribunal Superior de Justícia valencià anul·la l'ERO i el Govern anuncia el tancament

3 El 28 de novembre el Govern nomena els 'liquidadors' de la RTVV, que deixa d'emetre el dia 29

MIGUEL LORENZO

12.19h

L'EXECUCIÓ DEL TALL DE SENYAL

El secretari judicial (centre), amb membres de la policia i precedit per treballadors, es dirigeix a la sala d'emissió per complir l'ordre del Jutjat d'Instrucció de Paterna i desconectar el senyal de Canal 9.

MIGUEL LORENZO

12.30h

EL SENYAL DE CANAL 9, A NEGRE

Treballadors emocionats al confirmar-se la desconnexió.

MIGUEL LORENZO

12.40h

ADÉU A LA RÀDIO I LA TV DE VALÈNCIA

Concentració a la porta del centre després de la fi d'emissió.

el 'trending topic' del dia

EL COP DE GRÀCIA FALLIT ▶ TÈCNIC AMB PRINCIPIS

Paco 'Telefunken' no va ser botxí

Escortat per la policia, acompanyat de la comitiva de liquidadors i disposat a tallar d'arrel el cor d'una televisió. Així es va presentar de matinada al Centre de Producció de Programes de Burjassot de Canal Nou Francisco Signes, àlies Paco Telefunken, reparador alcantí de televisors que, a salt de tuit i de forma inopinada, va veure ahir el seu sonor nom consagrat a l'Olimp dels 10 primers trending topic mundials. A ell li va tocar la pega de desconectar el senyal del canal valencià per sempre, però en un rapte de dignitat es va negar a emular l'inoblidable Pepe Isbert en el seu paper de baqueterjat botxí berlanguà.

▶▶ El tècnic Paco 'Telefunken'

Quan cap a les dues de la matinada, Paco Telefunken i la comitiva funebre es van personar als estudis, només faltava el capellà per completar el tètric quadro immortalitzat per El verdugo, de Luis G. Berlanga. Els executors van intentar entrar dues vegades al cor tècnic de la tele (el que s'anomena central de control), però els treballadors

no van deixar passar persones «alienes a l'empresa sense identificar-se». Evidentment, Paco no portava a sobre el carnet de Telefunken.

Els tres membres de la Comissió de Liquidació (Pau Pérez, Antonio Hervás i Carlos Cervantes) i l'improvisat botxí, que anava acompanyat del seu nebot Pepe (noi que segura-

ment encaixaria en el paper de Nino Manfredi), van haver d'esperar a la sala d'actuants a veure si arribava l'ordre judicial. Set hores després, Paco Telefunken s'ho pensava millor i renunciava a donar-li el cop de gràcia a Canal Nou. «Treballo en l'electrònica, però no estem pera aquestes coses», va dir a la sortida entre visques i aplaudiments dels treballadors. Després, més calmat, va explicar que havia estat reclutat per informar sobre com es podien tallar les emissions. «Però he decidit tornar a casa veient l'aire que pren tot això», va confessar el veterà tècnic.

La deserció de l'anònim heroi de les ones hertzianes va incendiar les xarxes socials i va destapar l'enginy de molts tuïters: «Paco Telefunken contra Pepe Desendollin», «Paco Telefunken, per favor, desconnecti els cables d'aquest govern» i «Si algun dia tinc un grup musical es dirà Paco Telefunken i els desconnectats» van ser alguns dels missatges d'aquest nou paquisme telefunkià. - J. C. R. =

La web rttv.es i l'emissora Sí Ràdio, que emetia música en valencià, van ser les últimes que van deixar de funcionar ahir. «Això ho pagaran car, en vots i en suport social, perquè quan algú pot explicar una decisió, ho fa a la llum del dia i no s'amaga. Que donin la cara», va reclamar Misfud.

¿I ara què? El Govern valencià continua amb l'obscurantisme que ha caracteritzat el procés. A més a més dels llimbs laborals, el Consell

El Consell no ha explicat què pensa fer amb el centre de Burjassot, material tècnic i treballadors

no ha explicat què passarà amb les instal·lacions (l'edifici de Burjassot està protegit per la seva peculiaritat arquitectònica), el material i l'arxiu. Fabra tampoc ha explicat quina és la seva alternativa (si en té) perquè els valencians tinguin una radiotelevisió en la seva llengua. En qualsevol cas, al Consell l'espera una allau d'accions judicials, per la via laboral, política i societària que haurà d'afrontar (i pagar) l'Advocacia de la Generalitat; és a dir, els valencians. =

TV3 tira endavant l'externalització de la gestió publicitària i convoca el concurs

Els treballadors rebutgen ser subrogats al soci privat i la direcció no aclareix quin destí se'ls donarà

Es posa en marxa el comptador: TV3 ja admet propostes dels grups privats per gestionar els seus anuncis. Però els treballadors del departament comercial es neguen a ser subrogats.

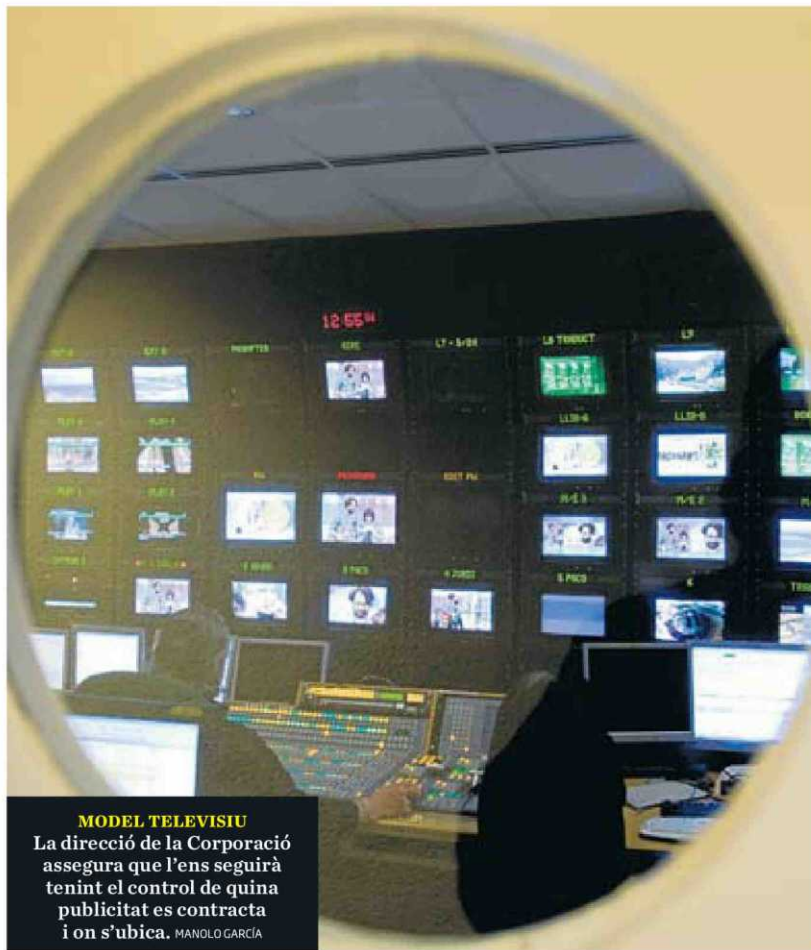
ÀLEX GUTIÉRREZ

BARCELONA. L'engranatge per adjudicar la gestió dels anuncis de TV3 a un grup privat s'ha accelerat: la direcció de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals va anunciar ahir que aprovava el plec de clàusules que ha de regir el concurs mitjançant el qual s'externalitzarà l'àrea comercial de la televisió pública.

El soci privat rebrà ingressos de tres vies. D'una banda, una aportació de 900.000 euros anuals, al marge de quin sigui el seu resultat. La Corporació justifica aquesta partida perquè obliga l'adjudicatari a quedar-se els actuals treballadors de TV3, fins a un màxim de 34 persones. La segona via d'ingressos també s'ha discutit políticament, ja que consisteix en una comissió de l'1,5% aplicada a tots els anuncis que vinguin de la FORTA (l'associació de televisions autonòmiques). Els crítics amb l'operació no entenen que se cedeixi una part d'uns ingressos que arriben automàticament, sense que el futur soci hagi d'aportar-hi cap gestió. La tercera via és una comissió més elevada (i variable) que s'aplicarà sobre els anuncis contractats.

En la comissió de control a la Corporació celebrada aquest divendres, Brauli Duart va tornar a recordar que la intenció d'externalitzar el departament ja es va expressar el 2010, amb un altre equip directiu, i que en tot cas TV3 seguirà retenint la capacitat de decidir quin tipus de publicitat s'admet i on s'ubica. La pública reté així mateix el cobrament dels anuncis, cosa que ha estat discutida també, ja que els crítics interpreten que el soci privat s'estalvia els problemes derivats de retards i impagaments. També va recordar la situació de duopoli (Mediaset i Atresmedia controlen el 92% del volum de negoci), la qual cosa obliga, al seu parer, a associar-se.

La sessió va estar marcada pel que passava uns centenars de quilòmetres més al sud, a València, amb Canal 9. "No estem tancant els mit-

MODEL TELEVISIU
La direcció de la Corporació assegura que l'ens seguirà tenint el control de quina publicitat es contracta i on s'ubica. MANOLO GARCÍA

jans públics", lamentava Marta Ribas, d'Iniciativa, "però ens els estem venent a trossos, i venem els que són interessants per a la nostra competència directa". Ribas es va referir indirectament al Grupo Godó, que apareix a les travesses com a probable adjudicatari. En concret, va fer servir la fórmula eufemística "mitjans de *vanguardia*", una expressió que també va utilitzar Sergi Sabrià, d'ERC, en subratllar que l'operació arribava just quan les previsions per a la publicitat a la televisió són de millora i, en canvi, les de premsa, de baixada. Duart va rebutjar la noció que el concurs tingui destinatari ja decidit.

Una altra de les incerteses a les quals s'enfronta el projecte és el

Compromís de la Direcció de la Corporació assegura que els desplaçats mantindran les condicions

destí dels treballadors. El departament comercial va reunir-se en assemblea dijous i van fer pinya: demanaran en bloc que no se'ls traslladi. Des de direcció s'ha insistit que marxar és voluntari, que se'ls mantenen les condicions i que tenen el retorn garantit, però no s'ha aclarit què faran aquests treballadors si decideixen quedar-se en una televisió amb el departament externalitzat.

Fonts de la plantilla han explicat a l'ARA que emprendran accions legals contra el plec. De moment, s'ha obert un termini de 45 dies perquè les empreses hi optin. Les condicions que es demanen, però, són força exigents perquè a la pràctica només un nombre molt limitat de grups s'ho pugui plantejar. —

A més

Pendents de la renegociació del conveni de la CCMA

● La negociació del conveni, sense pacte a la vista

Comitè d'empresa i direcció segueixen negociant el nou conveni, que ha de suposar un estalvi important en salaris i complements. La direcció vol equiparar el rang de salaris de la Corporació al del sistema sanitari públic, un punt que la plantilla rebutja de ple. Temen, però, que en cas que no s'arribi a un acord s'amenaci –tal com ha passat aquesta setmana a RTVE– amb l'adopció del conveni general de l'audiovisual espanyol, que és molt menys avantatjós que l'actual.

● Els sous de la Corporació ja són el 47% del pressupost

El president de la CCMA, Brauli Duart, ha explicat que les despeses laborals de l'ens suposen el 47% del total de les despeses, i ha recordat que en l'últim contracte-programa vigent s'indicava que l'índex havia de ser del 35% o inferior. Duart ha explicat que, en tres anys, el nombre de proveïdors de la Corporació s'ha reduït de 5.441 a 3.748 i que de gastar-se 207 milions el 2010 se gastaran 207 milions el 2013. "Jo crec que això no és privatitzar", ha ironitzat, tot i que ha refermat que TV3 ha de seguir sent motor de l'audiovisual català.

● Tensió per nomenaments al departament d'informatius

Al marge dels temes de la comissió de control, aquesta setmana el Sindicat de Periodistes ha fet saber el seu malestar amb els últims canvis a la redacció. En un apunt al blog, demanen al director d'informatius, Jaume Peral, "un canvi d'actitud en el tracte amb els professionals que es basi en el respecte i el diàleg". La polèmica s'ha creat arran del nomenament de Montse Tió com a cap de política, cosa que de retruc ha comportat que s'hagi apartat del seu lloc de treball els periodistes Joan Pau Escriche, el subcap de la secció, i Manel Mateu, tots dos pendents encara de rebre una nova assignació.

L'ENTREVISTA

El periodista Carles Prats no fa concessions a l'hora de defensar la televisió pública, seriosament amenaçada des de diversos sectors. Opina que una democràcia real necessita uns mitjans públics que obrin el ventall a tots. Com ho fan, afirma convençut, els telenotícies de TV-3.

Carles Prats

«A TV-3 lluitem perquè les retallades no es notin en antena»

OLGA LERÍN

És, juntament amb Núria Solé, la cara del *TN migdia* de TV-3, el vaixell insígnia dels informatius de la tele autonòmica. A Carles Prats (Barcelona, 1975) el periodisme i, sobretot, la crònica internacional li bullen a la sang. El seu primer contacte amb el mitjà es remunta a la comunicació d'àmbit local i a BTV. Després vindria el seu pas per la secció d'internacional de TV-3 i el somni de qualsevol professional: ser corresponsal, en aquest cas, a París i Brussel·les. Des del 2009 entra cada migdia a les cases catalanes.

—¿Se li va obrir el món quan es va mudar a París de corresponsal?

—Sempre he dit que els periodistes fan la mateixa feina aquí que a l'altra punta del món: sortir a buscar històries. Es tracta d'explicar amb honestat el que està passant i buscar els personatges que creus més pertinents. Però si que és veritat que s'obre el món. A mi la informació institucional europea m'ha interessat des de sempre. A la facultat em vaig apuntar a Dret Comunitari, perquè sempre m'ha agradat veure com des del diàleg i la negociació s'ha pogut construir un marc de pau, que és la gran conquesta de les institucions europees, malgrat que tenen molts problemes i han d'estar en qüestió com a entitats públiques que són.

—¿Com va anar la tornada a casa?

—La vaig demanar jo, per qüestions laborals de la meua parella. Si hagués estat sol, m'hauria quedat, però la vida va com va i has d'arribar a compromisos. ¡A pactar ten'ensenya molt Brussel·les! Ser corresponsal pot tenir certa aura, però, en el fons, es treballa moltes hores, veus molt poc la teua família i no saps mai on dormiràs. Això, que és molt interessant i enriquidor, no sempre és fàcil de compaginar.

—I es va trobar de cop al plató del *Telenotícies migdia*...

—Els primers mesos vaig tornar a la secció d'internacional. Però hi va haver moviments de peces i em van preguntar si m'atreveria amb el *TN*. Hi vaig donar alguna volta i en vaig parlar amb algunes persones. No sé si és que sóc una mica temerari, però no vaig dubtar gaire. A BTV vaig arribar a presentar l'informatiu del migdia. De por a la càmera no en tenia, però em feia molt respecte el plató, TV-3 i tot el que hi ha al seu entorn.

—¿Quin és el balanç d'aquests quatre anys?

—Molt bo. Un no s'ha de penedir mai del que ha fet; i si, en tot cas, aprendre si no li ha anat bé l'experiència per a pròximes vegades. A Brussel·les arribava a passar tres mesos fora de casa a l'any i fins i tot tenia una maleta a punt amb les coses bàsiques per si havia de sortir corrent. Quan has viscut molt temps així, i no tens una rutina gaire defi-

«Encara que un sap on treballa, els periodistes de TVC escrivim el que pensem»

'TELENOTÍCIES MIGDIA'
Dilluns a divendres
TV-3 / 14.30

«Si la gent surt al carrer, la nostra obligació és mostrar-ho. Nosaltres no marquem l'agenda del Govern»

Vegeu el vídeo d'aquesta entrevista amb el mòbil o a la web www.elperiodico.cat

nida, tancar-te en una redacció, fer un horari i seguir un mateix patró cada dia costa uns mesos, fins que et situes. Però el període d'adaptació ja està més que superat.

—¿Com recorda el seu primer *TN*?

—Vaig intentar no pensar en res més que per concentrar-me en allò que havia de fer. I no pensar mai si hi havia cinc, 10 o 15 persones mirant-me, ja no a casa, sinó al control de realització. Anava a poc a poc, mastegant molt les paraules, perquè el primer dia resulta crucial. Si comences una nova etapa i ho fas amb mal peu, això et pot marcar. A més, l'equip m'ho va posar molt fàcil.

—Llavors deu ser la persona més adequada per donar consells a Toni Cruanyes, que al gener debutarà al *TN vespre*...

—Fa molts anys que ens coneixem: també va sortir de la secció d'internacional. Jo vaig ser el becari que el va substituir. Ell era el veterà... Li diria que continuï la feina que està fent. És un gran professional i una persona amb criteri. Més que desitjar-li tota la sort del món, confio que pugui fer créixer encara més el *TN*, perquè és un espai consolidat; que no s'angoixi si al principi la relació amb la càmera no és la que ell voldria.

—¿Enyora el periodisme de carrer?

—Un periodista sempre té ganes d'estar al carrer i, si no en té, és preocupant. Quan hi ha un tema que m'interessa molt, faria la maleta o agafaria la càmera i me n'aniria a gravar. M'agrada quan al *TN* podem sortir a fora de tant en tant, perquè és on passen les coses, i això t'enriqueix. De ganes de canviar no en tinc especialment, perquè en aquests moments estic molt bé. Després d'una etapa inicial d'adaptació, ara estem trobant un punt d'equilibri molt interessant. Però no descarto res.

—¿Quins espais no faria mai?

—Molts. No per res, sinó perquè no

m'hi veig. Hi ha hagut casos de presentadors d'informatius que estan fent d'humoristes. Jo ho trobo espectacular, en el bon sentit de la paraula. i Però és que quan explico un acudit sóc tan dolent que no fa gràcia o el que en fa és que l'explico tan malament! Jo seria un desastre. Valoro la gent que és capaç de tenir diversos registres.

–¿Quina és la poció de l'èxit del TN migdia?

–Hi ha molts factors que hi poden influir. Intentem explicar el que passa donant veu a tots els que tenen alguna cosa a dir de la manera més ràpida. Al migdia estan passant moltes coses i intentem que sigui un informatiu molt viu, amb moltes finestres obertes per tot el territori i el món. Després hi ha la selecció de temes, el seu tractament i l'excel·lent treball en equip. Quan la gent veu TV-3, sap que hi pot trobar. I quan no és així, ens ho diu: «Això no és propi de vosaltres».

–¿S'imagina a TV-3 uns informatius externalitzats, com els de les televisions de Múrcia o les Balears?

–No, però és evident que el panorama és desolador. La situació és molt complicada per al periodisme en general. L'entorn és dramàtic. A la tele pública, les retallades dels pressupostos públics i de la publicitat tenen un impacte molt important. Lluitem cada dia perquè no es noti en antena, però és molt difícil. No em vull imaginar una TV-3 externalitzada, perquè acumula 30 anys d'una feina molt ben feta. Hi ha uns tipus de formats amb què si la tele pública no arrisca, no ho faria la privada. Intento no pensar en el pitjor dels es-

cenaris, però quan veig el que passa a Grècia o València...

–¿Què opina d'aquests tancaments?

–És un drama humà, un drama social i un drama per a la democràcia. El tancament de qualsevol mitjà de comunicació és molt preocupant. Podem entrar a valorar si

aquestes finestres poden fer-ho millor o pitjor, però barrejar discursos o debats de coses que no tenen res a veure em sembla una mica trampós. Fa molts anys que fem sacrificis, perquè no estem al marge de la societat. Veure el que passa a València és preocupant per als valencians i perquè pot servir d'exemple.

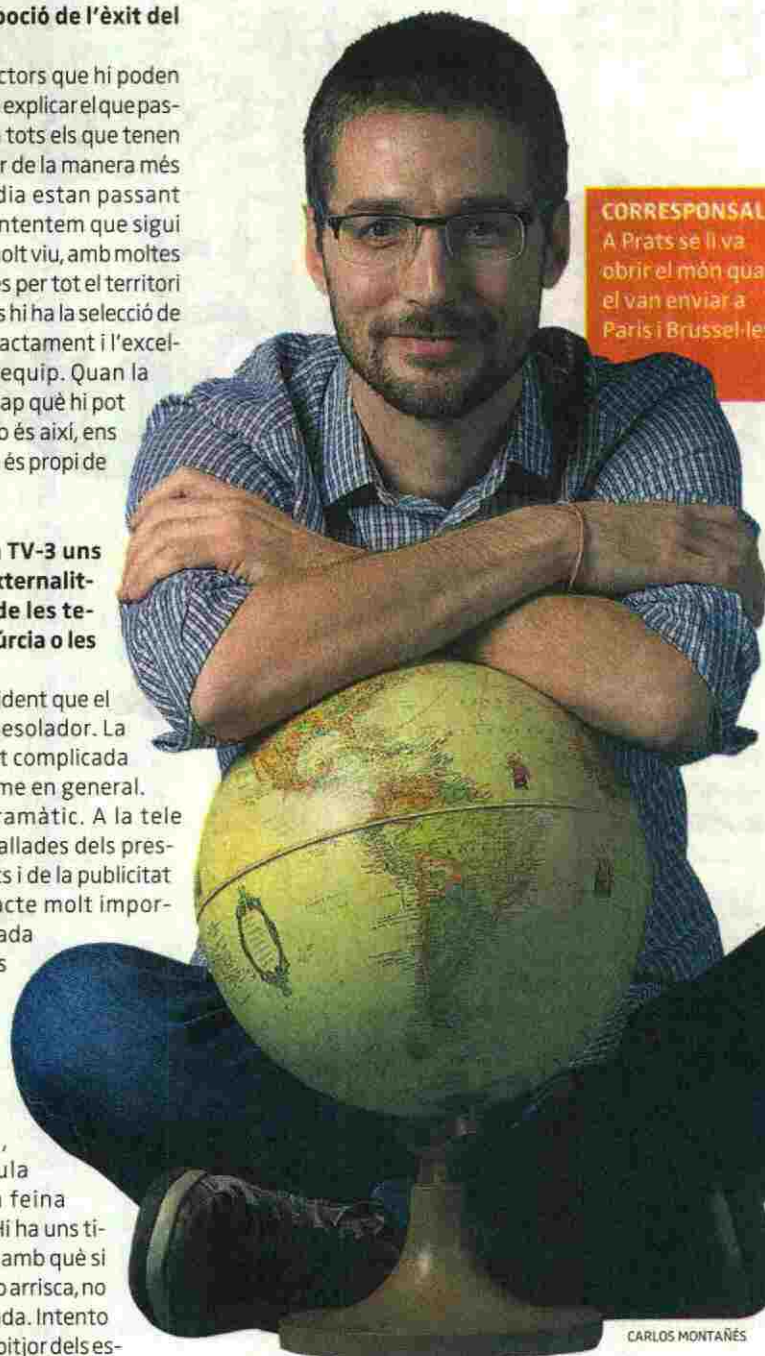
–¿Com portaria treballar a les ordres d'una cúpula excessivament intervencionista, com la de Julio Somoano a TVE?

–Amb molta incomoditat. A mi em diuen que sóc molt rondinaire. M'agrada obrir debats. Pel meu caràcter, segurament em seria complicat que em diguessin què he de dir i com. No tinc aquest sentiment d'estar pressionat. Un sapon treballa i la línia editorial del mitjà, però els periodistes de TV-3 escrivim el que pensem.

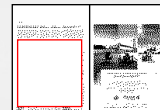
–Al Parlament, una de les baralles habituals és el pluralisme. El tractament de l'11-S passat, que recull l'Info K, ha sigut un dels temes estrella.

–De l'Info K només recordaria que és un programa en què els menors parlen de tot. Agafar aquest espai un dia en concret és fer-ne una lectura molt interessada. Si té una virtut és convertir els nens en protagonistes de les notícies. Com que és un tema amb un rerefons polític, pot generar moltes suspicàcies, i per això hem d'anar amb compte, com més millor. El debat sobre si Catalunya ha de ser independent o no no l'hem inventat nosaltres. Com a mitjà públic, intentem explicar el que passa a Catalunya. Si la gent surt al carrer per un fet determinat, la nostra obligació és mostrar-ho. I també expliquem què es diu en contra. A més, nosaltres no marquem l'agenda del Govern: són ells el que la fan.

CORRESPONSAL.
A Prats se li va obrir el món quan el van enviar a París i Brussel·les.

CARLOS MONTAÑÉS

Apple no revoluciona la televisión

GUERRA POR EL SALÓN/ Steve Jobs le dijo a su biógrafo que había encontrado la clave de la televisión del futuro, pero las apuestas de Microsoft, Samsung y Sony amenazan con dejar atrás a la compañía de la manzana.

Tim Bradshaw, Financial Times. La revolución en la televisión es lo que los usuarios llevaban años esperando. Una cámara te reconoce y al instante personaliza la pantalla. Si se le pregunta por la serie *Breaking Bad*, el dispositivo ofrece una selección de episodios en la TV en directo, en Netflix o en su propio servicio de vídeos.

Esta podría haber sido la TV que Steve Jobs tenía en mente cuando le dijo a su biógrafo Walter Isaacson en 2011 que había "descifrado" el interfaz perfecto para la televisión. Pero ese título se lo ha arrebatado la nueva consola Xbox One de Microsoft, que aparte de los juegos, ha recibido críticas muy favorables por sus funciones de centro multimedia.

"Usar la voz para navegar por la TV me abrió los ojos sobre el potencial que ofrece esta experiencia. Otros descodificadores lo han intentado y han fracasado", señala Ben Bajarin, un analista de Creative Strategies.

Hace un año, cuando el consejero delegado de Apple, Tim Cook, empezó a crear expectativas sobre el inminente lanzamiento de una nueva TV, el descodificador de Apple no se salía de la norma dentro de un mercado de monótonos dispositivos de descargas y televisiones inteligentes. Pero ahora, corre el riesgo de quedar rezagado ante los pasos radicales de sus rivales.

Además de la Xbox One y la PlayStation 4 de Sony, Google ha lanzado Chromecast, que por 35 dólares permite a los usuarios de smartphones transmitir lo que ven en su pequeña pantalla a la grande. Funciona con la mayoría de los dispositivos que soporten el

La empresa que fabrica el iPhone vende 350.000 películas al día en iTunes

LOS CANDIDATOS A LIDERARLA NUEVA ERA AUDIOVISUAL

Las propuestas de Google, Apple, Sony y Microsoft.

Chromecast	Apple TV (version 3)	PS4	XBOX ONE
Fecha de lanzamiento Julio 2013	Fecha de lanzamiento Marzo 2012	Fecha de lanzamiento Noviembre 2013	Fecha de lanzamiento Noviembre 2012
			
Reproduce aquello que se ve en el navegador Chrome de un PC o un dispositivo móvil	Incluye contenidos en directo y bajo demanda de iTunes, Netflix, Hulu, HBO Go y otras plataformas, así como música en streaming de aplicaciones para iPhone como Spotify.	Más limitada que la Xbox One en sus funcionalidades adicionales a los juegos. Sirve para ver contenidos de la tienda online multimedia de Sony, Hulu, Netflix y películas Blu-Ray.	Permite ver contenidos en directo (cable o satélite) y bajo demanda, usando comandos de voz. Además de la tienda de contenidos de Microsoft, hay aplicaciones disponibles para Hulu y Netflix.
Precio (EEUU, en dólares) 35	99	399	499
Funcionalidades • HDMI • Wi-Fi	Funcionalidades • HDMI • Bluetooth para el teclado inalámbrico de Apple	Funcionalidades • Soporta resolución 4K en imágenes fijas • Wi-Fi • Reproduce contenidos en directo	Funcionalidades • Soporta resolución 4K • Skype • Sensor de movimientos y voz Kinect

Fuente: Financial Times

Expansión

navegador Chrome de Google. Apple ofrece algo similar con su tecnología Airplay, pero está limitada a sus propios dispositivos, y el receptor Apple TV es tres veces más caro. Al mismo tiempo, Samsung negocia con los desarrolladores para que fabriquen apps que funcionen en sus dispositivos móviles y en los televisores inteligentes, y está promocionando la integración entre ellos.

Esta semana, Apple pagó unos 360 millones de dólares por PrimeSense, una compañía israelí que aportó parte de la tecnología en la que está basado Kinect, el sensor de movimiento de la anterior Xbox.

"En el futuro de Apple hay algún tipo de aparato para el salón, y la tecnología de gestos podría ser fundamental", escribían analistas de Jefferies en una nota a los clientes esta semana. Sin embargo, los analistas también describían a Apple TV como el "Unicornio", porque pese a los rumores que circulaban desde hace tiempo, nadie la había visto.

REZAGADO

Hace un año, el descodificador de Apple no se salía de la norma dentro de un mercado de monótonos dispositivos de descargas y TV inteligentes. Pero ahora, corre el riesgo de quedar rezagado ante los pasos radicales de sus rivales.

"Intenso interés"

Los ejecutivos de Apple llevan dos años dejando caer pistas sobre sus planes para el mercado de la TV. Cook dijo en varias ocasiones en 2012 que era un "área de intenso

interés". En mayo, anunció que Apple había vendido más de 13 millones de descodificadores.

Pero desde entonces, los progresos de Apple con la TV no han tenido nada de revolucionario. Aunque el interfaz de usuario del iPhone y el iPad ha sufrido una revisión completa, el aspecto de Apple TV sigue siendo muy similar al de antes de que Sir Jonathan Ive asumiera la responsabilidad del diseño del software a finales de 2012.

Según los analistas, la gente que tiene el descodificador de Apple TV gasta mucho más en contenidos que los que sólo poseen un iPhone o un iPad. En Junio, Apple declaró que vende más de 800.000 episodios de series de televisión y 350.000 películas al día en iTunes, muchos de ellos a través de Apple TV. Con ello, obtiene ingresos diarios de más de 3 millones de dólares.

Se cree que una parte sustancial de ese gasto procede de gente que ha reemplazado el cable por Apple TV. Pero algunos analistas piensan que el futuro de Apple probablemente esté vinculado a los canales existentes y a los proveedores de servicios.

Bajarin cree que Apple podría optar por el mismo enfoque de alianzas al que recurrió con AT&T para el iPhone. La compañía podría superar a Microsoft con un acuerdo de este tipo gracias al atractivo que supone una mejor tecnología, y a la oportunidad que ofrece a las compañías de cable al vender servicios más caros, Bajarin hace referencia a las recientes con-

El grupo ha pagado 360 millones por PrimeSense, que creó parte de la tecnología de Kinect

Contienda

● La nueva consola Xbox One de Microsoft ha recibido críticas muy favorables por sus funciones de centro multimedia.

● Google ha lanzado Chromecast, que permite a los usuarios de smartphones transmitir lo que ven en sus pequeñas pantallas a la grande.

● Apple ofrece algo similar con su tecnología Airplay, pero está limitada a sus propios dispositivos.

● Samsung negocia con los desarrolladores para que fabriquen apps que funcionen en sus dispositivos móviles y en los televisores inteligentes, y está promocionando la integración entre ellos.

● Apple podría optar por asociaciones similares a la de AT&T para el iPhone.

versiones de Apple con Time Warner.

Pero llevaría mucho tiempo alcanzar esos acuerdos con el mosaico de operadores de satélite y cable que existen dentro y fuera de EEUU.

Un ejemplo de Apple señala que la compañía consideraba que ese enfoque era demasiado arriesgado, ya que la calidad del servicio dependería de las redes de rivales. Si Jobs hubiese "descubierto" realmente cómo vender una Apple TV a través de estas redes, explicaba esta persona, ya estaría en el mercado.

Tal vez la compra de PrimeSense y otros acuerdos puedan ayudar a Apple a aumentar su presencia en los salones, pero por ahora, muchos observadores de la compañía aún dudan de la existencia de su "Unicornio".

Traducción Ricardo Retamal

La Llave / Página 2

CiU prohibirà les clàusules de confidencialitat a TV3

■ L'avantprojecte de llei de transparència en comunicació obliga a fer públics els contractes de compra de programes ■ Canviarà la llei per poder "incentivar la participació" en una consulta

S. Picazo / O.A.-Etxearte
BARCELONA

El govern de CiU vol prohibir per llei i de forma explícita la "inclusió de clàusules de confidencialitat" o qualsevol tipus de via que pretengui reduir la transparència en els contractes públics de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais. Si s'aprova la futura llei de transparència del sector de la comunicació, la ciutadania podrà saber fil per randa tots els detalls dels contractes firmats per qualsevol empresa privada que tingui per objectiu "la compra, el desenvolupament, la producció o la coproducció de programes audiovisuals".

L'avantprojecte de llei, que el govern va posar ahir en exposició pública al seu web, s'emmarca en les iniciatives en favor de la "transparència" iniciades pel govern català. El conseller Francesc Homs es va comprometre l'octubre passat a aprovar la llei "abans de finals d'any".

L'objectiu és impulsar encara més la "transparència i la desgovernamentalització" de TV3 i Catalunya Ràdio. Segons fonts del govern consultades per aquest diari, l'avantprojecte de llei "afegeix un article que de manera explícita impedeix cap contractació sense llum i taquígrafs". Aquest tipus d'informació, però, no es farà pública automàticament. El govern, per iniciativa pròpia o a petició d'un tercer, es veurà obligat a fer públic el preu de les contractacions.

L'executiu de CiU, aprofitant que també farà canvis en la llei de publicitat institucional, vol introduir un petit però important detall en la publicitat de campanyes electorals. D'una banda, fixa per primer cop amb un articulat específic que "el poder públic pot fer campanyes per incentivar la participació". Fins ara, tot i que l'Estatut ho permetia, la Junta Electoral

Brauli Duart, president del Consell de Govern de la CCMA, i Eugeni Sallent, director de TV3, ahir al Parlament ■ ACN

Brauli Duart: "TV3 no es privatitza"

El president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuais (CCMA), Brauli Duart, va ser contundent ahir al Parlament quan va negar una possible privatització de Televisió de Catalunya: "TV3 no es privatitza, ni som Canal 9 ni som Telemadrid ni ho serem mai." Duart va assenyalar que "el debat de la privatització és un debat fictici i interessat". Va defensar que la discussió ara és com ajustar la televisió i ràdio públiques al requeriment pressupostari actual, tenint en compte que

la corporació catalana disposarà el 2014 de 225 milions d'euros, un 14% menys que l'any anterior. Duart va explicar també que el percentatge de recursos que es destinen a l'empresa privada ha passat del 45% del 2010 –en termes absoluts van ser 207 milions d'euros– al 35% el 2013 (és a dir, 114 milions d'euros), i que el nombre de proveïdors s'ha reduït de 5.441 a 3.748 en els últims tres anys. En canvi, les despeses de personal han crescut un 8% des del 2010 i ja suposen un 47% del pres-

supost. El consell de govern de la CCMA va aprovar dijous el plec definitiu amb les condicions per externalitzar la contractació de publicitat a TV3 i s'ha posat en marxa el procés administratiu per triar l'adjudicatari. Duart va dir que l'objectiu és incrementar els ingressos en publicitat, que han passat dels 153 milions d'euros del 2006 als 60 milions de previsió del 2013. En el traspàs, els treballadors mantindran les mateixes condicions laborals que tenien a TV3. ■ G.B.

nyes per fomentar el vot en "les eleccions, el referèndum o la consulta", avançant-se així a les prohibicions que puguin venir en cas de preguntar sobre la independència.

El govern i TV3

El tercer canvi més important és el que intenta aprofundir en la "desgovernamentalització" dels òrgans de direcció de TV3 i Catalunya Ràdio. Del text de la futura llei desapareix la vinculació de la CCMA amb la conselleria de Presidència i, per tant, amb el govern. Però no va gaire més enllà. La llei manté la prerrogativa que els alts càrrecs de la corporació s'escullen amb majoria absoluta en segona votació i no per la majoria qualificada de dos terços. Per tant, depenen d'una majoria simple al Parlament, és a dir, del partit que governi. ■

Central podia prohibir aquest tipus de campanyes i només permet informar sobre la data d'uns comicis.

Amb aquest argument va tombar fa un any la campanya electoral de la Generalitat per fomentar

el vot a les eleccions del 25-N al Parlament. El vídeo va aixecar polèmica perquè recordava la multitudinària manifestació independentista de la Diada però, segons l'organisme estatal, no s'ajustava a la

llei perquè no es pot fer "una campanya de foment de la participació dels electors en la votació". Amb la nova llei això podria canviar. Un segon punt curiós d'aquest article és que el govern parla ja de campanya

Un cierre traumático

► **Reunión de urgencia.** El Ejecutivo de Alberto Fabra se reúne de urgencia y en secreto en la tarde del jueves para nombrar a los liquidadores de RTVV y darles todos los poderes. La decisión se publica en el diario oficial sobre las 23.00.

► **Ràdio 9 enmudece.** A las 23.49 del jueves las emisiones de la radio autonómica enmudecen mientras se radia el

pospartido del Valencia CF contra el Swansea. La señal la corta Abertis por orden de los liquidadores de RTVV.

► **Alerta en Canal 9.** Pasada la medianoche se interrumpe la emisión de la serie *Tarancón*. El presentador anuncia el cese de emisiones de *Ràdio 9* y explica que la policía rodea la televisión: "No sabemos si nos están viendo".

► **Se organiza la resistencia.** Los empleados inician una

Una trabajadora de Canal 9 llora momentos antes del cierre. / T. C.

programación especial. Contactan en directo con diputados de la oposición, mientras emiten imágenes del presidente valenciano, Alberto Fabra, y su antecesor, Francisco Camps, evitando las preguntas de los periodistas de Canal 9 sobre el cierre de RTVV.

► **Primer intento de cierre.** A las 1.59, decenas de trabajadores y varios políticos de izquierda, concentrados a las puertas de las instalaciones, consiguen entrar. A las 2.23, Canal 9

Canal 9 muere en directo

Fabra recurre al juez para acabar con la resistencia de la plantilla y la primera televisión autonómica

FERRAN BONO / SARA VELERT
Valencia

Tras la estela de Grecia, la Comunidad Valenciana se ha quedado sin televisión pública. Radio Televisión Valenciana (RTVV) ya es historia. Su muerte fue retransmitida en directo hasta el último suspiro por sus trabajadores en un ambiente de gran tensión emocional. Los liquidadores nombrados por la Generalitat buscaron el amparo judicial y policial para doblegar la resistencia de los empleados que custodiaron toda la noche el control central de las emisiones en la sede de Canal 9 en Burjassot (Valencia). Al final, se optó por quitar la luz para apagar definitivamente los costosos y complejos equipos digitales de la primera televisión autonómica española que se clausura. A las 12.19 minutos de ayer se congeló la imagen antes de fundirse en negro.

El negro que culmina una historia de 24 años con luces y muchas sombras. Tantas que el presidente valenciano, Alberto Fabra, del PP, seguramente no previó la reacción de decenas de miles de personas que salieron a las calles para manifestarse en contra de su decisión de cerrar RTVV. Y tampoco el radical cambio en la línea editorial e informativa de la

televisión y la radio públicas, favorecido por el vacío de poder, a partir de su anuncio de cierre el 5 de noviembre.

Fabra quiso buscar protagonismo en la política nacional y erigirse en un referente dentro del PP, echando el cerrojo a una televisión pública que había acumulado 1.126 millones de euros de deu-

Al final se optó por cortar la luz para apagar 24 años de historia de RTVV

Primero enmudeció la radio y la policía y los liquidadores se centraron en la tele

da financiera y una plantilla de 1.660 trabajadores. Y en una autonomía con lengua cooficial, cuya promoción es uno de los grandes objetivos de la televisión pública, junto con la promoción de la industria audiovisual.

El presidente aprovechó la sentencia de nulidad del Expediente de Regulación de Empleo (ERE), que obligaba a readmitir a 952

empleados de RTVV, para afirmar que el modelo era insostenible y que, asfixiado por la crisis y la deuda, prefiere cerrar la televisión a tener que clausurar hospitales o colegios. Llamó al ministro de Hacienda, Cristóbal Montoro, para anunciarle la nueva y este le respondió que cerrara lo que quisiera pero que cerrara algo.

Y lo ha hecho por la vía de urgencia. Porque la televisión, denostada por ser un burdo instrumento del Gobierno valenciano del PP, perdió su credibilidad y su audiencia e inmersa en múltiples escándalos de corrupción, despilfarro y clientelismo, se revolvió cuando vio el fin. Los profesionales que no habían sido despedidos se sumaron a las minoritarias voces críticas de la casa y empezaron entonces a hacer un periodismo muy crítico tanto con la decisión de Fabra como con la gestión del PP en la Generalitat y en RTVV.

Los representantes de la oposición han salido más en la televisión en este mes que en los últimos 10 años. Se ha informado de casos de corrupción como la trama Gürtel que antes eran obvios, incluida la investigación que afecta a Canal 9 con motivo de la retransmisión de la visita del papa Benedicto XVI a Valencia, por la que la red de Correa habría co-

brado una mordida de más de tres millones. Esta semana, el juez prolongó el secreto del sumario que afecta a RTVV y en la larga noche de ayer, varios políticos de la oposición vincularon la decisión de clausurala cuanto antes con esta investigación, que ya ha deparado dos registros judiciales en el Centro de Producción de Programas de RTVV.

De modo que muchos políticos y ciudadanos que habían dado la espalda a Canal 9, e incluso habían pedido el cierre de la televisión por la manipulación y el continuo incumplimiento de los objetivos de su ley de creación, han salido ahora en su defensa, asegurando que otro modelo es posible.

Las críticas vertidas contra Fabra y su Gobierno, en cualquier

muestra la llegada de los liquidadores acompañados del técnico, Paco Signes, *Telefunken*, para cortar la emisión. Los trabajadores taponan la entrada al centro de emisiones y lo impiden.

► **Permisos y denuncia.** A las 3.03, técnicos y periodistas empiezan a recibir los correos electrónicos. Se les comunica que quedan en situación de permiso retribuido hasta el despido. Una hora más tarde los liquidadores nombrados por

la Generalitat presentan una denuncia en el juzgado de guardia de Paterna (Valencia) por usurpación de instalaciones y coacciones.

► **Aumenta la tensión.** En Canal 9 los empleados logran que entre Beatriz Garrote, presidenta de la asociación de víctimas del accidente del metro, para entrevistarla por primera vez a las 8.40. En el plató hablan diputados de la oposición y veteranos periodistas. Los trabajadores

Agentes de la Policía Nacional antes de proceder al desalojo de Canal 9. / T. C.

recuperan las emisiones de Ràdio 9 a través del segundo canal Sí Ràdio. El Gobierno de Fabra les advierte de que cesen en su resistencia.

► **Orden judicial y cierre.** Los liquidadores consiguen pasadas las 10.00 una orden judicial que obliga al desalojo de Canal 9. A las 12.19, mientras los trabajadores abandonan el edificio de forma pacífica, un técnico corta el suministro eléctrico y la tele pasa a negro.

Los trabajadores salen emocionados de la sede de RTVV tras el corte de las emisiones. / TANIA CASTRO

de Esquerra Unida) coincidieron en calificar el cierre como un golpe de Estado, reclamando la dimisión de Fabra y la convocatoria de elecciones anticipadas. Durante sus largas intervenciones en el programa informativo de la noche previa al apagón, culparon a la Generalitat de no querer negociar al rechazar la propuesta alternativa al cierre del comité de empresa. Esta aseguraba que reduciendo la plantilla en unas 700 personas y rebajando los sueldos, entre otras medidas, se podía mantener RTVV dos años con los 130 millones que costará el cierre, según su cálculo. La Generalitat cuestionó los números y lamentó que no se hubieran acep-

área económica y administrativa, según fuentes de la Generalitat.

A esa hora, la policía ya había clausurado la sede de RTVV en Alicante y dejaba entrar con cuentagotas a los trabajadores de la radio para recoger sus enseres. Toda la atención se centraba entonces en el Centro de Producción de Burjassot. La policía no dejaba entrar en el recinto a los trabajadores que se iban agolpando a las puertas durante la madrugada. Los compañeros que estaban dentro del edificio, iniciaron un programa informativo que duró 12 horas. El momento más simbólico se produjo cuando los periodistas lograron introducir por un acceso lateral a la presidenta de las víctimas del metro, Beatriz Garrote. Todo un emblema de la manipulación de Canal 9, que siguió las consignas del Consell, de silenciar el accidente que causó 43 muertos, 47 heridos y ningún responsable político.

Los trabajadores lograron entrar al edificio y se apostaron en el pasillo de acceso al control central de emisiones impidiendo el corte de la señal durante buena parte de la noche. Tampoco era tan sencillo. El técnico contratado para ello, Francisco Signes, apodado *Paco Telefunken*, se hizo popular en las redes sociales al renunciar en directo a cortar la señal. Los liquidadores presentaron en el juzgado de guardia una denuncia por usurpación y coacciones y el juez acabó amparándola. La resistencia llegaba a su fin mientras el cierre se convertía en portada de los principales medios de comunicación europeos y despertaba la solidaridad de numerosas redacciones en toda España. Un operario subcontratado desconectó la corriente eléctrica, provocando un grave daño a los equipos de alta tecnología. Fue lo único que no se vio en la muerte en directo de Canal 9.

La Generalitat lamentó que no se hubiera aceptado bajar sueldos antes

Tras el fin de las emisiones, se despedirá a los 1.660 trabajadores

tados bajadas de sueldos antes.

Sobre las tres de la mañana de ayer, los periodistas y técnicos de RTVV recibieron por *e-mail* una comunicación de que tenían un permiso retribuido hasta la ejecución del Expediente de Extinción de Empleo y, por tanto, no se justificaba su presencia en la televisión. Solo se quedarán trabajando un centenar de empleados del

caso, explican la celeridad de la Generalitat, porque los trabajadores siguieron la aprobación de una ley de extinción por lectura única o las diversas ediciones extraordinarias del *Diario Oficial de la Comunidad Valenciana* para que entraran en vigor decisiones adoptadas en plenos urgentes del Consell (el Gobierno valenciano). La última, la del cese de las emi-

siones, se tomó el mismo jueves, horas antes de que la recién nombrada comisión liquidadora cortara la señal de Ràdio 9 y se dirigiera a la sede central de RTVV.

El ambiente de tensión fue tal que el Gobierno valenciano decidió trasladar ayer la reunión de su pleno semanal a un municipio del interior de Alicante, Ibi, y así evitar la concentración convoca-

da por los trabajadores a las puertas del Palau de la Generalitat. Desde Ibi, Fabra afirmó: "Ha sido la decisión más difícil que he tomado, pero gobernar es tomar decisiones". "Lamento la situación de las 1.800 familias, pero hay que priorizar", añadió en alusión a los empleados de RTVV.

Los representantes de la oposición (PSPV-PSOE, Compromís

El tauler català ► El desafiament sobiranista

Rajoy critica que la Generalitat denunciï les televisions

► El president titlla de «disbarat» les mesures legals contra Intereconomía i 13TV

► El líder del PP s'alia amb Cameron per combatre la secessió de Catalunya i Escòcia

EL PERIÓDICO VILNIUS

Mariano Rajoy s'ha desfermat aquesta setmana en contra del procés sobiranista de Catalunya. Fa uns mesos, els seus missatges contra la independència havien de llegir-se molt entre línies. Eren els seus subordinats els encarregats de llançar les proclames més dures. Unes setmanes després, el president del Govern central ja va apujar el to amb els avisos que «la sobirania nacional» i els articles 1 i 2 de la Constitució no es toquen. I aquests dies ha passat a ser ell en persona qui ha donat per fet que una Catalunya independent quedaria fora de la UE, fet al qual ahir es van afegir dues invencions més: l'anunci d'entesa amb el *premier* britànic, David Cameron, per frenar l'independentisme català i escocès i la defensa d'Intereconomía i 13TV després que el Govern d'Artur Mas anunciés que preveu prendre accions legals contra aquestes televisions per comparar l'Executiu de la Generalitat amb el règim de Hitler.

«És un disbarat que es vulgui multar algú per tenir una posició que, a més, coincideix amb la de la immensa majoria», va subratllar Rajoy en una roda de premsa a Vilnius (Lituània), on se celebra la cimera de la UE. «Espanya és un país democràtic i

lliure i per tant la llibertat d'expressió és un dret reconegut en el nostre text constitucional», va afegir.

Respecte a la primera frase, la referent a la «immensa majoria», la interpretació més benèvola que se'n pot extreure és que el líder del PP volia dir que la «immensa majoria» d'espanyols coincideixen amb Intereconomía (1,1 de *share* a l'octubre) i 13TV (1,3 de *share*) en el fet que estan en contra de la independència de Catalunya. I així ho van precisar unes hores després fonts de la Moncloa: va ser una declaració en «defensa de la unitat d'Espanya» i Rajoy en cap moment va voler justificar les polèmiques expressions que hagin pogut utilitzar alguns col·laboradors d'aquests mitjans de comunicació.

FORA DE LA UE // L'esperança de Rajoy, i així ho va dir, és que la denúncia que impulsa l'Executiu català contra aquestes televisions «quedi en res». Igual que l'independentisme.

Per aconseguir això segon, que el procés sobiranista es dilueixi, el president del Govern central ha reforçat els seus moviments a nivell internacional. Aprofitant la cimera de la UE, Rajoy va abordar amb Cameron els processos independentistes d'Escòcia i Catalunya. Els populars havien intentat marcar distàncies amb el que passa al Regne Unit, especial-

► Mariano Rajoy conversa amb el primer ministre grec, Antonis Samaràs, ahir, a la cimera de la UE a Vilnius.

Mariano Rajoy PRESIDENT DEL GOVERN CENTRAL

«És un disbarat que es vulgui multar algú per tenir una posició que, a més, coincideix amb la de la immensa majoria»

«Informar i dir la veritat és recordar els tractats de la UE»

ment perquè Londres sí que ha acceptat una consulta d'autodeterminació dels escocesos, però ara han decidit afegir més llenya al foc. Segons va explicar el cap de l'Executiu central, en la conversa que va mantenir amb el *premier* tots dos van coincidir en un diagnòstic: segons els tractats, «les regions que se'n van de la UE són Estats aliens a la UE».

Aquesta advertència –que admet intrínsecament que Catalunya i Escòcia podrien arribar a la independència– va venir recolzada per un altre missatge contra els nacionalistes després que Mas acusés Rajoy d'«intoxicar». «Informar i dir la veritat és, entre altres, recordar els tractats de la UE», li va replicar el líder del PP. ▢

Directores de periódicos defienden la decisiva influencia de la prensa escrita

► Los retos de nuestro idioma han centrado las III Jornadas Futuro en Español, celebradas en Logroño

FRANCISCO APAOLAZA
LOGROÑO

¿Cómo responder a un mundo con cada vez más información? Esa es una de las conclusiones que se sacaron en claro de las III Jornadas Futuro en Español, que exploraron en el Centro de la Cultura del Rioja de Logroño las oportunidades y los retos del segundo idioma del mundo. En el evento, organizado por el diario «La Rioja», la Fundación Vocento y el Banco de Desarrollo de América Latina, tuvo lugar una mesa redonda bajo el título «Noticias versus profecías: los periódicos iberoamericanos con futuro». Decretar el fin de los periódicos hubiera sido poco original. Nicholas Negroponte o Bill Gates ya firmaron hace años esa sentencia. El director editorial de Vocento, Benjamín Lana, admitió que si esos dos gigantes hubieran acertado, a día de hoy en ninguna parte del mundo se imprimiría un solo periódico: «Deberíamos haber desaparecido a manos de la crisis y los productos sustitutos gratuitos». Pero no es así. «Era el negocio perfecto», recuerda la directora de «XL Semanal», Mar Cohnen. «Tenías marcas, negocio y canal». Pero ese mundo feliz de las empresas de comunicación cambió.

Juan Carlos Martínez Gauna, director de «El Correo» confirma que la sa-cudida que recibió ese mundo erigido sobre tinta y papel fue severa. «Perdimos el monopolio. Éramos el único emi-

Mar Cohnen, Martha Ortiz Gómez, Benjamín Lana, Luis Miguel González y Juan Carlos Martínez Gauna

EFE

tor para que los ciudadanos tuvieran elementos de juicio para tomar sus decisiones. Tratar de luchar por recuperar eso es inútil. Hay muchas maneras gratuitas de tener información». Nada está perdido. A juicio del periodista, la influencia de los medios sigue intacta: «Todos replican lo que cuentan los periódicos. De las viejas redacciones emanan los mensajes que hacen temblar un país». En la revisión del camino recorrido hay espacio para la autocrítica. El director general editorial de «El Economista» en México DF, Luis Miguel González, afirma: «Soltamos el volante. Dejamos que muchos de nuestros talentos se fueron a la comunicación institucional. Pusimos el futuro en manos de tecnólogos y financieros». «Seguiremos siendo indispensables en la medida en que podamos seguir mante-

Puertas abiertas al futuro

Las III Jornadas Futuro en Español finalizaron ayer con las intervenciones de Ángel de Las Heras, Rafael Rodríguez Ponga, Guillermo Fernández de Soto, Emilio del Río y Jesús M. Gracia Aldaz, quienes subrayaron que América Latina está abierta a España. No solo como espacio de unión idiomática y cultural, sino también como posibilidad de negocio, de proyectos y de futuro, informa Inés Martínez.

niendo la calidad», sostiene Martínez Gauna. La exigencia del lector de periódicos, al que «habría que poner un monumento en la plaza», según Lana, es cada vez mayor. «Se tiene que notar que el periódico ha tenido ocho horas más —dice Martha Ortiz Gómez, directora de «El Colombiano» de Medellín—. No podemos dar lo mismo que en Twitter».

Una de las tendencias del mundo actual la apuntó el consejero delegado de Vocento, Luis Enríquez, que también participó en las Jornadas. Asegura que en un tiempo en el que recibimos miles de impactos de fuentes distintas no contextualizadas, es más importante que nunca la labor de periodistas para clasificar y jerarquizar contenidos que sean «comprendidos y utilizados por las personas. Nuestros profesionales tienen futuro porque su actividad tiene sentido».

Los trabajadores de Canal 9 y las diputadas Mònica Oltra (Compromís) y Marga Sanz (EU) se emocionaron en directo al cortarse la emisión. / T. C.

Un mes de 'primavera' informativa

El ente público cierra con un noticiero de 12 horas ● Los trabajadores colaron en el plató a la hasta ayer silenciada presidenta de la víctimas del metro

PILAR ALMENAR / JAIME PRATS
Valencia

Al borde de la muerte, mientras Canal 9 agonizaba en directo, el ente público valenciano saldó ayer una de sus grandes deudas con la sociedad valenciana. Por la puerta de atrás y esquivando a la policía, Beatriz Garrote, presidenta de la Asociación de Víctimas del Metro, entró por primera vez en plató guiada por trabajadores. Han hecho falta siete años y casi un centenar de concentraciones para que su voz se oyera en la televisión valenciana. Fue el gran momento del informativo de 12 horas con el que la emisora pública se despidió de la audiencia.

Canal 9 ha sido un paradigma de control político de un medio de comunicación público. Nada escapaba a la supervisión de la dirección de la empresa, convertida en la correa de transmisión de los mensajes del Gobierno de la Generalitat. El 5 de noviembre

de 2013, este modelo saltó por los aires al conocerse la decisión del presidente, Alberto Fabra, de cerrar el ente público. Desde ese momento, los trabajadores tomaron el mando convirtiendo lo que hasta ahora era una televisión amable con el Gobierno en una plataforma de críticas al Ejecutivo del PP.

La directora del ente público, Rosa Vidal, se negó a echar la persiana y tras su dimisión y la de su equipo, los trabajadores de Radio Televisión Valenciana (RTVV) abrieron el abanico temático a contenidos hasta ahora impensables en los medios públicos valencianos. Colectivos de impulso a la educación en la lengua propia, como Escola Valenciana, la propia Beatriz Garrote o grupos musicales vetados por su tendencia política, como Al Tall u Obrint Pas, vieron la puerta abierta a lo que se había convertido en un nuevo altavoz de la sociedad valenciana. O, como sucedió ayer, caras histó-

ricas de profesionales arrinconados en la emisora se acercaron para despedirse, mientras periodistas de fuera de la casa entraban en directo para solidarizarse con los trabajadores. Iñaki Gabiñondo o Manuel Campo Vidal, presidente de la Academia de la Televisión, conectaron por teléfono para dar sus mensajes de apoyo.

En los pasillos, los profesionales de RTVV protegían el acceso al centro de control de emisiones de los intentos de cortar la señal. El más esperpéntico lo protagonizó Francisco Signes, un técnico externo, apodado Paco *Telefunken*, que tras acudir a la sala de máquinas de la cadena y ante la oposición de los trabajadores, acabó por negarse. "Yo no corto Canal 9", señaló poco después ante las cámaras que le entrevistaban en directo. En esos momentos el Estudio 3 estaba ocupado por partidos de la oposición junto con periodistas de la casa.

Como en las últimas semanas,

el Partido Popular había pasado de monopolizar la programación, a dejar de acudir a unos programas que ahora le eran críticos. Durante todo este tiempo, los trabajadores se habían disculpado en diversas ocasiones por haber mostrado durante años la visión de la realidad valenciana que convenía a la Generalitat. Como cuando el Caso Gürtel no existió para Canal 9 o se pasó de puntillas por el accidente de metro que costó la vida a 43 personas en julio de 2006. Este acto de contricción pública ante las cámaras llegaba para algunos ciudadanos demasiado tarde y resultaba obsceno al ser pronunciado por algunas de las caras de quienes habían sido hasta poco antes portavoces de la manipulación del canal público.

Durante este mes, la Generalitat ha intentado acabar con esta primavera informativa. Finalmente, lo consiguió ayer con una orden judicial. Y Canal 9 fue a negro. Eran las 12.19.

El magnate, decisivo en la ascensión al poder de Tony Blair, acusa ahora de traición al laborista por haberse acostado con su esposa Wendi Deng

Guerra de faldas, Murdoch contra Blair

Celia Maza - Londres

Tony Blair no ha perdido sus habilidades. Sigue siendo aquel político que engatusó durante tres elecciones a los británicos con esa capacidad de sonreír ante la cámara pasara lo que pasara de puertas adentro en Downing Street. Es cierto que el que fuera líder laborista ya no vive en el famoso Número 10, pero en el Reino Unido su vida sigue dando mucho de qué hablar. Sobre todo, si hay sexo, poder y escándalo de por medio, los ingredientes que nunca fallan a la hora de cocinar a fuego lento una suculenta exclusiva en la prensa sensacionalista. Y ¿puede haber más escándalo que Blair se hubiera acostado con la mujer de Murdoch, el hombre que controla la prensa más influyente a ambos lados del Atlántico y que tanto le ayudó a convertirse en primer ministro?

En Londres, Nueva York y Sydney no se habla de otra cosa. El británico «The Daily Mail» fue quien destapó la noticia, aunque bien es cierto que el rumor circulaba hace tiempo en los pasillos de Westminster: la relación de amistad entre Rupert Murdoch y Blair—dos de los hombres más poderosos del planeta— se ha roto después de que el magnate australiano haya descubierto el supuesto «affaire» del político con su ex mujer, la china Wendi Deng, de la que se divorció apenas hace unos días.

TRAS EL ESCÁNDALO DE LAS ESCUCHAS
Muchos creen que el magnate no lanzaría tales acusaciones sin pruebas

El titular es tan potente que no deja de generar reacciones. Y en parte tiene su gracia. El magnate—posee el «Wall Street Journal», «The Sun», «The Times» y «The New York Post»—es famoso por haber pinchado los teléfonos de «celebrities» y «royals» para conseguir sus grandes portadas, pero ahora resulta que eran los móviles de su esposa y su mejor amigo los que le hubieran proporcionado la exclusiva del año. Murdoch tuvo que cerrar la publicación más vendida en el Reino Unido—el dominical «The News of the World»—después de que se demostrase que sus redactores espían, con autorización de sus superiores, a los personajes de plena actualidad para acceder a los datos que luego hacían las delicias de sus lectores. Muchos descartan que a su propia mujer le pusiera también vigilancia

El giro histórico de «The Sun»

La relación entre Murdoch y Blair tuvo un gran impacto en la política británica. Y, curiosamente, las insinuaciones sexuales estaban desde el comienzo. Los periódicos del empresario siempre habían apoyado a los Conservadores, pero en 1995, cuando Blair despegaba como político, se enfrentó a la cúpula de su partido y viajó hasta Australia para convencer al magnate de que eran los laboristas quienes tenían que convertirse en caballo ganador. Murdoch quedó embaucado por la fuerza de aquel joven escocés y al presentarlo a su equipo dijo: «Si este coqueto va a más, sospecho que vamos a terminar haciendo el amor como dos puercoespines, eso sí, con mucho cuidado», aseguró. A raíz de este encuentro, «The Sun»—el tabloide más importante del país—empezó a apoyar a los laboristas. Aquello supuso un cambio histórico, pero, ahora, los «puercoespines» han sacado sus púas a relucir.

secreta, pero otros aseguran que, sin pruebas, el poderoso empresario no habría acusado tan tajantemente a la pareja de supuestos amantes.

De ser cierto lo que publica «The Daily Mail», Blair y Wendi habrían pasado la noche en la mansión que Murdoch tiene en California en dos ocasiones. Además, también habrían tenido lugar numerosos encuentros en Londres y Nueva York. Aunque, de momento, no hay comunicado oficial por el dueño del rotativo «The Times» un amigo asegura que «no tendrá ya nunca nada que ver» con el que fuera primer ministro.

Por eso, esta semana, cuando Blair acompañó a Zapatero en Madrid para la presentación de su libro, todos los ojos estaban puestos en él: era la primera vez que aparecía en público desde que se destapó el escándalo. Y ¿qué hizo? Sonreír y dar rienda suelta a esa telegenia que tanto domi-

Wendi Deng y Cherie Blair durante la presentación del libro de ésta última en Pekín en 2009

na. Aunque ni siquiera en Londres ha querido pronunciarse, fuentes de su entorno niegan las acusaciones de Murdoch, al que acusan de tener «delirios de un hombre triste y viejo». Según «The Mirror», la que se encuentra más afectada es Cherie Blair, pero no precisamente porque sufra un ataque de celos, sino porque defiende a capa y espada a su marido y se siente ultrajada ante las sospechas que se ciernen ahora sobre él. «No creo en estos rumores. Su matrimonio es fuerte», dice un amigo. «Blair estuvo con Murdoch días o semanas antes de que se anunciara el divorcio y no hubo ninguna señal que indicara que algo iba mal entre ellos», dice otra persona del entorno laborista.

El magnate y su ex mujer llegaron a un acuerdo de divorcio el pasado 11 de noviembre con el que pusieron fin a 14 años de matrimonio. La separación hacía presagiar lo que sería una de las rupturas más millonarias de la historia. Sin embargo, la fortuna del australiano, de 82 años estaba blindada, ya que antes de contraer matrimonio había hecho firmar a su amada un acuerdo prematrimonial. Al fin y al cabo, para él es el tercer divorcio y de todo se aprende en esta vida. En el anterior con Anna Torv, su segunda mujer, ésta logró quedarse con 1.275 millones de euros en 1998, tras 32 años de matrimonio. Aún así, Murdoch le ha cedido a Wendi el impresionante piso que poseían en la Quinta Avenida donde ella vive con sus dos hijas—Grace Helen, de 11 años, y Chloe, de 10—y la casa que ambos tenían en Pekín, capital del país de origen de ella.

WENDI DENG «LA SALVADORA»

Una diferencia de edad de 38 años y 14 de casados

Se conocieron en 1997, durante una fiesta, y se casaron tres semanas después de que Murdoch consiguiera el divorcio de su segunda esposa. Deng tampoco era una novata como mujer casada: en 1990 dio el «sí, quiero» a Jake Cherry, un hombre casado que la acogió en su casa para que pudiese estudiar en la universidad de California. En 2011, Deng salvó a Murdoch de un «tartazo» durante los juicios por escuchas ilegales de «News of the World».

Rubén Mondelo

CHERIE BLAIR «PURA DINAMITA»

*La primera
dama que habla
por sí misma*

En 2008 la esposa del primer ministro británico se empeñó en dinamitar de diversas maneras la fama de su marido y decidió publicar sin preaviso una autobiografía «Speaking for Myself» («Hablando por mí misma»), que levantó ampollas. Cobró casi dos millones de euros por confesar, entre otras cosas, que se hicieron novios después de un encuentro ardiente en un autobús tras una fiesta de Navidad y que su último hijo fue fruto de la ausencia de anticonceptivos en una invitación de Isabel II al Palacio de Balmoral.

Miquel González/Shooting

Jordi Cornet y Llanos de Luna presidieron la entrega de premios, que tuvo lugar en el Hotel España de Barcelona

Onda Cero y el Consorcio premian la solidaridad

La ONG Mujeres Burkina y la asociación Aspace son distinguidas por su labor

Joan Planes

BARCELONA- La emisora Onda Cero y el Consorcio de la Zona Franca de Barcelona otorgaron ayer los Premios Ciudad Solidaria a la ONG Mujeres Burkina y a la asociación Aspace, en la primera edición de la entrega de estos galardones. Ambas entidades fueron distinguidas por su labor social en el ámbito de la solidaridad. El director de Onda Cero Cataluña, Francesc Robert, destacó en su intervención la «gran tarea» que llevan a cabo estas entidades, y en la misma línea se expresó el director general de Onda Cero, Ramón Osorio, quien resaltó la «importancia de la divulgación, no únicamente en el ámbito de las ONG». La distinción a Mujeres Burkina comportó recibir un cheque en metálico de 5.000 euros, y el premio reconoció su labor en el país africano

Burkina Faso. Al igual que la Aspace, esta entidad recibió una litografía de autor, además de poder disponer de una campaña de comunicación específica para dar a conocer sus actividades a través de Onda Cero. Mujeres Burkina ayuda a las mujeres de este país que viven en precariedad por situaciones de viudedad, enfermedades o abandono. Su máxima responsable, Montserrat Ribá, dedicó el premio a todas las mujeres de Burkina Faso y añadió que los 5.000 euros se destinarán a proyectos de las ONG, sobre todo los relacionados con talleres de formación, costura y cocina. Por su parte, Aspace gestiona una escuela de educación especial, un centro ocupacional y servicios de atención ambulatoria, de inserción social y laboral, y de atención domiciliaria.

Mitjans de comunicació públics

Injecció letal a RT

EXECUCIÓ SUMÀRIA El govern valencià tanca la ràdio i la televisió públiques hores després de nomenar la comissió liquidadora **DIGNITAT** Els treballadors van desallotjar les instal·lacions voluntàriament després d'hores de resistència

Tere Rodríguez
VALÈNCIA

Ràdio Televisió Valenciana (RTVV) ja és història. A les 12.19 hores d'ahir el senyal de Nou –antiga Canal 9– va ser desconnectat després de dotze hores que ni el cineasta valencià Luis García Berlanga hauria pogut mai concebre. La televisió dels valencians va anar a negre enmig de les protestes dels treballadors, que concentrats a l'estudi principal de les instal·lacions de Burjassot demanaven la dimissió del president del govern valencià, Alberto Fabra, i anunciaven que no defalliran en la seua lluita per recuperar la ràdio i la televisió públiques. Fora de l'edifici, centenars de persones –entre les quals hi havia representants de tots els grups de l'oposició, entitats cíviques, sindicats, estudiants de periodisme, persones anònimes i mitjans de comunicació– emudien en conèixer el desenllaç final d'una tragèdia dictada amb mà de ferro des de Madrid i executada de manera matussera per l'executiu de Fabra.

De cap altra manera pot definir-se l'actuació del govern valencià des que el TSJ anul·lara l'ERO i, sobretot, des que a última hora de la nit de dijous nomenara la comissió encarregada de liquidar els mitjans públics valencians i ho publicara amb urgència al *Diari Oficial de la Comunitat Valenciana* perquè poguera actuar amb immediatesa. El cessament de les emissions de la ràdio poc abans de la mitjanit de divendres alertava els professionals de la televisió, que fins en tres

El control tècnic central de RTVV, des d'on es va desendollar el subministrament elèctric que va apagar el senyal de l'ens pres per la policia ■ BIEL ALIÑO / EFE

ocasions van poder aturar els intents dels "comissaris" d'accedir a la sala de màquines i desconnectar el senyal. La resistència dels treballadors, que des d'eixe moment van retransmetre tots i cadascun dels moviments que s'hi produïen, va obligar els liquidadors a presentar una denúncia "per un presumpte delictes d'usurpació d'instal·lacions i coaccions perquè se'ls impedia realitzar les funcions encomanades". Es demana-

Artur Mas assegura que això mai passarà a TV3

El president de la Generalitat, Artur Mas, va lamentar el tancament definitiu de les emissions de RTVV, i va assegurar que aquesta situació no arribarà mai a ser possible a TV3 i Catalunya Ràdio. "A Catalunya això no pot passar. Hi ha d'haver una ràdio i una televisió públiques potents, que entre altres coses tenen el propòsit de promoure l'ús de la llengua catalana en el

nostre territori", va indicar. Segons va explicar, "aquest ús entenem que és un bé comú que s'hauria de poder entendre a tot l'àmbit lingüístic, i, òbviament, el País Valencià forma part d'aquest àmbit, sense primacia de ningú, que ens uneix a tots". En aquest sentit, el president va dir que era "una llàstima que, des del punt de vista de l'ús de la llengua als mitjans, això perdi

pistonada en un dels territoris d'aquest àmbit lingüístic". D'altra banda, Mas va defensar la vigència de la seva oferta perquè TV3 es pugui veure al País Valencià, i més ara que seria l'única televisió en català. "L'ofertament hi és, i fins i tot està fet de manera formal. Ara bé, una altra cosa és que el govern espanyol vulgui donar sortida a aquesta situació", va dir.

va com a mesura cautelar el desallotjament de les instal·lacions.

Per la finestra

L'ordre del jutjat va arribar minuts abans del migdia, quan la imatge de la presidenta d'AVM&J, Beatriz Garrote, entrant escortada pels periodistes al plató ja havia fet la volta al món. No va ser l'única. El diputat del PSPV Josep Moreno ja havia relatat el seu accés a l'edifici per una finestra, després d'hores –com al-

La dada

12.19 h

RTVV va ser desconnectada
després de 24 anys.

W

tres representants polítics- esperant a la intempèrie en una nit gèlida. Un despropòsit més al qual es va sumar la intervenció de Paco Signes, de malnom *Telefunken*, un home de Gata de Gorgos (la Marina Alta) conegut al poble perquè arregla televisions i que va reconèixer que havia rebut una telefonada "no diré de qui" per anar a desconnectar la televisió.

Però, després d'accedir-hi escortat per la policia, Paco s'hi va negar. "Me'n vaig a casa. No es tancarà per mi", va declarar als micròfons i càmeres de Nou que retransmetien en directe el procés que avergonyia i anava estenent-se

RTVV va retransmetre en directe la seua pròpia apagada

per les xarxes socials a una velocitat més ràpida que la utilitzada pel govern valencià per desplaçar-se a Ibi (l'Alcoià). Allí s'havia convocat l'habitual ple dels divendres, en una maniobra que va ser qualificada de "fugida". Malgrat la distància amb l'epicentre de la tragèdia, Fabra no va poder evitar les escridassades dels treballadors de l'ens a Alacant, les instal·lacions del qual sí que van ser tancades durant la matinada de divendres. El president insistia en la seua lletania: "La meua responsabilitat és amb tots els ciutadans i no sols amb una televisió inassumible".

Mentrestant, a Burjassot la policia obria pas a l'executor de l'apagada. Després, les llàgrimes, les abraçades, el silenci i l'eixida dels treballadors de l'ens entre aplaudiments. Per a hui s'han convocat manifestacions a València i Alacant. ■

ALIANÇA ENTRE TRES EMPRESARIS

El pernil de Justo Molinero

Miquel Alimentació, l'empresari del pernil de Tordera Xavi Manresa i el popular locutor de ràdio llancen Andares del Sur ≡ **Es tracta d'una nova patent europea** de pernil i embotits ibèrics

CARMÉ ESCALES
SANTA COLOMA DE GRAMENET

Producte, punt de venda i publicitat, claus en un negoci, s'han unit per vendre pernil i embotits ibèrics. Andares del Sur és la història de tres empresaris que sumen sinèrgies, i cadascun aporta el que més domina: supermercats, olfacte per al pernil i l'art de prescriure fent somriure.

Miquel Alimentació Grup hi posa els punts de venda. És la primera empresa del sector majorista de la distribució alimentària a Espanya -1.000 milions d'euros de negoci-, 56 *cash&carry* Gmcash-Gros Mercat i més de 600 supermercats Suma i Spar. Des de principis de novembre, s'hi despatxen en exclusiva 23 referències d'ibèrics amb el nom Andares del Sur. Són pernils i embotits seleccionats personalment en assecadors de Còrdova, Badajoz i Sevilla per Xavi Manresa, un emprenedor de Tordera que en vuit anys ha obert set punts de venda i degustació, El Tall i Porcus, entre el Maresme i la Selva. L'últim el va obrir a Tordera fa una setmana.

Aplicat en el seu creixement a la costa catalana, Manresa va rebre un dia la proposta de publicitar el seu pernil a Ràdio Teleta-

JULIO CARBÓ

►► Els artífexs ► Màrius Puntonet, Justo Molinero, Xavi Manresa i Xavier Peris.

xi, en la veu de l'empresari de la comunicació i carismàtic locutor Justo Molinero. «**És clar que em va agradar la idea, però havia de vendre molts pernils per pagar aques-**

ta publicitat i molta més distribució per aconseguir-ho. L'oferta, per a mi sol, era inviable», explica Manresa. Però, abans de descartar-la, el petit empresari va anar a trucar a la

porta de Miquel Alimentació. «**Nosaltres hi vam veure tres coses: una idea innovadora, una marca en exclusiva que ens diferenciava i un èxit en pernils, a més a més de la**

gran il·lusió que aquest aportava al projecte», destaca Xavier Peris, responsable de producte fresc de Miquel Alimentació Grup. «**Si a això hi sumes un prescriptor tan important com és Justo Molinero, ho teníem tot**», apunta el director de comunicació de Miquel Alimentació, Màrius Puntonet.

La veu prescriptora

Alta qualitat a un preu ajustat, gràcies a la seva aliança amb el gran distribuïdor, va ser la carta de presentació de Manresa en el moment de tancar el cercle amb la veu que des de fa unes setmanes ja publicita el pernil Andares del Sur a les seves emissores de ràdio i televisió (300.000 oients entre Ràdio Teletaxi i RM Ràdio, i 150.000 telespectadors al Barcelonès i el Vallès). A canvi de firmar l'acord publicitari, Manresa va demanar a Justo Molinero que posés la seva imatge a les etiquetes del producte, fet que va propiciar l'eslògan *Es justo lo que me gusta*. «**Ho he fet perquè confio en la qualitat del pernil del Valle de los Pedroches i Villanueva de Còrdoba -el seu poble- i en la marca distribuïdora. També perquè és un projecte encoratjador, que pot dinamitzar la zona cordovesa i aquesta també**», afirma Molinero, que amb aquest projecte reprèn el seu vincle amb les glans de la seva terra. «**Amb els diners que vaig treure dels munts que en recollia, amb la meua bicicleta, vaig poder reunir els diners per comprar el primer rellotge que vaig tenir**», recorda el locutor. ≡

Josep Miquel Bausset
MONJO DE MONTSERRAT

ELS BISBES VALENCIANS I CANAL 9

«M'hauria agradat dels bisbes valencians una resposta evangèlica, lliure i valenta en defensa de la llibertat, en defensa de TV3 i de RTVV»

El 17 de febrer de l'any 2011, Acció Cultural del País Valencià es veia obligada a tancar els repetidors de TV3, davant les amenaces de multes desorbitades per part de la Generalitat. Aquella decisió prepotent de **Camps** era un flagrant atac a la llibertat d'expressió, com ha reconegut després la justícia.

Davant la decisió de la Generalitat per acabar amb les emissions de TV3 al País Valencià, van ser molts els ciutadans i els partits polítics, així com els sindicats, el món de la cultura i la societat civil, que van denunciar la censura del govern Camps.

El passat 27 de febrer, el President **Fabra** i els diputats del PP a les Corts Valencianes, tancaven RTVV. Desgraciadament, els bisbes valencians ni van protestar pel tancament de TV3, una mesura del tot immoral de la Generalitat, ni han protestat pel tancament de RTVV. Els nostres bisbes haurien d'aprendre el que van fer diversos bisbes llatinoamericans que, amb declaracions públiques, defensaven la llibertat d'informació a Veneçuela, Nicaragua o Mèxic.

M'hauria agradat dels bisbes valencians una resposta evangèlica, lliure i valenta en defensa de la llibertat, en defensa de TV3 i de RTVV, tal com feren els bisbes llatinoamericans, davant la prepotència d'alguns governs de l'Amèrica llatina.

La raó que va moure els bisbes llatinoamericans a formular aquella denúncia profètica neixia de la instrucció de la Comissió Pontifícia per als Mitjans de Comunicació Social *Communio et Progressio*, de 18 de maig de 1971, per la qual els ciutadans tenim el deure i l'obligació a una informació lliure, un dret amb el suport del Magisteri Social de l'Església.

Així, **Silvio José Baez**, bisbe auxiliar de Managua deia en referència als atacs del govern nicaragüenc: «Jo com a pastor vaig denunciar aquest fet, perquè és un atemptat a la democràcia». Per això, amb valentia i llibertat evangèlica, el bisbe Silvio animava els nicaragüencs a «llegir diaris, a escoltar la ràdio, a vore TV i internet i a informar-se, com un deure cristià, ja que el periodisme ha de formar consciència i la investigació compleix una funció social de denúncia de la corrupció i de la immoralitat que atempta contra la societat. No es pot fer callar els mitjans de comunicació (continuava el bisbe Silvio) quan realitzen aquesta funció social». Igualment, els bisbes veneçolans

denunciaven «les institucions que abusen del poder, coarten la llibertat d'expressió i violen el dret a la informació».

Per la seva part, el 2009, el bisbe mexicà de Tampico, **José Luis Dibildox**, recordava a l'Estat Mexicà el deure de protegir la llibertat d'expressió, un dret fonamental per al desenvolupament democràtic. El bisbe Dibildox deia: «Davant l'hegemonia dels grans mitjans de comunicació i dels principals grups de poder a Mèxic, calen altres mitjans que representen una mirada crítica i alternativa a la nostra realitat política, cultural i econòmica».

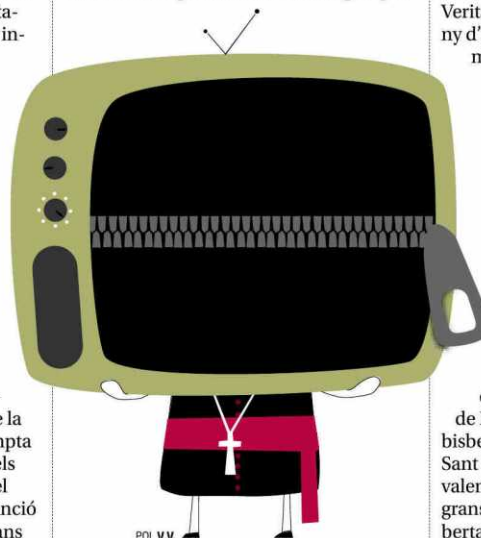
Han passat més de dos anys d'aquella mesura antidemocràtica de Camps per acabar amb TV3 (i de retruc amb la nostra llengua) i el 27 de febrer, Fabra ha acabat amb la nostra televisió, i desgraciadament, cap dels bisbes valencians ha obert la boca per denunciar l'arbitrarietat i la prepotència de Camps, de Fabra i dels diputats del PP! Evidentment, no m'imagino un silenci tan eloqüent dels bisbes valencians (i espanyols!) si en compte dels repetidors de TV3 i de RTVV, s'hagueren tancat les emissores de la Cope o de 13 TV! De segur que

els nostres pastors s'haurien pronunciat amb contundència, denunciant un atac a la llibertat d'expressió!

Per què aquest silenci? Per què aquesta por dels bisbes valencians a enfrontar-se amb la Generalitat Valenciana i el PP? Més d'una vegada i més de dues, l'episcopat espanyol (fins i tot encapçalant manifestacions!) ha atacat el govern del PSOE amb enfrontaments carregats d'una gran duresa. Per què eixa diferència de tracte en relació a un partit i a un altre?

Els cristians hem de ser valents per denunciar la manca de llibertat, vinga d'on vingi! I siga qui siga, el qui ataca els Drets Humans! Algú recorda allò de «la veritat vos farà lliures»?

Al segle VI, el papa **Sant Gregori el Gran**, en la seua *Regla pastoral*, escrivia: «El pastor ha de saber guardar silenci amb discreció i parlar quan és útil, de tal manera que mai no diga el que ha de ser callat ni deixi de dir el que ha de ser dit. Sovint s'esdevé que hi ha alguns prelats poc prudents, que no s'atreixeixen a parlar amb llibertat per por de perdre l'estima dels seus súbdits; obrant així, com diu el qui és la Veritat, no tenen cura del ramat amb l'afany d'uns veritables pastors, sinó a tall de mercenaris, ja que callar i dissimular els defectes és el mateix que fugir quan s'acosta el llop». I Sant Gregori continua així: «per això el Senyor repren aquests prelats: No han pujat a la bretxa. Pujar a la bretxa significa oposar-se als grans d'aquest món, parlant amb tota llibertat». La *Regla pastoral* afirma encara: «tothom qui accedeix al sacerdoci rep l'ofici de pregoner. Però si el sacerdot no predica, ¿que potser no serà semblant a un pregoner mut?». Davant l'agressió que va sofrir ACPV amb la clausura dels repetidors de TV3 i ara amb el tancament de RTVV, ¿quan sentirem dels nostres bisbes unes paraules semblants a les de Sant Gregori el Gran? Per què els bisbes valencians no són capaços d'oposar-se «als grans d'aquest món, parlant amb total llibertat»?

Periodistas de Canal 9 se abrazan en los minutos finales acompañados en el plató de representantes de los tres grupos de la oposición —PSPV, Compromís y EU—, el llamado 'tripartit' que quiere derrotar al PP. / BENITO PAJARES

El tripartito pide el voto en directo para una nueva TV

Dirigentes de los tres partidos de la oposición copan las últimas horas de programación y exigen adelantar elecciones

H. SANJUAN / N. DE LA TORRE /Valencia
Los diputados de la oposición copan ayer las últimas horas de la televisión autonómica. «He entrado por una ventana», explicaba el parlamentario socialista Josep Moreno, que estuvo casi 12 horas en directo, mucho más que cualquiera de los presentadores. No fue el único que saltó el cordón policial y se coló en el plató desde donde se emitía el programa especial contra el cierre de RTVV.

El primero en llegar al estudio fue Ignacio Blanco, de Esquerra Unida, acompañado por Ester López. Fueron relevados más tarde por la coordinadora de la federación autonómica de IU, Marga Sanz. En el bando socialista estuvieron Miguel Soler y Juan Soto, mientras que entraron por teléfono el secretario general del partido, Ximo Puig, y el ex presidente valenciano que creó la televisión, Joan Lerma. Por Compromís, estuvieron cuatro de sus cinco diputados: Enric Morera, Mònica Oltra, Fran Ferri y Mireia Mollà.

La emisión se convirtió en un grito contra la decisión del PP y en una demanda de elecciones anticipadas bajo la promesa de que, si gobierna la izquierda, que ayer iba en bloque, habrá una nueva televisión «pública, plural y en valenciano». Fue la escenificación más clara del tripartito, como se apresuró a apuntar el popular Jorge Bellver. El portavoz del PP en las Cortes lamentó «la manipulación política de la izquierda en el cierre de la RTVV para sacar rédito mediático de una situación dramática para

los trabajadores y para sus familias», y defendió que la medida se haya ejecutado «lo antes posible para evitar en la medida de lo posible que se alargara una situación de incertidumbre ante un cierre que ya estaba decidido».

Y es que las críticas durante la emisión se sucedían. Blanco señaló que todos los diputados del PP son culpables del cierre. «Podrán llevar a negro la televisión, pero no nuestra memoria, que volverá». Moreno reiteró que tras las elecciones habrá una nueva televisión. Oltra, tras señalar que el Gobierno cae sin dignidad, pidió a los traba-

Hasta 10 diputados de la oposición pasaron por el plató a criticar el cierre

El PP censura que «se manipule» la situación para sacar rédito mediático

ajadores y a la ciudadanía que no afronten el cierre como una derrota, sino con el ánimo de abrir un nuevo tiempo. Más claro fue el socialista Miguel Soler, que pidió a los electores memoria a la hora de votar mientras en los pasillos se escuchaban ya peticiones de elecciones anticipadas. De hecho, para

hoy se ha convocado una manifestación para exigir precisamente el adelanto electoral.

Ayer, la Ejecutiva de los socialistas valencianos se reunía y aprobaba oficialmente la propuesta para trasladar el lunes que viene a Ferraz su petición para adelantar las primarias ante la posibilidad (que de momento el PP descarta) de un adelanto electoral. Será en el Comité Federal de enero cuando se decida la fecha, aunque todo apunta que serán en el mes de marzo. Puig insiste en pedir elecciones autonómicas junto a las europeas.

«Este día servirá para empezar; cuando vamos a negro salimos a la luz». Estas palabras las pronunció ayer —minutos antes de que Canal 9 fuese a negro— una de sus primeras presentadoras, Xelo Miralles.

Fue prácticamente la metáfora de los años de manipulación que en las últimas semanas han denunciado insistentemente los trabajadores de Radiotelevisión Valenciana (RTVV), en programas especiales sobre el cierre con un tono crítico contra el Consell nunc-a visto hasta la fecha.

«Los trabajadores estaremos hasta el último momento con los valencianos», recogían los flashes informativos justo antes del corte de la señal. Eso sí, los periodistas y trabajadores de la casa tuvieron tiempo, entre abrazos y lágrimas, para despedirse en directo de los telespectadores: «Es el primer día de la nueva televisión valenciana», prometieron.

Els treballadors van lluitar dotze hores per mantenir l'emissió

Nit de rebel·lió

SALVADOR ENGUIX
València

A l'Executiu d'Alberto Fabra li va costar ahir dotze hores tallar l'emissió de Canal 9 des que va donar l'ordre a la mitjanit de dijous. La resistència pacífica dels 200 treballadors de RTVV que es van quedar a la seu central de Burjassot va impedir a la Generalitat valenciana complir l'objectiu en el termini previst. Ben al contrari, els professionals de Canal 9 van aconseguir, fins a les 12.19 hores d'ahir, mantenir la programació fins que va arribar l'ordre judicial que obligava al desallotjament del centre. Va ser el punt final d'una rebel·lió que va tenir episodis que van ser retransmesos en directe i que van provocar una profunda indignació de l'oposició al PP, de la societat civil valenciana i dels periodistes valencians. Sobre això ahir es va produir un fet inaudit: tots els informadors que van els divendres a la

dir l'objectiu del Govern de Fabra al crit de "RTVV no es tanca" y "no teniu vergonya". Alhora, els professionals van iniciar una emissió en directe des del plató central amb la participació de representants de totes les forces de l'oposició. La policia autonòmica havia envoltat el centre de Burjassot, però treballadors i convidats van aconseguir colar-se. Així va ser com

ORDRE DE DESALLOTJAMENT

Els treballadors només van desistir quan va arribar l'ordre del jutge

L'HEROI

Un tècnic enviat per Fabra es va negar en el darrer instant a apagar Canal 9

moment, Paco *Telefunken* es va convertir en un heroi. La desesperació de la Generalitat valenciana va créixer quan a aquella mateixa hora els treballadors de Nou Ràdio aconseguen reprendre la programació a través de Sí Ràdio, la segona cadena, musical, del grup.

Cap a les 11 hores es donava a conèixer que la comissió liquidadora havia sol·licitat al jutjat de Paterna el desallotjament del centre de Burjassot, i el jutge rebia l'informe favorable de la Fiscalia. Immediatament, es va informar els treballadors de Canal 9 atrinxerats que ben aviat hi anava aquesta comissió amb l'ordre del jutge i s'advertia que si hi havia resistència s'actuaria "per la força". La Generalitat valenciana, en un comunicat, informava els treballadors que si es resistien podien vulnerar l'article 203 del Codi Penal, que assenyalava penes de presó de sis mesos a tres anys. Ni això no va paraitzar la rebel·lió dels amotinats.

BIEL ALIÑO / EFE

Una treballadora de RTVV retransmetent en directe, en espera de la suspensió del senyal

roda de premsa del Consell, que protagonitza el portaveu i vicepresident José Císcar, es van negar a participar a la conferència de premsa.

Passada la mitjanit, la comissió "liquidadora" nomenada per l'Executiu valencià va accedir a la seu de TVV amb l'ordre de tancar les emissions. Paral·lelament, la Generalitat valenciana aconseguia tancar el senyal de Nou Ràdio, la seu de la qual és a l'avinguda Blasco Ibáñez de València, que depenia d'una empresa externa. A la seu de la televisió els treballadors es van resistir i van impe-

Beatriz Garrote, representant de l'Associació per a les Victimes del Metro de València (ocorregut l'any 2006 i que va provocar 43 morts), va poder, per primera vegada, ser entrevistada a Canal 9.

Cap a les deu del matí, la Generalitat valenciana va enviar un equip tècnic acompanyat per la policia per desconnectar el senyal dirigit per Paco Signes, anomenat *Telefunken*. Després d'estar un temps a la unitat central de TVV es va negar a obeir l'ordre. Va manifestar que no podia tancar Canal 9 "per consciència". Des d'aquell

Però quan va arribar l'ordre del jutge, els treballadors van decidir, de forma pacífica, abandonar el centre. En aquell moment la comissió liquidadora tallava el subministrament de llum i Canal 9 deixava d'emetre. Hores després ho faria també Sí Ràdio. L'oposició, el comitè d'empresa i molts representants de la societat civil van llançar durs qualificatius a l'última acció de la Generalitat valenciana per apagar les emissions de l'ens públic. Fora, a la seu de Canal 9, el plor era el gest comú de tots els treballadors.●

Mas acusa el líder del PP de fer «la gara-gara» a qui aviva la violència

◀ Exigeix a Rajoy que se situï al costat «de la democràcia, la veritat i la decència»

▶ El president insisteix a mantenir l'oferta de diàleg tot i els últims xocs

FIDEL MASREAL
BANGALORE ENVIAT ESPECIAL

Ser a milers de quilòmetres de distància, en viatge oficial a Lituània o a l'Índia, no és obstacle perquè els governants d'Espanya i Catalunya mantinguin el seu enfrontament dialèctic. Ahir va anar a compte d'un informe del Consell de l'Audiòvisual de Catalunya (CAC) que reclama una sanció a 13TV i Intereconomía per incitar a la violència. Després que Rajoy considerés un «disbarat» la sanció que proposa la Generalitat i defensés que aquests mitjans coincideixen amb la «immensa majoria» (a l'hora de defensar la unitat d'Espanya, van precisar fonts del PP), Mas va contraatacar exigint-li que no faci «la gara-gara» a unes televisions que «cominen a la violència» contra el procés sobiranista.

No va ser una resposta ràpida ni suau. Mas no eludeix cap motiu de xoc amb l'Executiu central sigui on sigui. Per això, va exigir a Rajoy que es posi al costat «de la democràcia, la decència i la veritat». El president, que va quedar molt sensibilitzat després de la seva visita al Museu de l'Holocaust de Jerusalem, a principis de novembre, no pensa abaixar la guàrdia en la repulsa contra les acusacions de nazisme perquè des d'alguns sectors s'estan traspasant línies vermelles i s'està animant a trencar «ponts de diàleg».

«PRESSIONS» A L'AMBAIXADOR // Un diàleg que, malgrat tot, el president no vol tancar. Ahir, preguntat sobre si creu que l'Estat té en compte el conflicte sobiranista per atacar en altres fronts com el de la tresoreria o el cobrament per part de la Generalitat d'una compensació per la taxa

als bancs, Mas va dir que encara no podia emetre un judici definitiu: «Hi ha indicis que sí i indicis que no». Tot està en suspens. Absolutament tot.

El líder de CiU també va suggerir que el Govern del PP podria haver exercit «pressions» a l'ambaixador a l'Índia, Gustavo de Aristegui, perquè digués que la Generalitat l'hauria d'haver informat abans d'aquest viatge. «L'ambaixada d'Espanya coneixia el programa sencer des de fa mesos, s'ha fet tot en col·laboració amb ells, i tot és tot», va respondre Mas, que va recordar que De Aristegui ha elogiat durant aquests dies Catalunya i la Generalitat, i que ho ha fet tant en públic com en privat.

Amb aquestes paraules i amb un posterior sopar amb el secretari de telecomunicacions de l'estat meridional de Karnataka, Mas va tancar el seu segon viatge intercontinental de l'any, del qual va fer un balanç positiu perquè les aproximadament 40 empreses que l'han acompanyat han estat «semblant» per aconseguir acords amb firmes locals i inversions. Ahir, a Bangalore, coneguda com la Silicon Valley

Artur Mas

PRESIDENT DE LA GENERALITAT

«Que Rajoy no es posi a favor dels que cominen a la ruptura dels ponts de diàleg»

Índia, va participar en un fòrum sobre tecnologia i va visitar empreses gegants com Wipro i Advinus Therapeutics. De les sis companyies del sector farmacèutic, majoritàriament de mida mitjana o petita, que han participat en la missió, quatre tenen opcions d'arribar a acords i segellar pactes de confidencialitat amb firmes índies.

LA FUNDACIÓ VICENTE FERRER // Al marge dels contactes amb el món empresarial, el Govern també va voler tenir un gest amb el món de la cooperació. «En paral·lel a l'agenda oficial», la dona del president, Helena Rakosnik, i el secretari d'Exteriors, Roger Albinyana, van visitar ahir la Fundació Vicente Ferrer, un referent entre les organitzacions de la solidaritat a l'Índia. L'encarregat de rebre'ls va ser Moncho Ferrer, fill del cooperant (que va morir el 19 de juny del 2009) i actual director de programes de l'entitat, que va parlar amb ells sobre com la Generalitat pot ajudar aquesta fundació a trobar patrocinis privats, segons van informar fonts de l'Executiu català.

El febrer del 2007, quan el tripartit estava al capdavant del Govern i Josep-Lluís Carod-Rovira n'era el vicepresident, l'exdirigent republicà també va fer un viatge oficial a l'Índia. En aquella ocasió, Carod també va fer una visita a la Fundació Vicente Ferrer per reafirmar el seu compromís amb l'oenagè. En el seu cas, no va delegar la visita en ningú. ■

El tancament d'una tele autonòmica ► Les reaccions

L'apagada encén les crítiques polítiques i les dels mitjans

► Esperanza Aguirre qualifica de «patètic» que els jutges no acceptin els ERO

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La desaparició de Canal 9 va desencadenar ahir una reguera de reaccions des de diversos àmbits a les quals es va sumar la redacció d'EL PERIÓDICO. Així, Brauli Duarte, president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), va qualificar el tancament de «pèssima notícia» i es va mostrar convençut que els valencians sabran trobar «la millor fórmula per recuperar i millorar» el servei públic que tenien. Duarte també va ser contundent a l'afirmar que TV-3 no es privatitzarà: «Ni som Canal 9 ni Telemadrid, i no ho serem mai. No és el nostre model».

Albert Batalla (CiU) va lamentar «profundament» la decisió del Govern valencià, «una mala notícia per

als professionals, els valencians, la llengua comuna i la democràcia». Marta Vilalta (ERC) va dir que sentia «ràbia» per «l'agonia» de Canal 9. «Es deixarà òrfena la ciutadania d'un servei públic, una cosa que només passa en una dictadura», va afegir. Marta Ribas (ICV-EUiA) va mostrar «dol» pel tancament i el seu rebuig «a aquests cops d'Estat que es fan a la democràcia». David Fernández (CUP) també es va declarar «dolgut» per «la nit massa llarga» que van viure els treballadors de RTTV, i va manifestar la seva solidaritat amb ells, així com amb la societat valenciana.

Pere Calbó (PP) va demanar als diputats que no banalitzessin sobre el tancament de RTVV amb expressions com «dictadura i cop d'Estat», i va afirmar que el primer interessat a mantenir els mitjans públics va ser el Govern valencià, que va presentar «una proposta» per garantir-ne la continuïtat, però va ser rebutjada.

Des de VÍlnius (Lituània), el president del Govern, Mariano Rajoy, es va limitar a reconèixer que «entén

DANNY CAMINAL

► Els treballadors d'EL PERIÓDICO se solidaritzen, ahir, amb Canal 9.

els treballadors de RTVV, que perdre un lloc de treball és «enormement dolorós» i que la decisió de la Generalitat devia ser «molt difícil». La presidenta del PP a Madrid, Esperanza Aguirre, va advertir que Telemadrid corre el mateix perill que els mitjans valencians si el jutge rebutja l'ERO, i va afegir que és «patètic» que els jutges no acceptin els expedients.

El secretari general del PSPV-PSOE, Ximo Puig, va dir que darrere del tancament hi ha raons «ideològiques» i que és «probable» que aques-

ta «rapidesa» tingui a veure amb l'«ocultació o destrucció de proves de Gürtel, RTVV i la visita del Papa».

La presidenta de la Federació d'Associacions de Periodistes d'Espanya (FAPE), Elsa González, va lamentar la «pèrdua democràtica important» que implica una decisió que ha titllat de «dràstica». El secretari general de la FORTA, Enrique Laucirica, va dir que era «un dia trist per a la televisió, per a la televisió pública sobretot, i per a la televisió pública autonòmica en particular». ≡

Fotoperiodismo y espectáculo

Los dilemas entre información, ética y estética vuelven a tener lugar en el World Press Photo 2013

CRISTINA GARRIDO

El pasado 6 de noviembre se inauguró en el CCCB la nueva edición del World Press Photo, donde se muestran las 143 fotografías ganadoras del concurso de este año. El primer premio de esta edición ha sido otorgado a una imagen del fotógrafo sueco Paul Hansen. Titulada 'Gaza Burial', esta muestra a un grupo de hombres cargando los cuerpos de dos niños asesinados, por una calle de la ciudad de Gaza. La escena, sobrecogedora, quiere revelar el dolor, la injusticia y el absurdo del conflicto israelí-palestino. De colores saturados, una luz extraordinaria y con un aire a la pintura del barroco neerlandés, la fotografía es de una gran belleza estética.

Aunque técnicamente hay que reconocer el virtuosismo del tratamiento de dicha imagen, cabe mencionar que, teniendo en cuenta el tipo de fotografía del que estamos hablando, su belleza se alza como un obstáculo. Un obstáculo entre el espectador y el

significado de la imagen. Sus colores y su luz le dan a la escena un aire teatral e 'hiperreal' —en términos de Baudrillard—, abriendo un espacio de incertidumbre entre si se trata de una realidad o una ficción. La estética de la fotografía genera también un distanciamiento de su objetivo inicial —comunicar e informar al espectador sobre una dura realidad social— y la convierte más en un objeto para la contemplación.

Esta característica no es propia únicamente de la fotografía de Hansen. En la misma exposición, encontramos otro ejemplo de ello en la fotografía 'Sudan Border Wars', del suizo Dominic Nahr, en la que se presenta a un soldado de las fuerzas armadas de Sudán muerto en una piscina de gasolina. El encuadre, la luz y los reflejos de las nubes en la gasolina convierten esta imagen en un paisaje estéticamente complaciente. La muerte del soldado y el conflicto político vuelven a pasar a un plano secundario.

En los últimos años hemos

visto a algunos fotoperiodistas utilizar los mismos tratamientos de composición, luz o color utilizados en la fotografía publicitaria, creando imágenes espectaculares y estéticamente muy atractivas de realidades sinistras. Y esta realidad ya la problematizaba Susan Sontag en su libro 'Regarding the Pain of Others' (contemplando el dolor de otros), escrito en 2003, donde establecía la diferencia entre generar documentos y crear materiales de arte visual. La autora nos hablaba de cómo el hecho de generar un documento estéticamente placentero de una situación real difícil puede ser un acto problemático, pues no solo compromete su status como documento, sino que tiende a convertir esa realidad en espectáculo.

No todas las imágenes de la exposición tienen esta misma línea. Otras fotografías están realizadas más cerca de los sujetos fotografiados y tienen unas decisiones estéticas más en paz con las temáticas que tratan. Un ejemplo sería la serie 'Victims of For-

'Gaza Burial', por Paul Hansen. Fotografía ganadora de World Press Photo 2013.

ced Love' de Ebrahim Noroozi, en las que el fotógrafo muestra, sin florituras, el amor cotidiano de Somayeh y Rana, madre e hija, víctimas de una quemadura con ácido en la cara. También lo es la obra de Stephan Vanfleteren, 'People of Mercy', una serie de retratos de personas que están recibiendo tratamiento en el hospital Africa Mercy, en Conakry (Guinea), con notables bultos y deformidades en distintas partes del cuerpo. Los sujetos son retratados respetuosamente y con su consentimiento. Cada fotografía añade, además, una cita del retratado, dándole a la imagen una dimensión más real, más allá

de lo puramente visual. Finalmente, destacar también el trabajo 'Early Morning', de Søren Bidstrup, el único fotoperiodista de la exposición que ha decidido fotografiar a su propia familia, una mañana durante las vacaciones. Un fotoperiodismo de y desde la subjetividad, que se echa en falta cada vez más en esta exposición. Estaría muy bien ver más fotografía de este tipo en las próximas ediciones.

World Press Photo 2013

CCCB

Montalegre, 5 -Barcelona

Del 6/11 al 8/12 2013

COMPAREIXENÇA AL PARLAMENT

Els espots de TV-3 ja tenen concurs

► **Duart: «S'han de sumar forces davant del duopoli»**

OLGA LERÍN
BARCELONA

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) ha donat llum verda a l'externalització de la comercialització de la publicitat de Televisió de Catalunya, segons va anunciar ahir Brauli Duart al Parlament. El plec definitiu amb les condicions que hauran de complir les empreses adjudicatàries, que va ser aprovat pel Consell de Govern dijous passat, seguirà ara l'habitual procés administratiu que s'acabarà, presumiblement, en dos o tres mesos, amb l'elecció del contractista. Brauli Duart, president de la CCMA, va insistir ahir en les xifres per defensar la decisió: dels 153 milions d'euros recaptats en concepte de publicitat el 2006 es passarà, segons les previsions, als 60 de l'exercici present.

Per al directiu, aquesta fórmula permetrà a la CCMA «sumar esforços» amb el grup que guanyi el concurs públic per «fer front a un duopoli [Mediaset i Atresmedia] que s'emporta el 92% del mercat publicitari a Espanya».

El president de la CCMA afirma que el contracte preveu «totes les garanties» per als treballadors de TVC

Marta Ribas (ICV-EUiA) va acusar la Corporació de privatitzar el departament comercial de TVC. «No estem tancant mitjans, sinó que els estem venent a trossos -va dir-. I són els trossos que són interessants per a la competència directa». Duart va respondre que el debat de la privatització «és fictici i interessat», i que la qüestió se centra ara a «com ajustar» el funcionament de TVC i Catalunya Ràdio a la política de «contenció pressupostària» (l'aportació del Govern podria ser de 225 milions d'euros, un 14% menys que l'any 2012).

El directiu també va assegurar que el plec de condicions preveu «totes les garanties» per als treballadors (n'afectarà 34), ja que se'ls mantindran les condicions laborals de TV-3 i tindran dret a tornar a la CCMA després que s'acabi el contracte (l'adjudicació és per a un període de tres anys, prorrogable a tres més). A més, va avançar que qualsevol modificació d'aquestes condicions «no es podrà autoritzar» sense l'aprovació d'una comissió mixta,

formada per dos membres de la CCMA i dos de l'adjudicatari. Així mateix, va subratllar que qualsevol incompliment per part del contractista suposarà «l'extinció automàtica» de l'acord. Duart va reiterar a EL PE-

RIÓDICO que no es produirà «cap acomiadament» i es va mostrar convençut que els treballadors afectats -alguns d'ells eren ahir en la sala- acceptaran el transvasament de manera voluntària. ≡

►► Eugeni Sallent, director de TV-3, i Brauli Duart, president de la CCMA.

ACN / FRANCESC PERE

Los periodistas de la cadena autonómica vivieron una larga y dramática noche en la que compararon la desconexión con un «golpe de Estado»

Últimas horas en la trinchera

HUGHES

«¿Viene usted a cortar la tele, le parece un trabajo bonito?». Esto se lo decía el redactor del Nou a Paco Telfunken, el señor que de madrugada apareció con su sobrino por la televisión como si fuera a poner la TDT. Hombre, tuvo que haber respondido, bastante mejor que el vuestro, que os habéis tirado dos décadas sacándole el perfil bueno a Zaplana (eso sostiene alguno ahora) y al final os entran las prisas por hacer periodismo. Los periodistas se parecen a los políticos en que cuando les tocan el bolsillo esgrimen principios muy elevados. Por una televisión pública de calidad, di-

cen, y a la frase le sale un oxímoron como un chichón. El sacrosanto derecho a la información, claman, y luego le dan plantón a Císcar y dejan su comparecencia sin cubrir.

Las últimas horas de emisión fueron muy berlanguianas. Lo berlanguiano es esperpento más plano secuencia. La cámara acabó sobre ese mismo redactor que, asomando la cabeza entre dos policías, preguntaba por teléfono qué era lo que estaba pasando (¡y estaba pasando delante de él!). De repente, «no signal», los colores de la carta de ajuste (las tripas de la imagen) y el negro final. RTVV acabó con un periodismo cooperativo que quiso morir matando y finalizó al grito de «¡Esto es un golpe de Estado!» mientras le daba el último micrófono a la representante de las víc-

timas del accidente de metro, Beatriz Garrote, para que exigiera responsabilidades políticas. La gente lloraba en plató, pero que lloraran los periodistas era normal, más raro era que lo hiciera Mónica Oltra, de Compromís, sin la delicadeza de Elena Valenciano de buscarse un árbol donde meterse.

Como esforzándose por estirar la disparatada analogía con el 23-F, horas después aún podía encontrarse por el dial la insumisa señal de la radio pública. Capaces son de montar una pirenaica en la sierra de Espadán o de expropiarle la señal a Radio Taxi y constituirse en una Radio Televisión Pública sin poder político, que sería como un ideal teórico. Una señal pirata sobre la que reclamar la legitimidad popular para una nueva alianza nacionalista y de izquierdas. Porque al PP, que ciertamente nunca ha sido experto en comunicarse (es Rocky Balboa intentando abrir su corazón), se le ha generado en Valencia un fuerte simbolismo en contra. Con los argumentos del derecho autonómico a una tele, la vertebración territorial y la lengua, RTVV ya se plantea como la gran paella para una nueva alianza mixta (pollo, conejo y gamba sindical). Una de sus promesas será, ya lo está siendo, otra TV3 que pague Rita. Y no precisamente Barberá.

LA POLÉMICA NACIONAL

VÍCTOR
DE LA SERNA

> TRAS LA DIMISIÓN DEL LÍDER DEL SINDICATO EN ANDALUCÍA

Ayer, por fin, el peso abrumador de las informaciones sobre los fraudes generalizados en los gastos y las facturas de UGT en Andalucía provocaba la dimisión de Francisco Fernández Sevilla, el máximo dirigente regional del sindicato. ¿Intentará el mando nacional que esa dimisión sirva de cortafuego y proteja al conjunto de la UGT?

Hay una prensa que no se entera o sólo se lamenta

En *La Razón*, Julián Cabrera resaltaba los errores de la dirección nacional de UGT frente a la situación en Andalucía: «Hay distintas maneras de afrontar en la vida pública la embarazosa situación de verse pillados con el *carro del helado*. Sin duda, la más digna es la del reconocimiento de errores, la asunción de responsabilidades y el camino de vuelta a casa. En el otro extremo se sitúa la huida hacia adelante, negación de la evidencia y paranoia de contubernios y campañas orquestadas. Cándido Méndez, máximo responsable confederal de UGT, el único secretario general

conocido en la actual etapa democrática tras la marcha de Nicolás Redondo –que ya ha llovido– está mostrando la segunda de esas maneras. Un craso error que puede marcar no sólo el principio del fin de su dilatada trayectoria al frente de UGT, sino por extensión del propio sindicalismo en la forma en la que lo hemos entendido en España durante las últimas décadas sin mínimo atisbo de adaptación a nuevos tiempos».

Y Antonio Burgos, en *ABC*, ofrecía una pincelada sobre Susana Díaz y el fariseísmo del PSOE en torno a los escándalos andalu-

ces: «Es una *agradaora* de la escuela de Pepe Bono, que dice lo que cada uno quiere escuchar, profesional del contenido de oídos. ¿Que Susana habla a los del PP? Les dice lo de la unidad de España. ¿Que Susana habla a los del PSOE? Les dice lo del 'nuevo tiempo'. Y de los ERE, ni *mijita*. Y sobre los mangazos de la UGT, de Belinda».

El País se decidía por fin ayer a publicar un editorial sobre el asunto, bajo un titular, *UGT tiene que actuar*, que ya anunciaba su quejumbroso contenido: «Las siglas no tienen la culpa de nada, pero sí las personas que hacen lo que no deben al amparo de aquellas, y cuyas andanzas sirven de pretexto a los que desean el hundimiento de las estructuras sindicales como resortes de una resistencia social identificable y a cara descubierta. La dependencia de los sindicatos respecto de la finan-

ciación pública les hace vulnerables y puede haberles acomodado a corruptelas o prácticas ilegales. El crédito de UGT como organización sindical depende de que afronte este asunto con rigor».

Pero la prensa de izquierdas ha estado mayormente mirando hacia otro lado, como siempre desde tiempos de los GAL. Así, al cabo de una semana durante la cual *El Periódico* no publicó nada sobre los escándalos de la UGT, ayer aparecían unas líneas bajo la firma de Mercedes Jansa: «El secretario general de UGT, Cándido Méndez, confía en que la federación andaluza del sindicato rinda cuentas definitivamente sobre las malas prácticas que han desembocado en diversos casos de corrupción, y que se asuman responsabilidades en forma de dimisiones». Sus lectores se preguntarán a qué ignota corrupción se refiere.

El tancament de Canal 9

ALES 12.19 hores d'ahir, Canal 9 va deixar d'emetre. S'acabaven així 24 anys de vida de la televisió autonòmica valenciana, que va inaugurar la programació el 9 d'octubre del 1989. Els treballadors de Canal 9 van treballar tota la nit, retransmetent en directe l'agonia del mitjà. Però malgrat la resistència, en un ambient de tensió i emocions a flor de pell, es van haver de sotmetre finalment al desallotjament policial, la desconnexió i la fosa en negre dictats pel Govern valencià. En menys d'un mes, des que el president Alberto Fabra va decidir la clausura, Canal 9 ha passat d'estar negociant un ERO a desaparèixer. Avui ja és història.

El tancament d'un mitjà de comunicació mai no és una bona notícia, ja que minva el dret dels ciutadans a la informació. Tota desaparició fa callar una veu que, en el cas dels mitjans públics, hauria de ser sempre plural i de qualitat. El final de Canal 9 no és, per tant, una novetat que es pugui celebrar, sinó, al contrari, lamentar. Malgrat això, és necessari sobreposar-se al dolor que genera la pèrdua. I una de les millors maneres de fer-ho és preguntant-nos per les causes que han conduït a aquest traumàtic final, amb la finalitat d'identificar-les i evitar la possible repetició dels fets en altres indrets.

Canal 9 arrossega un feixuc deute de 1.300 milions d'euros. El tancament comportarà l'acomiadament de la plantilla, integrada per 1.660 treballadors, una xifra que gairebé triplica la d'algunes cadenes privades d'àmbit estatal. Vet aquí dues dades indicatives de fins a quin punt la gestió de Canal 9 no ha estat bona. Per això, i tot i disposar d'un equip tan generosament dotat, va caure a cotes baixes d'audiència. Probablement hi va tenir relació un ús del mitjà polititzat, un control partidista dels continguts informatius que ara pagaran no els qui el van ordenar, sinó els qui el van assumir com un imperatiu laboral. Les proves d'aquest ús polititzat són nombroses, però n'hi ha prou amb esmentar-ne una. Ha calgut esperar set anys, fins a la jornada final de Canal 9, perquè pogués ser entrevistada en un dels seus informatius la presidenta de l'Associació de Víctimes del Metro, constituïda després de l'accident del 2006 que va causar a València 43 morts.

Els mitjans públics –dèiem fa uns dies– no pertanyen als polítics ni als professionals, sinó als ciutadans, que els sufraguen amb els seus impostos per obtenir informació veraç, completa i aliena als interessos d'una part. Quan aquest principi es vulnera, es pot arribar a desenllaços com el de Canal 9, que comporta una lamentable pèrdua per a tota la societat valenciana.

Cierra una RTV mal nacida

Con una modesta épica casera, algunos medios de comunicación, y políticos y periodistas de izquierda, han señalado para la historia de la Humanidad el minuto exacto del cierre de las emisiones de la televisión autonómica valenciana: las doce y diecinueve minutos del mediodía, como si este dato tuviera alguna importancia o mereciera ser recordado por alguna razón ignota. Pero a pesar de este sentimentalismo barato (los trabajadores se tomarán formalmente sus vacaciones retribuidas, a las que seguirá un período llamado de *licencia retribuida*, lo que resulta provocadoramente mejor que los otros cierres empresariales), lo ocurrido ayer fue noticia, ciertamente, pues se trata del primer cierre de una televisión pública en España.

El argumento de más peso del presidente autonómico Alberto Fabra ha tapado la boca a la demagogia de la izquierda protestona: no va a cerrar ninguna escuela ni ningún hospital por mantener la televisión; eso se llama luchar con igualdad de armas dialécticas. A eso sus contradictores han tenido que responder con eslóganes como “esto es un golpe de Estado” o “Fabra dimisión”: comprensibles desahogos emocionales, pero irrelevantes para comprender lo que ha ocurrido. Porque lo que ha ocurrido ha sido que se ha cerrado una radiotelevisión pública que nunca tenía que haber nacido, si hablamos en términos democráticos, que, por

cierto, tampoco ha esgrimido el presidente Fabra.

Ni RTVV ni ninguna otra televisión pública tiene razón de ser en un sistema político de libertades y control del poder político mediante la prensa libre y los jueces independientes, requisitos indispensables para que un sistema de convivencia merezca llamarse democrático. Los Gobiernos han de mantenerse escrupulosamente al margen del proceso de formación de la opinión pública, pues toda intromisión en él los convierte en juez y parte, lo que es inaceptable. A esta situación penosa hemos llegado cuando la ley define la radiodifusión y la televisión como “servicios públicos esenciales”, lo que significa que su titular es el Estado, y que los particulares sólo pueden desarrollar esta actividad gracias a la concesión administrativa otorgada por el poder. Pero es más: no sólo el poder tiene la llave para permitir entrar o para expulsar del mercado a quien tenga por conveniente, sino que compite deslealmente con las RTV privadas tanto arañando una parte de la tarta publicitaria, que a los privados les es vital para sobrevivir, como, en otro caso, financiando sus contenidos con el dinero extraído forzosamente –vía impuestos– a sus mismos competidores.

La crisis económica y la ruina valenciana han tenido, al menos, un efecto positivo: cerrar una RTV pública que nunca debió nacer.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Catalunya Ràdio és líder i RAC1 és líder i la SER és líder

Les dades d'audiència admeten més interpretacions que les pel·lícules de David Lynch o els quadres de Dalí. Però, al final, la dada és una i no trina. Dic això perquè, al meu escriptori, hi ha tres notes de premsa. La de Catalunya Ràdio diu: "*Catalunya migdia*, amb Neus Bonet, lidera la franja a Catalunya". RAC1, en canvi, afirma: "L'oferta informativa de RAC1 és líder al migdia". I la SER-Catalunya, a la seva nota, escriu: "*Hora 14* és l'informatiu líder dels migdies a Catalunya". Miracle: tres líders!

Com es menja això? A pams. Catalunya Ràdio se suma els oients de Catalunya Informació, perquè a aquella hora totes dues emissores fan la mateixa programació. RAC1, per la seva banda, només fa informatiu de 14.00 a 14.30 (els altres allarguen fins a les tres de la tarda): el que fa és restar, dels seus competidors, l'audiència que obtenen de 14.30 a 15.00. I la SER, en canvi, sí que se suma total l'audiència de dues a tres de la tarda, però li resta a Catalunya Ràdio la que fa a la segona mitja hora: com que són esports, ho compta a banda. Qui té raó? Tots tres i cap. A l'ARA vam publicar que l'informatiu del migdia més escoltat és el de Catalunya Ràdio perquè ens sembla més natural comparar dades globals d'audiència d'un programa que no pas franges o freqüències. Però és només una qüestió metodològica. I totes tres notes de premsa estaven amanides amb la vinagreta de la picaresca. En una notícia és difícil entrar amb tant de detall a cada dada, però volia aprofitar un *Pareu* per compartir aquesta inquietud amb els lectors.

Al racó de pensar

FRANCISCO JOSÉ CONTRERAS

ARTICULISTA DE LIBERTAD DIGITAL

"El PP no és ni liberal ni conservador"

La clau

Alguna cosa va malament quan en un territori de la UE la policia entra en una televisió per tallar les emissions. Alguna cosa va malament quan una part de l'opinió pública aplaudeix la decisió per pur sectarisme polític. Alguna cosa va malament quan els mitjans de comunicació de l'únic Estat de la UE sense autoritat audiovisual independent posen a parir el CAC al crit que ataca la llibertat d'expressió encara que amagui delictes. Alguna cosa va malament quan l'oposició no aixeca la bandera contra aquesta manera de fer les coses sinó que s'entreté en detalls de les seves pròpies ferides.

L'existència i, sobretot, el model de les televisions públiques és discu-

Alguna cosa va malament, molt malament

ALBERT
Sáez
DIRECTOR
ADJUNT

tible. El que és inacceptable és crear-les, administrar-les amb els peus, convertir-les en màquines extractives de la xarxa de finançament dels partits, inflar plantilles i salaris per

assegurar-se el control informatiu i llençar-les a la paperera en plena crisi econòmica sense buscar alternativa i sense respectar els drets laborals dels treballadors. És aquesta dinàmica la que acaba amb la indesitjable imatge de la policia tallant l'emissió d'una televisió pública.

Dreta extrema

Hi ha qui insisteix una vegada i una altra a considerar positiu que el PP contingui al seu interior la dreta extrema que creix a Europa a cavall del populisme mediàtic i de la crisi de la socialdemocràcia. Seria positiu si el corrent dominant fos el conservador centrista. Però no és el cas. Aquí la secretària general del PP es nega que un condemnat com

Carlos Fabra hagi d'abandonar el partit mentre no hi hagi «sentència ferma». Aquí es tolera i fins i tot s'aplaudeix la banalització del nazisme a propòsit de la legítima i majoritària oposició a la independència de Catalunya.

Alguna cosa va malament, molt malament, en una Espanya que llangueix políticament i econòmicament a mans del pensament de la dreta més extrema com si les coses haguessin canviat menys del que realment ho han fet. Amb l'oposició seriosa a la baixa en benefici dels populistes. S'ha de poder combatre aquesta situació sense caure acríticament als braços ni de **Merkel** ni de **Mas**.

 @albertsaezc

Mas ve «indecente» comparar el nazismo con el soberanismo

► Responde a Rajoy, que ve un «disparate» la denuncia contra periodistas

ABC
BARCELONA

El presidente de la Generalitat, Artur Mas, pidió ayer al del Gobierno, Mariano Rajoy, que se ponga del lado «de la verdad, la decencia y la realidad democrática» frente a los que tergiversan y conminan a la violencia y a la ruptura de los puentes de diálogo a través de la palabra. En declaraciones en el último día de su viaje oficial a la India, sostuvo que los que comparan el movimiento soberanista con el nazismo cruzan «todas las líneas rojas y lo que es inadmisible» desde un punto de vista comunicativo, informa Ep.

Precisamente, el Govern decidió el martes iniciar acciones legales y políticas contra Intereconomía TV y 13TV por presuntamente haber equiparado varias veces las demandas so-

beranistas con el totalitarismo en base a un informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC). Ayer mismo, el presidente Mariano Rajoy dijo confiar en que la iniciativa de la Generalitat, que le parece «un disparate», acabe en nada. Rajoy apuntó que la mayoría de españoles coinciden con lo expresado desde las emisoras condenadas por el CAC.

El papel del embajador

Por otra parte, Mas también se refirió al papel del embajador de España en la India, Gustavo Manuel de Arístegui, y aseguró que se ha contado en todo con la Embajada: «Y cuando digo todo, quiero decir todo». Según Mas, la embajada conocía el programa entero del viaje desde hacía meses, y valoró positivamente a De Arístegui porque tanto en público como en privado ha hablado correctamente del Govern y de Cataluña.

Para el presidente catalán, que un representante del Gobierno haga esto en público «no es menor», y atribuyó a presiones del Estado el que el embajador haya podido hacer manifestaciones en otro sentido.

La televisión pública que nunca fue

JORGE M. REVERTE

El Gobierno del PP en la Comunidad Valenciana ha decidido cerrar Canal Nou, la emisora pública de radio y televisión fundada en 1989. Más de 1.600 trabajadores se quedan en la calle, y los valencianos sin una cadena que dejó de ser pública hace mucho tiempo. En Valencia se ha producido la pérdida de muchos puestos de trabajo. Lamentemos eso, pero poco más.

En sus últimas horas de emisión, los trabajadores de la televisión y la radio intentaron hacer lo que no hicieron durante años: dar cuenta de acontecimientos que habían sido eliminados de las pantallas de los ciudadanos de una manera

sistemática. El caso más sangrante, el del accidente del metro, que provocó muchas decenas de muertos y del que jamás se pudo dar una información mínimamente presentable y decente, porque los directivos lo impidieron, sin encontrar ninguna resistencia seria.

Cabe recordar también que a través de la RTVV se montó un gigantesco aparato de estafa en torno a la visita del papa Benedicto XVI, que nutrió generosamente las arcas de la red Gürtel.

No hubo tampoco entonces resistencia notable de los cientos de trabajadores (ahora indignados) entre los que muchos habían sido colocados a dedo por el partido de Alberto Fabra hasta el punto de

doblar la plantilla necesaria para que el invento funcionara.

En realidad, la historia de estos medios públicos se muestra en todo su patetismo porque ha contado con la complicidad de muchos ciudadanos y la pasividad complaciente de una gran parte de sus plantillas, que han tolerado durante años que un medio de titularidad pública se convirtiera en un gran burdel. Cuando alguien protestó (hubo casos, por fortuna) no encontró la solidaridad de los compañeros. Y qué decir de la fábrica de basura en la que se convirtió esa televisión, a la vanguardia de la producción de programas como *Tómbola*. ¿Hicieron alguna huelga contra esos trabajadores?

La visión del PP sobre los medios públicos ha sido (¡con la honrosa excepción de Alberto Ruiz-Gallardón cuando presidía Madrid!) siempre la misma: una televisión productora de basura y unos informativos domesticados al servicio de la extrema derecha. Eso conduce, en épocas de crisis económica, a la degradación de los programas, a la deserción de la audiencia y, al final, al cierre, programado para favorecer a empresas privadas. Ese es el fin previsible para Televisión Española. Y ese ha sido el fin de la única televisión en que sus trabajadores lucharon no por sus contratos sino porque fuera decente: Telemadrid.

Lástima de RTVV, que no fue pública.

Jorge M. Reverte fue director general de RTV Madrid y subdirector de informativos no diarios de TVE.

Duart assegura que TV3 «no és Canal 9 ni Telemadrid» i no es privatitzarà

BARCELONA | EFE/DdG

■ El president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Brauli Duart, va afirmar ahir durant la Comissió de Control del Parlament que «TV3 no es privatitzarà», i que «no som ni Canal 9 ni Telemadrid, ni ho serem mai» perquè «no és el nostre model».

Brauli Duart va destacar també que els recursos que la CCMA destina a l'empresa privada s'han reduït un 10% entre el 2010 i el 2013, mentre que les despeses de personal han crescut un 8% i ja suposen un 47 % del pressupost.

En referència a la televisió catalana, el president de la CCMA va dir que es pretén «ajustar el funcionament a la política pressupostària actual», i que se sumaran esforços amb un soci privat per incrementar els ingressos publicitaris, que han passat dels 153 milions d'euros el 2006 als 60 milions d'aquest any.

Sumant-se a les paraules de Duart, el diputat i portaveu de CiU a la Comissió de Control,

ACN

Duart, ahir en la compareixença.

Albert Batalla, va afirmar que TV3 i Catalunya Ràdio és un «model d'èxit malgrat les dificultats pressupostàries» del moment, i que «l'objectiu és mantenir uns mitjans públics en català líders i plurals».

EL PERIÓDICO

|| || DISTINCIÓ A 90 ANYS DE PERIODISME

Càceres • L'Ajuntament de Càceres ha distingit *El Periódico Extremadura*, integrat al Grup Zeta des del 1988, amb la Medalla d'Or de la ciutat, amb motiu del 90è aniversari del rotatiu. El director del diari, Miguel Ángel Muñoz, i el gerent d'Extremadura, Julio Hidalgo, van rebre el guardó de mans de l'alcaldeessa, Elena Nevado (foto), en un acte celebrat al Gran Teatro al qual van assistir, entre d'altres, el director editorial i de comunicació del Grup Zeta, Miguel Ángel Liso.

Final esperpèntic i obscè de Canal 9

Pitjor, impossible. El tancament definitiu, ahir al migdia, de les emissions de Canal 9 per ordre de la mateixa Administració autonòmica que el va posar en marxa –llavors, el 1984, dirigida pel PSOE, i avui pel PP– va ser un exercici de surrealisme que es va acostar a l'esperpent. Un final digne d'una falla si no fos perquè es tracta d'un assumpte de summa gravetat: més de mil treballadors han estat acomiadats i, sobretot, el País Valencià ha perdut un mitjà de

comunicació que hauria d'haver-se convertit en referència de rigor i en una eina de cohesió social. Hauria, en postpretèrit, perquè el PP es va estimar més fer servir el canal en benefici dels seus interessos polítics i va portar a terme una gestió econòmica desastrosa de la qual van obtenir grans rèdits grups privats. Del ferri control de Canal 9 per part de comissaris del PP en dona bona prova el fet que la primera vegada que va aparèixer a la tele autonòmica la presidenta de l'associació de víctimes de l'accident

de metro del 2006 –en què una greu negligència de l'Administració va causar 43 morts– va ser ahir a la matinada, quan els treballadors havien ocupat les instal·lacions. És poc discutible que les dimensions i el cost de les televisions autonòmiques s'han de sotmetre a revisió, perquè els pressupostos públics són avui els que són. Però això té poc a veure amb l'obscè procés polític que ha portat a la mort Canal 9: el PP l'ha espremut tant com ha pogut i ara el deixa als peus dels cavalls.

Brauli Duart. / Elena Ramón

La CCMA comienza el proceso para externalizar la publicidad

Expansión. Barcelona

El presidente de la Corporación Catalana de Mitjans Audiovisuales (CCMA), Brauli Duart, anunció ayer en el Parlament la apertura del proceso de selección de la empresa que gestionará la publicidad de TV3, después de que el ente público aprobara el jueves el pliego de condiciones definitivo para la externalización del servicio.

Duart aseguró que el objetivo es aumentar los ingresos publicitarios de la CCMA, que han pasado de 153 millones de euros en 2006 a los 60 millones con los que prevé cerrar este año, y abogó por "sumar esfuerzos con un *partner* privado para mejorar la posición negociadora y hacer frente al duopolio del mercado publicitario televisivo".

Afirmó que los trabajadores que se traspasen a la empresa adjudicataria mantendrán las mismas condiciones que tenían en TV3, podrán regresar a la corporación una vez finalice el contrato, y toda modificación de sus condiciones laborales deberá ser autorizada.

El máximo responsable de la CCMA hizo hincapié en que "TV3 no se privatiza". "Ni somos Canal 9 ni Telemadrid ni lo seremos nunca", dijo Duart, quien calificó de "pésima noticia" el cierre de la televisión valenciana.

Rajoy no entén la denuncia a 13TV i Intereconomía, «que diuen el que pensa la majoria»

VILNIUS | ACN

■ El president del Govern espanyol, Mariano Rajoy, va criticar ahir que la Generalitat emprengui accions legals contra Intereconomía i 13 TV per haver comparat el procés català amb el nazisme, i més quan tots dos mitjans diuen, segons Rajoy, «el que pensa la immensa majoria dels ciutadans». El president considera que les manifestacions que s'hagin fet a aquestes televisions queden emparades per la llibertat d'expressió que impera «en qualsevol país democràtic». Per aquest motiu es va mostrar esperançat que al final «tot això quedi en res».

Rajoy va fer aquestes manifestacions en roda de premsa des de

Vilnius, a Lituània, en el marc de la cimera de la UE-Partenariat Oriental, en resposta a una pregunta de la premsa sobre la suposada redacció per part de la Generalitat del que el periodista ha denominat com una «llista negra» de mitjans de comunicació i les suposades multes que proposa el Consell de l'Audiovisual de Catalunya a Intereconomía i 13 TV per comparar el procés català amb el nazisme.

El president espanyol va dir que les dues coses «li semblen notables» perquè «Espanya és un país democràtic i lliure i, per tant, la llibertat d'expressió és un dret que està reconegut al nostre text constitucional i un dret bàsic».

La CCMA afirma que TV3 no se privatizará porque «no es el Canal 9»

L.R.

BARCELONA- El presidente de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales (Ccma), Brauli Duart, negó ayer una posible privatización de la televisión autonómica. «TV3 no se privatiza, ni somos Canal 9 ni somo Telemadrid ni lo seremos nunca», señaló.

Duart aseguró que «el debate de la privatización es un debate ficticio e interesado», y defendió que la discusión ahora es «cómo ajustar la televisión y radio públicas al requerimiento presupuestario actual,

LA SITUACIÓN

«El tema es adecuar los medios públicos a los presupuestos», señala Brauli Duart

teniendo en cuenta que la Ccma contará en 2014 con 225 millones de euros, un 14 por ciento menos que el año anterior.

El consejo de gobierno de la Ccma aprobó el jueves el pliego definitivo con las condiciones para externalizar la contratación de los espacios publicitarios de TV3, y ayer se puso en marcha el proceso administrativo para seleccionar al adjudicatario, anunció Duart. En este traspaso los trabajadores mantendrán las mismas condiciones laborales que tenían en la televisión autonómica.

El 57,8% dels espanyols són contraris a la desaparició de Canal 9

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Les televisions autonòmiques desperten simpatia o animadversió entre la ciutadania a parts gairebé iguals. Segons avança el Baròmetre d'hivern del GESOP per a EL PERIÓDICO, el 47,1% de la població espanyola opina que, en l'actual situació econòmica, les televisions són un servei públic del qual es podria prescindir, però un 46,8% opina justament el contrari; i un 6,1% no ho sap o no contesta. No obstant, el mateix sondeig també pregunta als ciutadans sobre el tancament de Canal 9, i aquí les diferències són més grans: el 57,8% hi està més aviat en desacord; el 30,7%, més aviat d'acord i un 11,5% no ho sap o no contesta. Precisament és a Catalunya on la desaparició de la RTVV té més detractors, perquè un 72,5% hi està en contra (només un 15,7% l'aprova). L'enquesta també mostra els punts de vista sobre la privatització dels mitjans públics. I aquí la polarització també és clara. Mentre un 53,5% hi està més aviat en desacord, un 36,4% s'hi mostra més aviat d'acord i un 10,1% no ho sap o no contesta. ≡

Artur Mas afirma que a Catalunya «això no pot passar de cap manera»

EFE | BARCELONA

■ El President de la Generalitat, Artur Mas, va lamentar el tancament de Canal 9 i va assenyalar que «a Catalunya tenim clar que això no pot passar de cap manera». Preguntat pel tancament de la Radiotelevisió Valenciana, Mas va subratllar que la llengua catalana «és un bé comú que caldria poder estendre a l'àmbit lingüístic comú». «És una llàstima que en un dels territoris d'aquest àmbit lingüístic comú l'ús normal del català en els mitjans de comunicació perdi pistonada», va lamentar Mas.

Per la seva banda, el president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Brauli Duart, va afirmar que «TV3 no es privatitzarà», i que «no som ni Canal 9 ni Telemadrid, ni ho serem mai» perquè «no és el nostre model». Durant aquesta sessió de control, tant el president de la CCMA com els grups parlamentaris de CiU, ERC, PSC, ICV-EUiA i CUP van lamentar i censurar la decisió de la Generalitat Valenciana de tancar RTVV.

'El Punt Avui' i Vilaweb compartiran continguts

El Punt Avui i Vilaweb han signat un acord de col·laboració a partir del qual intercanviaran i compartiran continguts a les seves respectives webs. Així ho anunciava el rotatiu ahir, explicant que és una manera de sumar esforços en un moment crucial per al país. El mitjà remarca que es tracta d'un intercanvi estrictament informatiu. De fet, *El Punt* no va tenir web pròpia fins al 2009: fins aleshores era

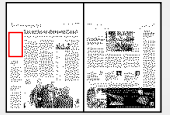
Vilaweb qui distribuïa els seus continguts digitals, des de l'any 2000. I el director del digital, Vicent Partal, és columnista setmanal del diari. "Aquesta iniciativa té un alt valor simbòlic, ja que remarca que, més enllà dels interessos lícits i lògics de cada empresa, hi ha objectius que ens ajunten", explicava el periodista. *El Punt Avui* ha anunciat també una remodelació de la seva secció d'opinió.

A PARTIR DE MAÑANA

Canal Historia celebra su 15 aniversario

Su décimo quinto aniversario bien merece una programación especial. Historia recordará otras tantas celebraciones magníficas como la entrada de Cleopatra en Roma, la fiesta en Blanco y Negro que Truman Capote celebró en el Hotel Plaza neoyorquino o los eventos sociales que organizaron Scott y Zelda Fitzgerald. Las piezas documentales son comentadas por Lorenzo Silva y Boris Izaguirre, entre otros.

FOTOGRAFÍA Y VÍDEO

Atresmedia Digital lanza el portal tualbum.es

La nueva página tualbum.es —que se incorpora a la oferta de Atresmedia Digital— es la única del mercado que cuenta con un programa de edición que permite insertar vídeos en el libro de fotografías y leerlos en el móvil o en la tableta a partir de un código QR. El software de tualbum.es dispone de más de 2.000 cliparts (o imágenes prediseñadas), mil fondos y 500 máscaras. Éste es el único programa que funciona en Windows, Mac y Linux.

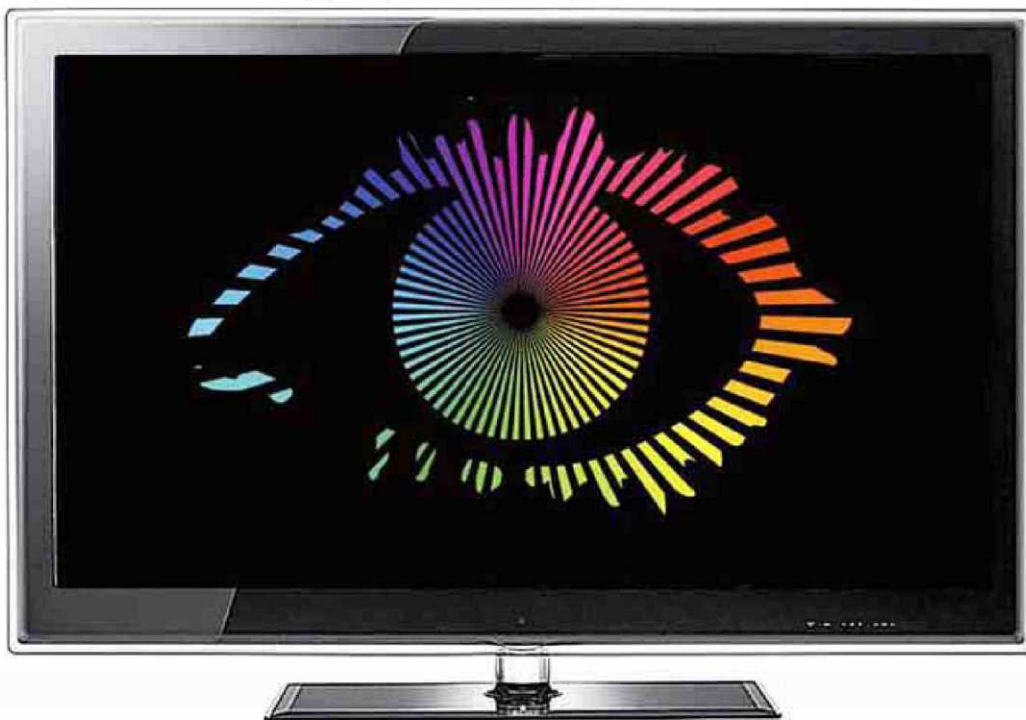
Plantada dels periodistes a l'executiu de Fabra

AGÈNCIES | VALÈNCIA

■ Els periodistes van plantar ahir el vicepresident de l'executiu valencià, José Ciscar, en la compareixença de premsa posterior a la reunió del consell de govern d'ahir. Els periodistes no van entrar a l'espai on es va celebrar la compareixença com a protesta pel tancament de la televisió valenciana. Císcar va fer la roda de premsa davant la sala buida i fins i tot va obrir el torn de preguntes, tot i que ningú l'havia escoltat.

López-Tazón: «Las teles con Internet están preparadas para extraer datos sobre las preferencias de los usuarios».

¡OJO! SU TELE PUEDE ESTAR ESPIÁNDOLE

Incluso grabarle en su sofá. No es ciencia ficción. Muchas de las 10 millones de teles inteligentes que hay en España están equipadas para ello. Lo dice un informático espionado

Cuando el pasado verano el inglés Jason Huntley compró su *smart tv* —televisor inteligente— de la marca surcoreana LG y lo instaló en su domicilio de Hull, Inglaterra, no imaginaba que, en realidad, acababa de meter un espía en su casa. Poco tiempo después de instalarlo Huntley, a la sazón consultor informático, detectó que los anuncios que recibía parecían estar directamente vinculados con programas de televisión que acababa de ver. Hasta ahí la actividad de su electrodoméstico se mantenía dentro de la legalidad: si bien los consumidores en ocasiones no son conscientes de ello, la mayoría de *smart tv* están programados para conocer los gustos del usuario, lo que permite enviar publicidad personalizada —como ocurre con Gmail, sin ir más lejos—,

y a los anunciantes seleccionar dónde colocar sus *spots*. Lo que se saltaba todas las reglas es lo que el inglés descubrió después. La tele no sólo enviaba información sobre los programas a los que era aficionado, sino también sobre los vídeos de su colección particular que había visionado durante horas, en los que aparecían, entre otros, su mujer y sus hijos. Y lo hacía incluso cuando la opción de compartir datos estaba desactivada.

Al parecer, información sobre absolutamente todo lo que había hecho con su *smart tv* había llegado a las oficinas centrales en Corea del Sur. Éstas admitieron en un comunicado un fallo en el sistema, pero negaron que la información recogida fuera personal, algo que pone en duda Claudio Caracciolo, consultor en seguridad informática. Advierte de que la información obtenida es sufi-

ciente para identificar a personas, y cree, además, que abre la puerta al espionaje masivo, aunque duda de que LG lo haya hecho con ese objetivo. «Con el nombre de un archivo y el ID de la televisión, que es lo que recogían, LG sólo tiene que mirar la factura de compra de ese dispositivo en concreto para saber quién ha visto qué».

La marca surcoreana alcanzó en 2013 un 30% de cuota de mercado en España, según su director tecnológico Oriol Farnell, pero el fenómeno no es exclusivo de este fabricante. En nuestro territorio existen ya 10 millones de televisores inteligentes, potenciales escurridores de nuestra vida privada independientemente de la marca, tal y como indica Javier López Tazón, redactor jefe de *Ariadna*, suplemento tecnológico de EL MUNDO. «Las teles inteligentes, con conexión a Internet, creación de perfiles y demás están entrenadas para conocer los gustos del usuario y, de esta forma, ofrecerle lo que él quiere. En principio, todas las teles inteligentes están preparadas para extraer y utilizar datos sobre las preferencias de los usuarios, así que, en ese nivel, es fácil que suceda con otros fabricantes».

desde sus propias casas. Lo comprobó Kurt Sammberger, experto de la firma de seguridad informática Mocana, quien recibió el encargo de un fabricante de televisores de realizar *tests de penetración* en sus dispositivos. Los resultados no debieron complacerle en absoluto: «No sólo podíamos ver lo que esa persona estaba viendo, sino que instalamos un *spyware* —software de espionaje— que nos permitió observar a través

UN EXPERTO: «TAPO LA CÁMARA DE MI SMART TV CUANDO NO LA USO»

de la cámara de su televisión sin que se iluminara la luz de encendido».

Este tipo de programas, indica Caracciolo, se pueden obtener en Internet, y es prácticamente imposible saber que nos graban. A esto se une que «generalmente las *smart tv* no tienen los controles necesarios para evitar el espionaje, ni antivirus, algo que sí que suelen tener los computadores personales. El usuario lo debería exigir». Aunque se le llame televisor, un *smart tv* tiene mucho más que ver con nuestro ordenador que con los viejos aparatos de rayos catódicos, y reciben y envían información sin las protecciones habituales con las que cuentan otros dispositivos conectados a Internet.

Igual que se llevaron a cabo campañas en su día para que se utilizara el cinturón de seguridad conduciendo, deberían ponerse en marcha procesos equivalentes para la seguridad en Internet, insiste el consultor: «No nos damos cuenta del daño que nos pueden hacer. Como el coche pone en peligro nuestra integridad física e Internet no, no nos lo tomamos en serio». Pero hay que recordar que lo que se sube a Internet ya nunca se baja. «Y si nos graban, eso se queda ahí para siempre».

También los fabricantes de aparatos están utilizando estos métodos para investigación de mercado, tal y como sugiere López Tazón: «Llega a

Y si recopilan el nombre de los archivos de discos duros o dispositivos USB, no hay nada que impida que envíen también los contenidos, los vídeos, las fotos o los ficheros, añade Caracciolo. «Además, hay que tener en cuenta que hoy en día pocas personas utilizan distintos USB para el trabajo y para asuntos personales...».

López Tazón va aún más lejos en sus advertencias. «Podemos hacer un poco de ciencia ficción: si se puede *hackear* un ordenador conectado a Internet, también se puede *hackear* una tele conectada a Internet. ¿Con qué propósito? El acceso a los ordenadores es fundamentalmente para buscar contraseñas, datos de tarjetas de crédito y esclavizar miles de equipos para lanzar ataques; con las teles no funcionaría igual, pero sí se po-

Cegando el portátil con esparadrappo

Cuanto más conocen las nuevas tecnologías, más precavidos se vuelven los expertos con su intimidad. Algunos lo hacen por las bravas, cegando la cámara de su ordenador portátil con... un esparadrappo. Dice Claudio Caracciolo, especialista en seguridad de la información y técnicas de «hacking»: «Todos los que trabajamos en este campo tenemos las cámaras tapadas o mirando al techo, sea la del PC, la "smart tv" o incluso la consola». Él sabe de qué habla, pues es uno de los consultores en seguridad informática más conocidos en España y Latinoamérica. Y manda un aviso a navegantes: «Nos preocupamos de los ataques al ordenador, pero pueden venir desde cualquier aparato en línea, sea la Xbox, el iPad o una cafetera».

dría, por ejemplo, acceder a la web-cámara que integran algunos modelos».

Cámaras de vídeo que se activan solas. Esto, lejos de ser ciencia ficción, ya ha ocurrido, y recientemente se ha demostrado que es posible acceder a las cámaras de vídeo de las *smart tv* y espionar a los usuarios

extremos en los que mediante una cámara se reconoce a quién está viendo la tele y le sugiere contenidos que le pueden gustar». Mientras tanto, Caracciolo, como muchos otros colegas de profesión, lo tiene claro. «La cámara de mi *smart tv* está tapada cuando no la uso».

DAVID TRUEBA
Director de cine

ARTICLES D'OCASIÓ

INVERTIR EN DIGNITAT

D'entre totes les inversions que ofereix el mercat bancari no se me n'acut cap que no tingui riscos especulatiu. Però n'hi ha algunes que tard o d'hora sempre donen rèdits. La principal és la dignitat. Aquests dies, l'anunci del tancament del canal de televisió autonòmic valencià ha propiciat molts comentaris. Hi ha qui afirma que és un primer pas cap a la desaparició dels mitjans públics de comunicació. L'estratègia és tan fàcil com fraudulenta, es tracta de desprestigiar-los al màxim i després suprimir-los. El tancament d'un canal per la seva utilització corrupta és com desescolaritzar els nens quan un professor del seu col·legi resulta que és un violador. És difícil aturar aquesta onada en temps de retallades, però ha estat la mala gestió, la manipulació informativa i la massiva contractació de familiars incapaços i amics inútils dels polítics en el poder, per mitjà d'aquesta oposició tan espanyola anomenada *enxufe*, el que n'ha precipitat l'enfonsament.

L'essència de la seva funció pública segueix viva i inèdita. Servir de vertebració regional, de racó de servei informatiu basat en l'in-

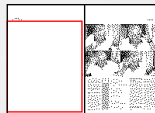
terès general i no en el negoci, donar llum als sectors minoritaris, en lloc de resignar-se amb la divisió entre perdedors i guanyadors, i generar una indústria audiovisual local. Són només algunes de les utilitats no quantificades ni valorades en el tancament. El que és interessant és reparar en la indiferència general, la sensació d'abandonament que molts treballadors del canal perceben. Durant uns dies la televisió valenciana va funcionar sense direcció política, i l'audiència va premiar els seus espais plens de llibertat i debat, on la gent parlava amb

sentit i valentia. Immediatament, el Govern local es va adonar del perill que significava aquesta lliure expressió periodística per als seus interessos i va córrer a imposar control i submissió.

El que es va trobar a faltar durant anys era més resistència a les pressions. Els que ho van fer van ser desplaçats o emmudits en el silenci general. Ells van invertir en un valor molt cotitzat que es cobra al cap d'un temps. Són els que s'han de rescatar perquè coordinin el consell de renaixement del canal. La dignitat és fàcil de perdre, perquè les urgències de la complaença obliguen a sacrificar-la entre presses i ambicions. Però quan arriba la debacle, tot són oportunitats desaprovechades. La dignitat perduda pel camí no torna quan la reclames a crits, sinó quan pots exhibir-la amb orgull, indiferent al procés que van imposar els altres. Una societat que s'accontenta amb el tancament d'un canal públic al qual ha destinat centenars de milions dels seus impostos durant anys sense exigir res-

ponsabilitats és l'exemple perfecte d'anestèsia moral. La victòria doncs és doble. Els que van desprestigiar un mitjà ara l'eliminen, segurament els seus amics es lucraran amb l'absència de competència de qualitat. I els ciutadans hi perden dues vegades. Al descobrir que el conductor d'un autobús municipal robava la recaptació, la decisió de les autoritats, que van col·locar a dit el xòfer i compartien amb ell el boti, consisteix a suprimir la línia i que els usuaris tornin a peu a casa cada dia. O que agafain un taxi. ¡Taxi!

José Mujica

«És possible que governar sigui mirar més lluny»

El president uruguaià, 'el Pepe' per als seus compatriotes, va ser guerriller tupamaro, va passar 15 anys entre reixes i avui practica una sobrietat inèdita en els líders. Ningú l'aparta del seu esforç de minimitzar les desigualtats i portar la cultura a tot el país.

PER ANTONI TRAVERIA

Montevideo (Uruguai), 1935. President de l'Uruguai

EXPRESSIU. José Mujica durant l'entrevista a casa seva amb 'Més Periódico'.

Va ser detingut quatre vegades i privat de llibertat durant gairebé 15 anys en total, fins al 1985. En la seva condició d'ostatge de la dictadura civicomilitar, va patir llargs períodes d'aïllament a la presó de Punta Carretas –des del 1994, convertida en centre comercial– de la qual va fugir en dues ocasions. José Alberto Mujica Cordano, a qui els seus compatriotes anomenen *el Pepe*, és el president de la República de l'Uruguai des de fa tres anys. La vida l'ha omplert de cicatrius, de les quals parla sense rancor, sense cap mena de queixa. Opina que «*odino construir res de bo*», però que no es pot oblidar el passat.

Necessita acariciar la terra cada dia, estar a prop de les seves arrels. La seva gossa mestissa, amb una pota amputada, de nom Manuela, no se separa d'ell quan és a casa. Viu a pagès, en una austera granja a la zona rural de Rincón del Cerro, a 20 quilòmetres del seu lloc de treball, a Montevideo. Una instal·lació humil on cultiva flors i hortalisses

juntament amb la seva companya –com li agrada anomenar-la a ell–, la senadora Lucía Topolansky. Van compartir militància guerrillera tupamara i ella també va estar a la presó, 13 anys.

Els raonaments transgressors d'aquest atípic president, la seva filosofia de vida, la seva senzillesa, el fan diferent de qualsevol altre en la seva posició. Potser són aquestes les qualitats que l'han convertit, als seus 78 anys, en tot un fenomen universal a les xarxes socials. El sol ja ha sortit fa poc més d'un parell d'hores. *Pepe Mujica rep Més Periódico* en exclusiva, a la granja, amb el seu inseparable *mate*.

-Les seves paraules acostumen a tenir repercussió; molta gent, de totes les edats, s'elogien a través de les xarxes socials.

–Europa va ser durant molt temps l'epicentre de totes les idees de renovació, de canvi, de societats més justes, de respecte als drets humans. Tot en el marc d'un cataclisme gegant, perquè del cel no va caure res. També hi ha l'altra Europa. Com deia Antonio Machado, una Espanya de *charanga* i *pandereta* amb el con-

Descendeix de bascos que van arribar a l'Uruguai el 1840. El seu pare era un petit hisendat que es va arruïnar poc abans de morir, quan Mujica tenia 6 anys. Va estudiar en escoles públiques i no va acabar Dret.

Als anys 70 es va enrolar al moviment tupamaro, va rebre sis trets i va ser capturat quatre vegades. La dictadura civicomilitar de Jorge Pacheco Areco el va tenir com a «ostatge», en previsió que el grup tornés a l'acció.

El 29 de novembre del 2009 va ser elegit president de l'Uruguai amb un percentatge superior al 52% dels vots emesos.

Destina el 90% del seu sou (10.237 euros al mes) a projectes d'ajuda contra la pobresa.

trast d'una altra Espanya, la de les idees i la cultura. Hi ha una part de joventut que mira de cultivar esperança i camins de canvi. Veuen una Amèrica Llatina generosa. Fa la impressió que el pensament d'esquerreres s'està refugiant a l'Amèrica Llatina. No tenim gaire per teoritzar, però estem fent formidables experiments de caràcter social. Ja no ens creiem que podem tocar el cel amb la mà, ni que construir una societat més justa i més lliure és cosa d'una sola generació.

-Potser ara hi ha menys utopies que quan vostè era jove.

–El partit ara és moltíssim més llarg. Els canvis materials, les relacions de propietat ni tan sols són el més important. El que és fonamental són els canvis culturals i aquestes transformacions comporten moltíssim temps. Fins i tot aquells que no podem combregar filosòficament amb el capitalisme estem envoltats de capitalisme en tots els usos i costums de les nostres vides, de les nostres societats. Ningú s'escapa de l'espessa malla del mercat, de la seva tirania. Estem en lluita per l'equitat i per esmorteir amb

tots els mitjans les vergonyes socials. No ens oblidem que hem d'aplicar polítiques fiscals que ajudin a repartir, encara que sigui part de l'excident que es produeix a la societat, a favor dels més desafavorits. Els sectors propietaris diuen que no s'ha de regalar peix a la gent, que se'ls ha d'ensenyar a pescar; però quan els destrossem la barca, els robem la canya i els prenem els hams, s'ha de començar per donar-los alguna cosa. Si volem incorporar-los a la societat no hi ha cap més solució.

-Hi ha una part important de les noves generacions que estan buscant el seu futur, però costa molt de trobar-lo.

–No tinc cap certesa que tinguin la intenció de fer-me cas, però als joves d'avui vull dir-los que les persones aprenem molt més del fracàs i del dolor que de la bonança. L'Europa rica es tensarà inevitablement. En la vida personal i en la vida col·lectiva es pot caure una, dues o moltes vegades, però la qüestió és tornar a començar. Aquell que no aconsegueix crear-se el seu petit món de felicitat amb poques coses, amb sobrietat –no vull usar la

paraula *austeritat* perquè a Europa l'han prostituït deixant la gent sense feina en nom de l'austeritat-, em refereixo a viure lleuger d'equipatge, a no viure esclavitzat per aquella renovació permanent consumista que és una febre i ens obliga a treballar, a treballar i a treballar per poder pagar comptes que no s'acaben mai. No és una apologia de la pobresa, és una apologia de la sobrietat, dels límits que un ha de fixar-se per lluitar per la llibertat.

-No és fàcil aconseguir aquesta llibertat.

-Ser lliure és tenir temps per fer les coses que a un el motiven. Això que aparentment sembla tan senzill, tan brutalment senzill, és el que més sovint oblidem. La vida esclavitzada per comprar, comprar i comprar elimina la llibertat de la persona per estar amb els amics, per a l'amor, per pescar si un té aquesta afició, ¿jo què sé? Per estar sota un arbre. Fem servir el concepte llibertat en un sentit francès de revolució, molt grandiloqüent. A la llibertat se l'ha de baixar a la terra.

-La intervenció que va fer en l'últi-

“

«La dictadura va deixar comptes dolorosos però l'odi no construeix res de bo»

«No es poden construir edificis socialistes amb paletes i caps d'obra capitalistes»

«Ser lliure és tenir temps per fer coses que a un el motiven. Això tan senzill s'ha oblidat»

ma Asamblea General de les Nacions Unides va remoure unes quantes consciències.

-Etic segur que un president africà que era a la taula em va entendre tot el que vaig expressar. Crec que molts van entendre les meves paraules. Entendre no vol dir poder sortir de la teranyina. És una altra història. No crec que la presa que està atrapada estigui contenta de ser-hi, però el cas és que ho està. Aquesta és la qüestió. Per això aquest fenomen del capitalisme no és senzill de resoldre. La renovació necessita escola de pensament, però també escola de vida. Els intents de crear societats socialistes amb la idea de poder fer desaparèixer l'exploatació de l'home per l'home han tingut un defecte que no podíem saber. No es poden construir edificis socialistes amb paletes capitalistes. Sobretot amb capatassos, amb directores d'obra que siguin capitalistes. No es pot. D'aquí ve el valor que té la cultura.

-El gran problema a l'Amèrica Llatina segueixen sent les desigualtats socials.

-La vida és massa preciosa i s'ha de

procurar fer les coses mentre la societat real funciona, encara que sigui capitalista. He de cobrar impostos per mitigar les enormes desigualtats socials; i al mateix temps no puc caure en el conformisme crònic que reformant el capitalisme arribaré a algun lloc. He d'intentar una cosa diferent; però evitar la col·lisió, perquè el xoc representa sacrifici humà. No es pot estar 30 o 40 anys plantejant la paraula revolució i que la gent tingui dificultats per menjar. No podem substituir les forces productives d'un dia per l'altre, de la nit al dia ni en 10 anys. Són processos que necessiten la coparticipació de la intel·ligència. Cal plantar cara en el si de les universitats per a la multiplicació del talent humà. Però, al mateix temps que estem lluitant per transformar el futur, s'ha de fer funcionar el vell sistema perquè la gent ha de viure. És una equació difícil. El desafiament és molt gran. Hi ha els que encara continuen dient el mateix que dèiem als anys 50 del segle passat. No s'han fet càrrec

Passa a la pàgina següent

Ve de la pàgina anterior

del que va passar al món i per què va passar. Sento com a meves les derrotes que va tenir el moviment socialista. M'ensenyen què és el que no he de fer. Però això no significa empassar-me la pastilla del capitalisme a aquestes altures de la meua vida.

-Alguns es refereixen a vostè qualificant-lo com «el President pobre».

-Els responc amb la definició de Sèneca: «Són pobres els que necessiten molt». És al revés, de pobres ho són ells. Coincideixo amb el concepte lleuger d'equipatge de Machado, no estar esclavitzat per les qüestions materials, i a més a més tinc 78 anys. ¿Quin sentit tindria que em posés a fer diners a aquestes altures del partit? Seria un vell demencial, estúpid i idiota. El que rebo miro de compartir-ho tan com puc perquè, a més a més, la vida se m'està escapant. Si pogués amortitzar alguns anys de vida potser seria diferent, podria ser diferent si més no, però vaig passar gairebé 15 anys amb certes incomoditats per voler canviar el món.

-Després d'aquell llarg període d'aïllament a la presó, entenc que deu haver coincidit amb funcionaris, militars i fins i tot amb algun dels botxins que li van infligir tortures.

-Molts. Quantitats. ¡Me'ls empasso! Si no haguessin estat ells haurien estat uns altres. Eren producte d'un sistema. Jo no sóc aquí per saldar comptes personals. Això no vol dir en absolut perdonar o oblidar; aquestes són coses del fur intern de cadascú. Cada ésser humà és com un solet del sistema planetari, hi ha els fills, els familiars. En una visió global del país he de mirar d'esmortir tant com sigui possible la ressaca que ha quedat com a conseqüència del passat. La motxilla dels records es carrega al darrere i es camina sempre endavant, perquè contràriament no es pot viure. Hi ha deutes que no es cobren en aquest món i, per tant, miro de conviure amb cadascú amb les seves característiques pròpies. No hem d'oblidar el passat perquè l'home és l'únic animal capaç d'ensopegar diverses vegades amb la mateixa pedra, però la vida sempre és futur. La dictadura va deixar comptes realment dolorosos però l'odi no construeix res.

-El rei d'Holanda els ha dit als seus conciutadans que l'Estat del benestar s'ha acabat.

-¡Està boig! S'està mentint a si mateix. ¡Quina barbaritat! Un va per Europa i sap que hi ha problemes, però jo voldria que els nostres països americans poguessin viure en l'estat de crisi que tenen vostès. Tenen societats desenvolupades amb una massificació de coses. ¡Mirin a l'Àfrica, mirin al sud del Sàhara! Hem d'engrandir una mica més l'ànima al mesurar les coses. ¡No siuguin hipòcrites, home!

-En l'última dècada s'han produït canvis molt significatius en l'exercici del poder polític en molts països

“

«Tinc 78 anys. ¿Quin sentit tindria que em posés a fer diners a aquestes altures? Seria un vell idiota»

«A Amèrica Llatina anem tots junts, fins i tot amb les dretes, per primera vegada en la història»

«La motxilla dels records es carrega al darrere i es camina endavant, perquè si no, no es pot viure»

«Si criminalitzem la marihuana, els estem entregant el negoci als narcotraficants»

«A la meua companya Lucía [Topolansky] la vaig conèixer disparant. Disparàvem per la muntanya»

de l'Amèrica Llatina.

-El Brasil ja no tornarà a ser mai més el mateix que va ser abans del president Lula da Silva. Encara amb versions més d'esquerres i altres de més centristes; a Amèrica Llatina en aquests moments anem tots junts, fins i tot amb les dretes, per primera vegada en la nostra història. Si estirem gaire amb la mà esquerra correm el risc d'allunyar-nos de la mà dreta, i això ens debilita com a continent. No arriba més ràpid qui està més cansat, sinó qui camina més ferm. Els més febles no tenim cap més alternativa que unir-nos sobretot quan tenim tant coses en comú. El portuguès és un castellà més dolç. Si te'l parlen a poc a poc, s'entén perfectament. Així que tenim un parentiu realment molt fondo. Tenim una llengua en comú i tenim el que va ser la influència de l'església catòlica en tot el continent. Sóc ateu, ho he de reconèixer, però l'Església catòlica ha matritzat [modelat] tot Amèrica Llatina. Tenim nexes molt més forts que els que pugui tenir Europa, dividida en les seves velles repúbliques i nacions. Per intervenir en aquest món de grans dots hem de construir els seus homòlegs.

-A la cimera iberoamericana a Panamà van excusar la seva assistència fins a 12 presidents i tampoc van poder arribar a un acord per elegir un nou secretari general al finalitzar la seva gestió l'uruguaià, Enrique Iglesias.

-És un uruguaià espanyol. Un home excel·lent. Vaig estar a punt d'assistir-hi, però vaig decidir no fer-ho perquè no hi havia consens per arribar a un acord sobre el nom del substitut. És ridícul que no ens puguem posar d'acord en aquestes coses. ¡El xovinisme ens fa un mal terrible! El nacionalisme dels febles és una eina realment progressista, però l'ultranacionalisme dels forts és un perill.

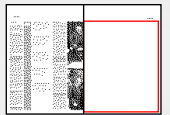
-¿Està en crisi en aquests moments el sistema de cimeres?

-Hem caigut en una hemorràgia de trobades presidencials. Les cimeres estan bé però haurien de tenir una jerarquia i un producte final. Contràriament, l'únic que fem és donar feina a les cadenes hoteleres i a les agències de viatge, però perdem el temps meravellosament. Hem de cuidar una mica més els recursos públics. Hi ha hagut un cert abús de trobades, cimeres i cimereques. I més si tenim en compte les eines de comunicació de què disposem avui.

-Diu el títoc que quan a l'altre costat del riu de la Plata es refreden, vostès tenen pulmonia. Les relacions amb l'Argentina són complicades

-Les relacions són complexes perquè ens estimen molt, i fonamentalment ens estimen ells a nosaltres. Més ells que nosaltres a ells. No és el meu cas personal. Sóc un aficionat a la història i, potser per això, sóc un franc tirador contrarcorrent al meu país. Sempre he defensat a mort la relació amb l'Argentina. Almenys hi deuen haver uns 300.000 uruguaians a l'Argentina, i no són discriminats en absolut. Passen completament desapercibuts, com

REUTERS / CARLOS GARCÍA RAWLINS // AP / ALBERTO MARTÍN // AP / RAMÓN ESPINOSA // AFP / JUAN MABROMATA

si fossin ciutadans argentins. Des del punt de vista de l'economia, la societat argentina és enormement gravitant amb l'Uruguai. No és només pel comerç, és molt més important la inversió immobiliària que fan al llarg de tota la costa perquè els encanta venir a l'Uruguai. Entre el 70 i el 80% del turisme que ve aquí és d'origen argentí, i els ho agraiem. Per a nosaltres anar a Buenos Aires és com anar a la gran ciutat, és com anar a París o a Barcelona.

-Els últims anys vostès tenen el front obert amb la indústria paperera. I fa la impressió que el problema està enquistat.

-Sempre tenim algun conflicte. L'Argentina té un model que li va imposar la crisi del 2001 i les conseqüències que li va comportar. És molt proteccionista, molt tancada, molt poc previsible. Això ens crea problemes. No és que els finlandesos siguin sants, vénen a guanyar molts diners i aquesta planta d'aquí és la que produeix més barat, molt més que no pas les que tenen a Finlàndia. Però són intel·ligents, cuiden i protegeixen el medi ambient molt més del que ho fem nosaltres perquè són conscients que si podreixen el riu, estan condemnats. Són capitalistes desenvolupats sense ser benefactors. Tampoc ho som nosaltres, sempre els mastequem alguna cosa. No fem res sense una compensació.

-Vostè va qualificar de «tossuda» la presidenta Cristina Fernández...

-Si Cristina no fos tossuda i dura, a l'Argentina se l'emporten posada. Lluita i lluita. L'entenc perfectament. Sort que té aquest caràcter. I és brava l'Argentina!

-¿Com va conèixer la seva dona, la senadora Lucía Topolansky?

-iDisparant! iDisparant! Anàvem disparant per la muntanya. (Somriu) El que supera la realitat del que pugui pensar qualsevol noveHista és que Lucía va ser l'encarregada de posar-me la banda presidencial. Quan vaig ser senador em va tocar invertir el primer president d'esquerres de l'Uruguai i després, la meva companya Lucía, al ser la senadora més votada, va haver d'invertir-me a mi. Ara ja comencem a tenir una mica massa d'anys...

-Li queda pràcticament un any de mandat. ¿Què no ha pogut complir del que havia compromès davant els ciutadans?

-Un no sap on és exactament el poder. Si és un senyor que és en un banc o el que fa anar la taxa d'interès. Hem contribuït a fundar una universitat a l'interior, teníem una altra idea molt més gran però no la vam poder concretar. Volíem molt més per a l'educació, tot i que seguirem en la lluita fins a l'últim dia de mandat, que ningú en tingui dubtes.

-L'Uruguai serà el primer país llatinoamericà que permetrà el consum de marihuana i comerciar-hi i consumir-ne deixarà per tant des delictes. La controvèrsia està servida.

-En alguna ocasió he dit que l'única addicció sana és la de l'amor. Les

altres són com una espècie de plaga: el tabac, el joc, l'alcohol... Totes són legals però en realitat són pur verí. Blanquejar el consum de 30 grams de marihuana per persona, com expressa la llei, permet eliminar les xarxes clandestines del narcotràfic amb aquest producte. Si criminalitzem la marihuana els estem entregant el negoci als narcotraficants. La llei comportarà el control de la producció i de la venda de cànnabis. Pensi que un terç dels presos que tenim a l'Uruguai ho són per qüestions relacionades amb les drogues. La violència es dona pel mercat negre i el que pretenem amb aquesta llei és combatre el narcotràfic, que ningú pensi que això serà xauxa. Volem regular-ne la seva venda a les farmàcies i, per tant, tenir control sobre el consum. Sabem que el que s'ha fet fins avui no ha donat resultat. Entenc els que es mostren contraris a la nostra proposta, però vegem els resultats d'aquesta experiència.

-¿Quin és la seva definició del que comporta governar, ara que ha tingut oportunitat de viure-ho?

-En el sentit més profund és possible que governar sigui lluitar per fer evidents les coses preevidents, mirar molt lluny. Això té un preu: no ser entès, no ser acompanyat, no ser comprès. És natural que la gent estigui preocupada pel seu avui immediat. La gent vol guanyar més, vol viure millor, és part del model i d'aquesta etapa de la nostra civilització. Hi ha una altra discussió que té a veure amb el malbaratament, perquè així com anem no n'hi ha per a tothom. Convinguem amb aquest sentiment real que la gent vol guanyar més i gastar més, cosa que, naturalment, comporta que s'ha de tensar i desenvolupar més aquest sistema. Aquí apareixen els fantasmes, les contradiccions. Molts volen viure millor del que ja viuen, però sense contribuir-hi absolutament gens.

-Vostès també han tingut problemes amb alguns mitjans de comunicació tradicionals, com els ha passat a altres presidents de l'esquerra llatinoamericana.

-Durant tota la vida a l'Uruguai el president repartia les llicències de ràdio i televisió amb el dit. A nosaltres se'ns va acudir consultar i obrir un procés democràtic de mèrits. iQuina una en vam fer! El cert és que el que diguin determinats mitjans de comunicació no em preocupa. Ja els conec. El problema que em pot crear a mi el diari *El País* (el de l'Uruguai) és si algun dia està d'acord amb mi i m'elogia; seria senyal que vaig malament.

-¿Vostè està seguint el debat sobiranista plantejat a Catalunya?

-La qüestió de la unitat ibèrica mai s'ha resolt del tot. En el passat va ser la botxa militar de Castella i, és clar, això no va resoldre l'encaix de totes les comunitats peninsulars. S'ha d'accentuar tant com es pugui l'autonomia però no en la polvorització, que crec que és anar a pitjor. L'any passat vaig ser a Galícia i al País Basc, tinc pendent visitar Catalunya. ■

LÍDERS MUNDIALS Mujica amb Nicolás Maduro, el president de Veneçuela (a dalt). Sobre aquestes línies, amb el líder cubà Raúl Castro. A l'esquerra, conversant amb el Rei. I a sota, amb l'argentina Cristina Fernández de Kirchner.

Les editores d'El 9 Nou, El 9 Esportiu i El Punt Avui signen un acord de col·laboració per compartir productes

Pacte de futur

Toni Muñoz
VIC

Les dues edicions d'El 9 Nou, al Vallès Oriental i a Osona i el Ripollès, encantaran a partir de demà El Punt Avui i El 9 Esportiu cada dilluns i divendres. Aquest és el primer efecte del pacte de col·laboració que Premsa d'Osona SA, Maig 2011 i Hermes Comunicacions van firmar dimarts passat a Vic i que és el primer d'un seguit d'acords que estan negociant per tal de rendibilitzar al màxim les seves organitzacions, compartint productes, estructures i estratègies.

Aquesta aliança dona continuïtat a la relació que des del 1992 mantenen aquests grups, que sempre han considerat la informació comarcal vital per al seu projecte perquè és la que imprimeix caràcter a les seves publicacions i la que les diferencia de la resta de productes periodístics.

Premsa d'Osona SA (Prosa) va néixer amb la transició democràtica. El seu primer producte va ser el bisetmanari El 9 Nou, que va aparèixer a Osona. Ara, però, és una empresa de comunicació que té altres i diversificats productes. És propietària també de l'emissora de televisió local d'Osona El 9 TV i accionista majoritària de la productora Catalana de Televisió Local. Des del febrer del 2010, també regeix l'emissora El 9 FM.

Una molt bona oferta

Els lectors d'El 9 Nou tindran cada divendres una mitjana de 150 planes, que resulten de la suma

El bisetmanari encartarà els dos diaris al Vallès Oriental, Osona i el Ripollès a partir de demà cada dilluns i divendres

La xifra

150

pàgines rebran cada divendres els lectors d'El 9 Nou, sumant a la informació local El Punt Avui i El 9 Esportiu

del propi producte local, les edicions nacionals d'El Punt Avui i El 9 Esportiu i el setmanari Cultura. Els dilluns gaudiran d'unes 120 planes d'informació.

Els altres cinc dies

de la setmana, els lectors del Vallès Oriental, Osona i el Ripollès podran trobar les notícies més importants del seu territori a les edicions d'El Punt Avui i les esportives, a El 9 Esportiu.

Augment de difusió

El 9 Nou va certificar l'any 2012 una difusió mitjana de 12.802 exemplars, amb vendes d'aproximadament 11.000 unitats els dilluns i 15.000 els divendres. L'encartament en aquest bisetmanari suposarà a partir de demà un increment molt important de la difusió d'El Punt Avui i El 9 Esportiu aquests dos dies de la setmana amb augments que voltaran el 50 per cent els dilluns i el 60 per cent els divendres.

Joaquim Vidal, Miquel Codina i Emili Gispert, presidents dels consells d'administració d'Hermes, Prosa i Maig 2011 respectivament, firmant l'acord. Darrere, Beth Codina, consellera de Prosa; Joan Vall, conseller delegat d'Hermes, i Jordi Molet, director general de Prosa / JORDI PUIG/EL 9 NOU

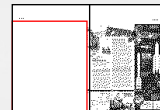
Primer efecte de l'acord

Difusió dels dilluns

Difusió dels divendres

Un quart de segon. Aquest és el temps que, mil·lèsima més, mil·lèsima menys, va trigar a arribar a Espanya la imatge de la sortida del GP del Brasil que diumenge passat va tancar el Mundial de fórmula 1.

Quan els semàfors del circuit d'Interlagos es van posar verds, la imatge dels bòlids accelerant al màxim va pujar a 36.000 quilòmetres al cel fins a arribar a un satèl·lit de comunicacions, que va amplificar el senyal i el va rebotar cap a Espanya, 36.000 quilòmetres cap avall... I tot en un quart de segon. Aquesta curiositat tecnològica serveix d'exemple per valorar en la seva justa mesura la importància que tenen en el nostre món audiovisual els satèl·lits de comunicacions, uns enginys d'alta tecnologia que pràcticament permeten disfrutar del do de la ubiqüitat: gràcies a aquests aparells penjats del cel tot el planeta es pot comunicar en directe. I també espisar, però aquest ja és un altre tema.

Actualment, hi ha centenars, potser milers (si es tenen en compte els militars i secrets), de satèl·lits orbitant per damunt dels nostres caps a aquesta altura màgica de 35.786,04 quilòmetres, la distància exacta que permet que el seu període orbital coincideixi exactament amb el de rotació de la Terra. És a dir, que estiguin fixos en un punt i mai perdin el contacte amb el seu centre de control. Una qüestió bàsica per als satèl·lits de comunicacions. Però malgrat la gran quantitat d'enginys que hi ha volant per allà a dalt, no hi ha perill de topada: una organització internaci-

El senyal televisiu puja i baixa d'un satèl·lit -en total, uns 72.000 quilòmetres- en un quart de segon

onal s'encarrega de repartir els espais satel·litals (sí, fins i tot el cel està degudament parcel·lat). Tampoc hi ha perill que caiguin: a aquesta altura, quan ja han finalitzat la seva vida útil (d'aproximadament uns 15 anys), se'ls llança a una òrbita superior, a l'anomenada òrbita cementiri, on volten totes les andròmines inservibles (sí, a l'espai també hi llancem moltes escombraries).

Malgrat la ingent quantitat de satèl·lits que pul·lulen per allà a dalt, no hi ha dos d'aquests enginys que siguin iguals: es fan a mida del client, que sol ser, evidentment, una gran empresa de telecomunicacions. I aquests consorcis tenen sempre noves necessitats: l'alta definició, la tele en tres dimensions, la novíssima ultra alta definició (el 4K)... I tot amb les màximes prestacions en els sistemes de transmissió de senyal i, és clar, màxima fiabilitat: una vegada llançats, ja no poden tornar al taller.

«Normalment el disseny i la construcció d'aquests

SATÈL·LITS DE COMUNICACIÓ

Telecaiguda del cel

A uns 36.000 quilòmetres per damunt dels nostres caps orbiten centenars de satèl·lits de comunicacions, unes sofisticadíssimes antenes que, entre altres coses, permeten que vegem la televisió en directe amb tot el món, tant si és el tifó de Filipines com l'últim Gran Premi de fórmula 1.

PER MANUEL DE LUNA

El satèl·lit Astra 2G, durant l'acoblament, a la seu d'Astrium, a Tolosa (França).

SES, líder mundial entre els operadors satel·litals amb 54 enginys en òrbita, en té 4 més encarregats fins al 2015

satèl·lits de comunicacions es presenten en concurs, al quals opten les empreses especialitzades», explica Verónica Aznar, una enginyera de telecomunicacions de Saragossa que treballa a Astrium des de fa més d'una dècada. Situada a la ciutat francesa de Tolosa, Astrium és una de les firmes més importants del món (i la primera a Europa) en la construcció de satèl·lits. «Però no som els únics -precisa Aznar-. La competència és molt dura, i ara més amb la presència de les empreses nord-americanes Boeing i Loral, que s'han bolcat de forma molt agressiva en aquest mercat, a l'haver perdut força en els últims anys les comandes que els feia l'Exèrcit dels Estats Units».

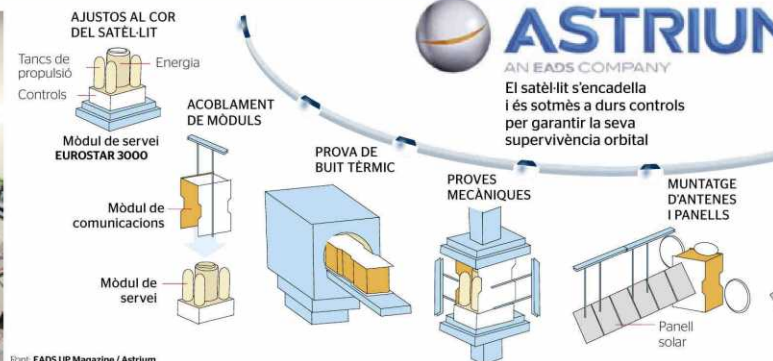
Malgrat la competència, la fiabilitat d'Astrium fa que sigui un dels constructors de satèl·lits més ben valorats. «N'hem construït i llançat més d'un centenar, i encara no n'hem perdut cap en òrbita... toquem fusta», diu en broma Aznar, que posa com a exemple del bon fer de la seva empresa el rècord

1 FABRICACIÓ

Les peces del satèl·lit es fabriquen a diferents plantes europees. Cada component es trasllada a la seu d'Astrium a Tolosa, on són acoblades

2 MUNTATGE I PROVES DE RESISTÈNCIA

ASTRIUM
AN EADS COMPANY
El satèl·lit s'encadena i és sotmès a durs controls per garantir la seva supervivència orbital

A Tolosa hi ha la seu d'Astrium, primera empresa europea en construcció i llançament de satèl·lits

de longevitat d'un dels seus satèl·lits: l'Inmarsat 2 de comunicacions mòbils. «Fa 22 anys i mig que està en funcionament, quan la seva mitjana de vida és d'uns 15 anys», explica l'enginyera espanyola.

Amb 18.000 empleats per tot Europa (el 5% a Espanya), Astrium ofereix una entrega en òrbita del satèl·lit. És a dir, el disseny, construcció (en peces per tot Europa), i l'acoblament i la verificació (a Tolosa), fins al transport al centre de llançament i posada en òrbita. En aquest moment li entreguen les claus del satèl·lit al client. En total, un sofisticadíssim treball realitzat per un miler de professionals altament qualificats, i en el qual s'inverteixen uns dos anys i mig per encàrrec. No n'hi ha per menys, ja que la inversió que requereix un satèl·lit de comunicacions està actualment entre els 250 i 300 milions d'euros. Només la gran antena que porta el senyal a la zona de la terra assignada val uns 10 milions d'euros.

«D'aquest cost total, s'ha de tenir en compte que

100 milions ja se'ls emporta la llançadora, és a dir el coet que portarà el satèl·lit fins a prop de la seva posició orbital [o el Protó rus o l'Ariane europeu que guanyi el concurs], i 30 milions més són per a l'assegurança», explica

Luis Sahún, director general a Espanya de l'operador de satèl·lits europeu SES, un dels millors clients d'Astrium. I no en va, ja que SES és l'operador líder mundial en satèl·lits de comunicacions: actualment té en l'aire 54 enginyers, que cobreixen el 99% de la població mundial. Aquests satèl·lits donen servei a 44 plataformes (entre elles, la de Canal+) i emeten al voltant de 6.000 canals de televisió (uns 1.700 d'ells, en alta definició), que sintonitzen 276 milions de llars arreu del món. Òbviament, a Espanya també són líders, però amb unes xifres bastant més modestes: els seus satèl·lits Astra els sintonitzen 2,21 milions de llars (el 83% del total).

Però la tele no deixa de girar, i SES ja té previst llançar quatre satèl·lits més entre el 2014 i el 2015, enginyers que donaran servei a la que ja està previst que sigui la revolució audiovisual dels pròxims anys: l'ultra alta definició (UHD), també coneguda com 4K, una tecnologia que ofereix una qualitat d'imatge que quadruplica la de l'actual alta definició. Veure-ho per creure-ho.

I el 4K està a punt d'arribar: el Mundial del Brasil del 2014 i els Jocs Olímpics de Rio del 2016 seran el tret de sortida d'aquesta nova revolució audiovisual. «Es calcula que el 2015, una de cada tres llars -uns 111 milions de llars a Europa- tindrà televisors UHD, i que emetran un miler de canals amb aquesta tecnologia», avança Sahún. I amb aquestes perspectives, SES, pionera en l'emissió per satèl·lit de la UHD (en emissió terrestre, no hi ha ample de banda suficient per emetre amb aquesta opció), ja s'està preparant: ha encarregat a Astrium la construcció de nous enginyers.

Actualment, Astrium té 12 satèl·lits (de diferents empreses) en diferents fases de construcció. El de SES que ara s'està provant a Tolosa, és l'Astra 2E, un impressionant aparell de sis tones que té un cos de set metres i una amplada total (amb les plaques solars esteses) de gairebé 35 metres. A més, incorpora quatre tancs de combustible, amb 3.300 quilos d'hidrazina, que permeten que l'enginyer es mantingui estable en la seva posició orbital. I així vam poder veure diumenge passat com Fernando Alonso va tornar a quedar per darrere de Vettel. Però ho vam veure un quart de segon més tard. ≡

L'Astra 2G serà llançat a principis del 2014 per millorar la recepció de TV i banda ampla

ASTRA

Mòdul de servei
 Antenes desplegables
 Antenes fixes
 Panells solars

40 m

ÓRBITA I COBERTURA

28,2° E

UTILITZACIÓ
 TV + Banda Ampla

COST
 250-300 milions de €

DURADA
 15 anys

MASSA
 6.000 kg

ARIANE-5

PROTON-M

El '2G' serà posat en òrbita per un coet rus Proton-M. L'ESA utilitza també els coets Ariane per a les seves missions

36.000 km Posada en òrbita

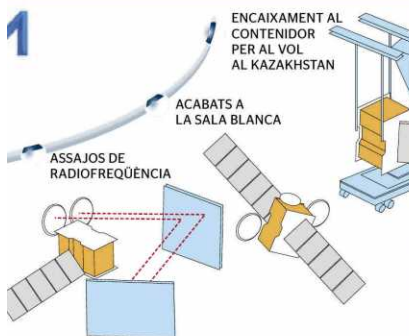
230-250 km Cau l'etapa principal

110-120 km Salta la còfia protectora

70-80km Cauen els propulsors

Encara que el pròxim satèl·lit, el '2G', es llançarà des de la base de Baikonur, al Kazakhstan, Astrium també utilitza la base de Kúrú a la Guaiana Francesa

3 TRASLLAT

GRÀFIC: JORDI CATALÀ / RICARD GRÀCIA

4 LLANÇAMENT

EL 'MEDIO ESTRELLA' PARA EL MARKETING

Las campañas de publicidad cada vez se viralizan y comparten más a través de los 'smartphones'. Por María Reig

«No vale lanzar al consumidor cualquier anuncio y repetirlo. Eso ya pasó. Hay que gustarle e incitarle a que quiera compartir sus experiencias con nuestra marca», sostiene Diana Gavilán Bouzas, profesora de la Universidad Complutense de Madrid. Y ¿qué mejor manera de ganarse al consumidor que colándose en su *smartphone*? Lo cierto es que bajo esta fórmula cosecha éxitos el marketing viral. Una técnica que consiste en compartir en la red las iniciativas de marketing de las empresas (*spots*, *flashmobs* o experiencias directas).

Tradicionalmente, «la falta de *feedback* o retroalimentación de la audiencia» ha hecho que los medios masivos «bombardeen hasta el hartazgo» para conseguir una modificación en el comportamiento «con tal de justificar la inversión publicitaria», explica Miguel Ángel Montañés, profesor de la Universidad de Cádiz. El dispositivo móvil, siguiendo la estela del universo *on line* desde el ordenador, ha conseguido convertirse en el «medio estrella para la viralización de campañas», explica Gavilán, consultora de marketing durante más de trece años. Y añade que «el viral es sólo un aspecto del marketing móvil, y éste a su vez una parte del marketing digital». Y es que, en el móvil encontramos otros tipos de publicidad como «los *banners*, los textos y las pantallas completas», según el estudio Marketing Mobile de IAB Spain. Un as-

da para que se compartan o «repliquen» consiste en lanzarlo «a un grupo reducido y previamente seleccionado de personas», apunta Miguel Ángel Montañés. Conseguir que realmente después se expanda, reside, según el docente de la Universidad de Cádiz, en «involucrar» en la iniciativa a aquellos que deben propagarla, es decir, los consumidores. Se podría decir incluso que casi funciona como el «boca-oreja de siempre» pero con «la ayuda de Internet y la comunicación globalizada que genera». Así, «son los receptores los que actúan de difusores del mensaje y la motivación para que esto suceda sólo es una: les gusta», puesto que, al fin y al cabo, «la campaña te llega por recomendación», añade Diana Gavilán.

«Por lo pronto, las empresas españolas sólo consiguen hacer *branding* con esta técnica, no compras, ya que aún no se ha popularizado el pago a través del móvil. Así, consiguen fans, ganan notoriedad y se acercan al consumidor», opina Iván Bernáez, del Grupo Ingenia. Sin embargo, Gavilán señala que «según recientes investigaciones, las recomendaciones por viralización atraen a nuevos consumidores que son más propensos a la fidelidad que los que se atraen con inversiones de marketing tradicionales».

¿MÁS BARATO? Entre las bondades de este nuevo método de conectar con los consumidores a través de su *smartphone*, está «la inmediatez, el *feedback*, la personalización y la rentabilidad», según los expertos en marketing consultados. No obstante, desde el Grupo Ingenia indican que «Internet abarata pero no es gratis. Twitter y Facebook se mantienen por

el pago de las empresas por tener visibilidad». Pero en el mundo del marketing sí parecen estar de acuerdo con el ahorro en costes «siempre que se consigan los objetivos», matiza Miguel Ángel Montañés. La profesora Diana Gavilán, por su parte, sostiene que es más una cuestión de «rentabilidad», es decir, «en la relación coste-eficacia el marketing viral se porta bien».

Lo cierto es que, «desde el 2008, con la aparición de los primeros iPhone» el fenómeno viral se ha intensificado pero si miramos atrás,

> LAS CLAVES DEL MARKETING MÓVIL

FORMATOS MÁS CÓMODOS PARA EL CLIENTE

LOS QUE GENERAN MÁS INTERÉS

FUENTE: IAB Spain, The Cocktail Analysis, Univ. Cádiz y Grupo Ingenia. AH / EL MUNDO

podemos encontrar ejemplos reconocidos. Casos como el de *Amo a Laura*, de la cadena MTV, *The Fun Theory*, de Volkswagen, *Agrega a tu madre a Facebook*, de Central Le-

chera Asturiana, o recientemente, la campaña de promoción de la película *Carrie*, y el ya *archiparodiado* anuncio de la Lotería de Navidad. Eso sí, maticemos, «el viral son las

parodias del anuncio», señala Diana Gavilán. Este caso concreto tiene sus propias luces y sombras. «Parece que la campaña sólo ha conseguido decepcionar a quienes la estaban esperando desde hace un año», observa Montañés, pero apunta «desde que se estrenó el pasado 12 de noviembre, se ha generado la mayor repercusión social conseguida nunca por un anuncio». En definitiva, según el co director del curso Técnicas en Marketing Viral impartido en la Universidad de Cádiz, «está consiguiendo el objetivo de cualquier campaña viral: que se hable de ella bien o mal».

De este modo, las empresas se valen del medio de comunicación mediante el que el consumidor «está activo en cualquier lugar y casi en cualquier momento», según Gavilán. Una iniciativa que seguirá evolucionando, pues «para 2014 esperamos ver más presencia de los móviles como forma de pago gracias a la tecnología NFC, más geolocalización, y mayor integración del móvil en nuestra vida cotidiana» y finalmente «en el momento de tomar la decisión». Instante clave que se puede conseguir con una buena campaña viral, con la que son capaces de llegar a más público que nunca, sin pagar un precio más alto por ello.

LAS PARODIAS DEL ANUNCIO DE LOTERÍA SON UN FENÓMENO VIRAL

pecto que «se incluye desde 2009 en los presupuestos», comenta Iván Bernáez, del Grupo Ingenia.

No obstante, la capacidad de estos pequeños dispositivos de, como dice Diana Gavilán, «propagar como un virus» las campañas de marketing, está siendo una de las grandes innovaciones a tener en cuenta en la comunicación externa de las empresas. «Gracias al móvil es más fácil compartir experiencias. Muchos anunciantes ya piden campañas que permitan ser compartidas», explica Bernáez. La técnica emplea-

MANIFESTACIÓ

El País Valencià vol votar ja un govern que torni a engegar RTVV

Milers de valencians demanen la dimissió d'Alberto Fabra pel cessament del senyal

Crònica

SALVADOR ALMENAR
VALÈNCIA

Havia passat poc més d'un dia des que el govern valencià va executar la seva amenaça de tancar Radiotelevisió Valenciana (RTVV) quan els ciutadans van sortir als carrers per protestar contra aquesta decisió, que deixa orfe el País Valencià de mitjans de comunicació públics i en llengua pròpia. Milers de persones -60.000 segons els organitzadors, i 4.000 segons la policia local- van recórrer ahi els principals carrers de València per mostrar el seu rebuig a l'actitud "colpista" del president de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra, del PP, i reclamar unes eleccions anticipades.

I és que si fa unes setmanes els carrers de la ciutat es van omplir de gent al crit de "RTVV no es tanca", ahir, amb l'impacte de la tele i la ràdio fos ja a negre, el sentit de la manifestació convocada pel comitè d'empresa, l'oposició i entitats, no era altre que exigir la dimissió de Fabra i demanar que posi fi a una legislatura de retallades i marcada per la corrupció -Francisco Camps va haver de dimidir-. Tot plegat perquè es forgi un govern d'esquerres que, entre altres mesures, reobri la radiotelevisió pública. En els dies previs al tancament, tots els líders de l'oposició es van comprometre a tornar-la a posar en funcionament si el maig del 2015 -com a molt tard- guanyen.

L'última decisió de Fabra de tancar RTVV i la desastrosa manera de gestionar les últimes hores de vida de l'ens passaran factura, sens dubte, al PP. Amb un partit esquitxat de càrrecs imputats, el país sumit en una gran crisi i un govern superat, la liquidació de Canal 9 pot ser el cop de gràcia que enterri totes les possibilitats dels populars de revalidar la seva majoria en les pròximes eleccions. En aquest sentit, el crit "A València s'esgota la paciència" que ahir es va sentir a la manifestació evidencia el cansament de la ciutadania i la creixent voluntat de regenerar democràticament el país després de 18 anys de governs del PP.

El lema, "Eleccions anticipades ja", i el crit unànime "Volem votar" de milers de ciutadans quan va acabar el recorregut, es van sentir al Palau de la Generalitat Valenciana, situat a pocs metres d'on va acabar la marxa. Fins i tot, potser ara Fabra sigui més conscient de la veu del carrer sense una radiotelevisió que malauradament sempre minimitzava les manifestacions que posaven en dubte l'acció de govern del PP.

No podien manipular més

El president del comitè d'empresa, Vicent Mifsud, es va referir a la manipulació que ha exercit el Partit Popular sobre la radiotelevisió pública en aquest sentit va assenyalar que el govern valencià tem no poder seguir exercint aquesta pressió. Per a ell, aquesta és la veritable raó que ha portat Fabra a tancar RTVV. "No dóna la cara perquè no pot explicar per què ho ha fet. No és per una qüestió econòmica. Realment és

La manifestació va ser reivindicativa i al final es va sentir el *Tío Canya*, *La Muixeranga* i el *Cant dels Maulets*, entre altres cançons populars del País Valencià. BRUQUE/EFE

Alternativa L'oposició valencianista i d'esquerres es compromet a reobrir la televisió

que li fa por una radiotelevisió pública que expliqui la veritat. Té por a la democràcia", va dir Mifsud.

Davant una plaça de la Mare de Déu plena, el president del comitè va demanar a Fabra que "torni a obrir" la tele i la ràdio "de tots". Mifsud va acusar-lo d'haver "mentit" als ciutadans amb els motius que va al·legar per tancar RTVV. Per això, li va demanar que "rectifiqui" i "arregli" el que ha fet o, si no, que presenti la dimissió "i marxi".

Encara que en el PP valencià la decisió no la comparteix tothom -en privat, esclar-, Fabra no té la intenció de fer un pas enrere. Així ho va assegurar ahir el seu vicepresident, José Ciscar, que va assenyalar en un comunicat que la Generalitat no podia "seguir donant suport a una televisió insostenible". Ara bé, aquest discurs no és l'únic en el PP; ahir es va sumar a la manifestació José Sanmartín, conseller durant el govern d'Eduardo Zaplana. —

Canal 9 encara emet en negre per un canal

La desconexió de Canal 9 no és total. El tècnic que teòricament va fer que deixés d'emetre ho va fer de tal manera que, al tancament d'aquesta edició, seguia emetent en un dels canals. Segons els tècnics de RTVV, quan es va desconectar el senyal van caure també les emissions de dues cadenes d'àmbit autonòmic amb les quals compartia repetidor i, en esmenar l'error, es va tornar a connectar el senyal de Canal 9, que segueix emetent però en negre. Les mateixes fonts van assenyalar que revisant tots els canals en què emetia la tele pública, n'hi havia un en què no apareixia l'indicador "sense senyal". Segons la Intersindical, en no estar desconnectat aquest canal, l'audiència segueix sumant.

Varias decenas de miles de personas, según los organizadores, salieron ayer a la calle en Valencia para protestar contra el cierre de Canal 9. / TANIA CASTRO

Clamor contra Fabra por Canal 9

Una manifestación multitudinaria recorre Valencia para rechazar el cierre de la televisión pública y exige la dimisión del presidente de la Generalitat

S. V. / P. A. / R. E.
Valencia / Alicante

La decisión de Alberto Fabra de cerrar la radiotelevisión valenciana recibió ayer una respuesta multitudinaria de los ciudadanos en las calles de Valencia y Alicante, un día después de la caótica desconexión de Canal 9. Miles de personas clamaron contra la desaparición de Radio Televisión Valenciana (RTVV) y dieron por amortizado al Gobierno autónomo del PP con la exigencia de dimisión a Fabra y de convocar elecciones anticipadas.

“¡Fabra, dimisión!” fue, de hecho, uno de los lemas más coreado a lo largo de la marcha, y se convirtió en un grito atronador cuando los manifestantes empezaron a llenar la plaza de la Virgen de Valencia, donde desembo-

có la movilización. Desde la tribuna preparada para cerrar el acto, los organizadores aseguraron que en un solo día habían podido reunir a más de 60.000 personas, según sus propios cálculos. En Alicante fueron centenares los participantes. Los trabajadores de la cadena insistieron en que la empresa era viable con otra gestión.

El PP valenciano y su presidente fueron el blanco de durísimas críticas en las que la clausura de la cadena pública y la forma en que se ejecutó se convirtió en el catalizador del malestar social contra la política de la Generalitat. Al bochorno y la indignación por la actuación del Gobierno valenciano en el cierre de Canal 9 —los trabajadores resistieron en directo durante 12 horas los intentos de cortar la

emisión— se sumó el rechazo a un Ejecutivo marcado por los recortes en educación, sanidad y servicios sociales, y el hartazgo ante la imagen de corrupción y despilfarro que proyecta la Comunidad Valenciana. Así lo reflejaron las pancartas y las consignas en la manifestación, en la que se vieron muchos carteles con la palabra “ladrones”, “robo” y “esto es un golpe de Estado”.

Como ya ocurrió el pasado 9 de noviembre en la primera protesta tras el anuncio del cierre de la empresa pública, a la marcha reunió a personas de sensibilidades e ideologías antagónicas que han convertido el cierre de RTVV en el símbolo de la pérdida del autogobierno. “No estábamos de acuerdo con la línea editorial ni cómo se informaba en Canal 9, pero era nuestra televi-

sión y tenemos que defender nuestra cultura y lengua”, comentó María Tébar, de 49 años. “Yo he votado toda la vida al PP, pero no para que cierre RTVV. Me siento humillado. Antes de

El PSOE promete reabrir la cadena si gana las elecciones

cerrarla, Fabra debería haber dimitido”, abundó Ángel G., funcionario de 49 años.

“¡Elecciones anticipadas, ya!”, pedía la pancarta que abrió la manifestación y que portaron los partidos de izquierda, representantes de los sindicatos, de

entidades cívicas como Acció Cultural o el sector del audiovisual, al que la clausura de RTVV también golpea duramente. El secretario general de los socialistas valencianos, Ximo Puig, afirmó que la Comunidad Valenciana no se merece que el final de RTVV “se convierta en el paradigma de un desastre colectivo, que es lo que ha significado el PP en este tiempo”. Además, aseguró que los socialistas, si ganan las elecciones, reabrirán la televisión autonómica. A su lado, se encontraba la portavoz del PSOE en el Congreso, Soraya Rodríguez.

El portavoz de Compromís, Enric Morera, destacó que es hora “de reconstruir todo lo que el PP ha destrozado” y el diputado de Esquerra Unida Ignacio Blanco confió en que la protesta sirva para cambiar “el Gobierno”.

El vicepresidente del Gobierno valenciano, José Ciscar, insistió en culpar al comité de empresa, a los sindicatos y a la oposición del cierre del canal público por no haber aceptado un expediente de regulación de empleo que anularon los tribunales.

HOMENAJE ■ EL EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT SEÑALÓ EN L'ARBOÇ QUE 'LOS LIDERAZGOS SE PAGAN'

Jordi Pujol: 'El abad Escarré asumió su responsabilidad de líder'

La localidad natal del abad de Montserrat rindió homenaje por los 50 años de las declaraciones a 'Le Monde' en las que criticó el régimen de Franco y reclamó la nacionalidad

JOSÉ M. BASELGA

«El abad Escarré asumió la responsabilidad de hacer lo que tiene que hacer quien en un momento ostenta el liderazgo», manifestó el expresidente de la Generalitat Jordi Pujol para interpretar las declaraciones que el abad Aureli Maria Escarré realizó al diario *Le Monde* el 14 de noviembre de 1963.

En la entrevista el abad de Montserrat criticó al régimen de Franco, de quien dudó su condición de cristiano, pero también reclamó la catalanidad, el reconocimiento como nación de Catalunya y la libertad de expresión. Aquellas declaraciones le valieron el exilio y Escarré tuvo que irse a Italia.

«Cuando toca ser líder, se ha de ser líder», señaló Pujol. «Y los liderazgos se pagan», pero «Escarré pensaba que lo tenía que hacer y lo hizo. Por lo que representaba Montserrat a nivel popular, a nivel cultural y de Catalunya», apuntó Pujol en el homenaje que Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) de L'Arboç hizo al abad Escarré, hijo ilustre de la localidad.

Con motivo de los 50 años de las declaraciones de Escarré, que fueron la primera voz crítica en

el seno de la iglesia contra el régimen de Franco, la Associació de Periodistes Europeus de Catalunya (APEC) ha impulsado un homenaje por lo que Escarré también representó para la libertad de expresión en un momento de férrea censura con el brazo ejecutor del entonces ministro Manuel Fraga.

La presidenta de la APEC, Teresa Carreras, abrió sus palabras con un recuerdo a los trabajadores de *Canal 9* y al periodista de *El Periódico* secuestrado en Siria. Carreras señaló que «Escarré se puso del lado de la democracia. En las dictaduras los medios de comunicación deberían ponerse del lado de la libertad».

La iniciativa del homenaje a Escarré surgió del presidente de honor de la APEC Jaume Arias (1922-2013), que propuso conceder el premio Ernest Udina a André Fontaine (1921-2013), que fue responsable de la sección de internacional de *Le Monde* y que tuvo la idea de que su corresponsal José A. Novais realizase la entrevista a Escarré.

En el homenaje de ayer además también se hizo una visita a la que fue casa natal del abad Escarré en L'Arboç y se rindió una ofrenda floral al monumento del abad en la plaza de la Badalota.

Jordi Pujol y Marta Ferrusola participaron en la ofrenda floral al monumento del abad Escarré. FOTO: JMB

EL SECRETARIO PERSONAL DE ESCARRÉ

Aureli Argemí fue secretario del abad Escarré. FOTO: JMB

'No eran improvisadas'

■ Aureli Argemí fue secretario personal del abad Escarré. «Las declaraciones fueron directas del abad», recuerda Argemí. «No intervino nadie más».

La entrevista se hizo en Montserrat. Tras las declaraciones el periodista supo que iban a ser un terremoto. «No fueron improvisadas». Escarré ya se había manifestado anteriormente en el mismo sentido.

En el momento que Escarré hizo las declaraciones el Papa había

escrito la encíclica Paz en la tierra, en la que reconocía la emergencia de las minorías. «Escarré quería que Montserrat tuviese la tradición de estar al lado del pueblo».

«Escarré marchó al exilio sabiendo que no volvería». Ya fuera, en otras declaraciones a *Le Figaró*, apuntaba que «hasta que no haya mediadores no habrá paz en este país». Argemí apunta que «todavía la Conferencia episcopal no ha dado el paso para la reconciliación».

Educació La llengua a les illes Balears

El Punt Avui recull 34.821 euros per als docents balears

■ El diari tanca la recollida de fons per a la caixa de resistència dels mestres amb una altra aportació econòmica ■ Tothom qui ho vulgui podrà continuar fent donacions al compte de l'OCB

Redacció
BARCELONA

El Punt Avui ha fet l'última transferència a l'Obra Cultural Balear (OCB), de 2.721 euros, que aniran destinats a la caixa de resistència dels mestres de les Illes en la seva lluita contra el decret del trilingüisme del govern de José Ramón Bauzá, que posa fi al decret de mínims que obligava a fer almenys un 50% de les classes en català. Aquests diners, recollits entre els lectors i subscriptors del diari, s'afegeixen als 32.100 euros que ja es van lliurar a l'OCB al mes d'octubre.

L'Assemblea de Docents va posar en marxa la caixa de resistència per fer front a la vaga indefinida que els mestres van iniciar coincidint amb l'inici del curs i que va durar tres setmanes. En els últims dies les aportacions dels ciutadans a la caixa de resistència, tant de les Illes Balears com a altres terri-

Mestres balears en una assemblea per decidir les mobilitzacions a les Illes ■ ASSEMBLEA DE DOCENTS DE LES ILLES BALEARS

toris han aflluixat una mica, però els mestres recorden que tot i que la vaga s'ha suspès, la col·laboració és necessària per preparar la defensa legal dels docents, que ja han advertit que no acataran el tractament integrat de llengües (TIL), una decisió que pot comportar l'ober-

La xifra

2.721

euros més són els que els lectors d'El Punt Avui han aportat a la caixa de resistència dels mestres de les Balears.

La frase

“Vull agrair l'extraordinari suport econòmic i moral dels lectors i subscriptors d'El Punt Avui”

Jaume Mateu
PRESIDENT DE L'OBRA CULTURAL BALEAR

La data

04.10.13

S'acaba la vaga indefinida dels mestres balears contra el TIL després de tres setmanes seguides d'aturada.

tura d'expedients del govern contra els mestres.

“És normal que el ritme de les aportacions hagi baixat”, explica Jaume Mateu, president de l'OCB, l'entitat que ha posat a disposició dels docents el número de compte de l'entitat. “Moltes persones ja hi han fet les seves aportacions i les mobilitzacions més fortes s'han acabat.” Amb tot, “continua havent-hi un degoteig constant de donacions petites. És una gran lliçó”, assegura Mateu.

El Punt Avui dona per tancada la seva col·laboració directa amb la caixa de resistència dels mestres balears, però recorda que tothom qui ho vulgui pot continuar fent aportacions a nom de l'Obra Cultural Balear a través del número de compte 2056-0009-74-4102003418 de Colònia, Caixa de Pollença.

“Voldria donar les gràcies, en nom dels mestres balears, als lectors i subscriptors d'El Punt Avui pel seu extraordinari suport econòmic i moral”, remarca el president de l'OCB. “Per primer cop en molts anys –afegeix– tots els catalanoparlants han vist perillar la seva llengua i s'han posat d'acord per defensar-la”. ■

Els amants de les sèries ja tenen un canal només per a ells

Neix Canal+ Series, que reunirà totes les ficcions de la plataforma de pagament

The blacklist o *Orange is the new black* seran dues de les primeres incorporacions de Canal+ Series. Canal+ posa en marxa avui aquesta nova cadena dedicada exclusivament a la ficció televisiva.

ALBERT CASTELLVÍ ROCA

BARCELONA. "Un canal imprescindible per als fans de totes les sèries". Canal+ defineix així la nova cadena que posa en marxa aquesta tarda i que, efectivament, té tots els números per convertir-se en un punt de trobada per a tots els fans de la ficció televisiva. Canal+ Series omplirà tota la seva graella de sèries o de continguts relacionats amb aquest tipus de produccions, com ara reportatges sobre les ficcions de més èxit o sobre pròximes estrenes, *making-ofs*, debats amb bloguers i experts sobre les principals sèries del canal o documentals en què els guionistes, els actors i els creadors expliquen com va néixer la ficció i com es van desenvolupar les trames.

Però, sens dubte, el gran atractiu d'aquest nou canal és el seu catàleg de sèries, que de moment inclou 35 produccions. Algunes són les que ja

es podien seguir a través d'altres canals de la plataforma, però moltes no s'han vist encara a Espanya. És el cas de *The blacklist* o *Orange is the new black*, que debutaran al canal durant la seva primera setmana. Tot i que la majoria de produccions que s'incorporaran al canal arriben dels EUA, també n'hi haurà d'europées, com ara la sueca *Los crímenes de Fjällbacka*, que inaugurarà les emissions avui a les 15.30 h.

Canal+ promet que cada cap de setmana oferirà una marató de capítols d'una sèrie diferent, i que a més les produccions es podran veure, a través de qualsevol dispositiu i en qualsevol moment, tant doblades com en la versió original. Un dels objectius del nou canal és reduir al màxim el lapse de temps entre l'estrena de la sèrie al seu país d'origen i l'arribada a Espanya.

Canal+ Series emetrà a través del dial 4 de la plataforma i s'inclourà dins del paquet bàsic, de manera que no tindrà cap cost addicional per als abonats a Canal+. També tindrà un espai propi a YouTube i una important presència a les xarxes socials a través, entre d'altres, del *hashtag* #SpoilerHotel. —

Orange is the new black és una de les grans apostes per a l'arrencada de Canal+ Series. L'exitosa comèdia de Netflix s'estrenarà dimarts a les 22.00 h. CANAL+

Immediat
El canal vol que l'espera fins que arribi la sèrie sigui mínima

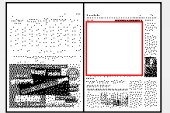
Les primeres estrenes del nou canal

- **'The blacklist'**
Thriller sobre la relació entre una agent de l'FBI i un criminal que s'entrega i s'ofereix a delatar tots els seus còmplices. S'estrena dijous a les 22.00 h.
- **'Orange is the new black'**
Produïda per Netflix, ha tingut un gran èxit barrejant comèdia i drama en una presó de dones. És l'aposta per al *prime time* dels dimarts.
- **'Nashville'**
Per a les nits de divendres, el canal proposa una sèrie que, darrere

d'un format de musical, amaga una trama de corrupció i d'ambicions polítiques.

● **'House of lies'**
Comèdia políticament incorrecta sobre la manipulació empresarial i el capitalisme. Debutarà dissabte a les 21.00 h.

● **'Los crímenes de Fjällbacka'**
La minisèrie sueca, de sis episodis, basada en les novel·les policíques de Camilla Läckberg, estrena avui a les 15.30 h les emissions del canal.

MANIFESTACIÓ

Crits contra Fabra i a favor de Canal 9

► Milers de persones protesten a València contra el tancament de RTVV

LAURA L. DAVID
VALÈNCIA

«**N**o volem un ninot de president!», van cridar ahir al centre de València unes 60.000 persones –segons la policia local– per protestar pel tancament de Canal 9. La plaça de la Verge, plena de gom a gom, va aplaudir el comitè d'empresa de RTVV, que va pujar a l'escenari amb crits de «¡Fabra, feixista, ets un colpista!», després que s'haguessin cantat *L'estaca* i *Tio canya*. El clam contra la decisió del president Fabra va ser multitudinari.

Convocats amb un dia d'antelació, molts dels presents portaven una concisa però eloqüent pancarta: NO. La disjuntiva «O RTVV o escoles; o RTVV o hospitals; o RTVV o pagar a dependents i residències d'avis», esgrimida per un Govern que precisament ha retallat en totes aquestes matèries i segueix amuntegant factures sense pagar als calaixos, no va passar inadvertida i, amb l'apagada consumada, molts valencians –famílies senceres i, sobretot, moltes persones grans que van ser testimonis del naixement de l'autogovern– van pensar que ja no quedava

cap més alternativa que sortir al carrer. Era el moment de demanar responsabilitats polítiques.

La protesta, més enllà de reclamar la radiotelevisió pública en valencià i de qualitat, que no es va tenir mai, ho volia tot: la dimissió de Fabra i la convocatòria d'eleccions anticipades. «El PP ho tenia [en relació amb la supressió de Canal 9] al seu programa electoral ocult, on també tenien privatitzar la sanitat i l'ensenyament. Ara han fet un pas més i s'ha d'aconseguir fer fora aquest Govern», relatava Daniel Gil, un professor universitari jubilat. La manifestació es va allargar més de dues hores. Davant de la seu del Banco de València, un home donava cops amb una cassola a una finestra. Del seu balcó penjava una tela negra: 23-F Tejero. 29-N Fabra. Dimissió. Va ser la més aplaudida.

PARTITS I SINDICATS // El PSPV, Compromís, Esquerra Unida, els sindicats i altres organitzacions socials i culturals hi van ser presents. També una quarantena d'extreballadors de Telemadrid i un representant de TV-3. L'oposició parlamentària i molts col·lectius socials creuen que

MIGUEL LORENZO

► Una imatge de la manifestació, ahir, al centre de València.

L'oposició i els col·lectius socials creuen que la mesura pretén desmantellar l'autonomia

el tancament és un «intent de desmantellament de l'autonomia». La portaveu del PSOE al Congrés, Soraya Rodríguez, va dir que la mesura era «il·legal» i va demanar a Mariano Rajoy que reverteixi la decisió.

Vicent Mifsud, president del comitè d'empresa de RTVV, ho resumia així: «La lluita no és només laboral, és la lluita d'un poble al qual li han trepitjat la dignitat de forma antidemocràtica». El PPCV va repetir ahir en un comunicat el missatge habitual: «Tancar RTVV ens dol a tots, però no podem seguir recolzant una televisió insostenible». ≡

El último cuatrimestre de 2013 será de recuperación y el mercado publicitario se reactivará a partir de la primavera

A. G. Madrid

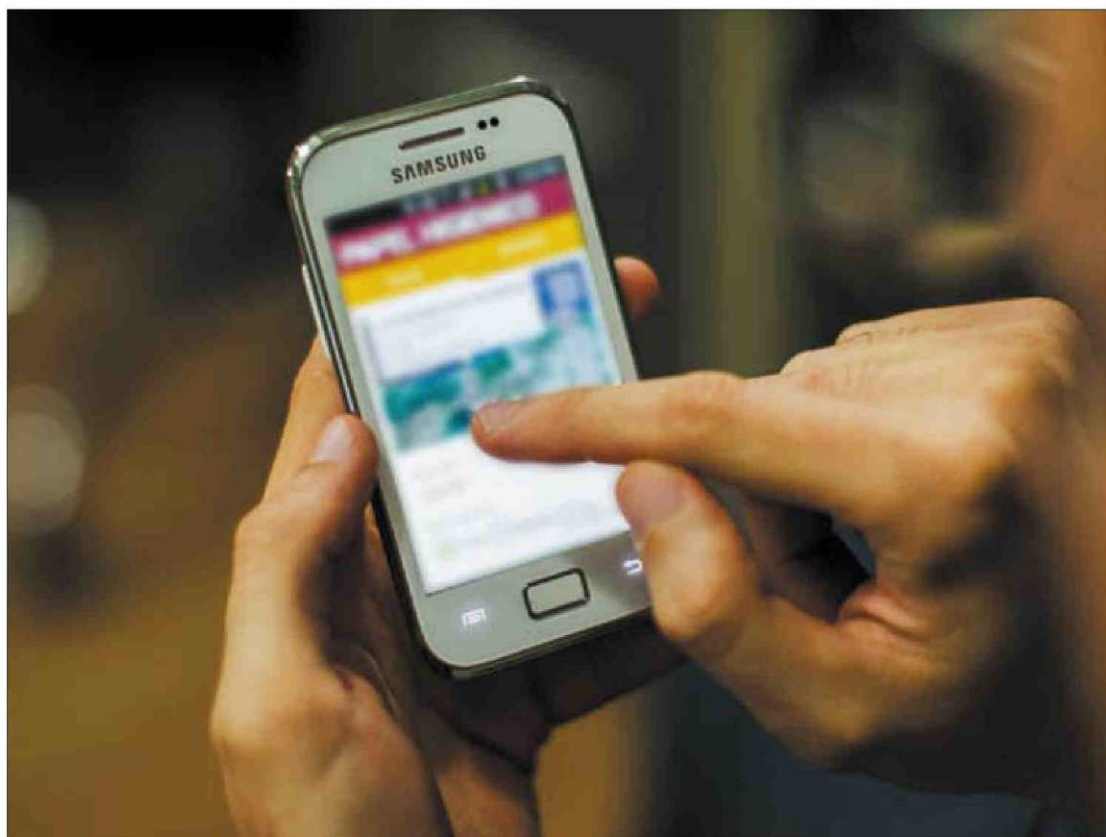
La inversión publicitaria en medios crecerá el 1% en 2014, tras cerrar 2013 con un descenso del 12%, según cálculos de la agencia Zenith Media. Según el panel de previsiones del panel Zenthinela elaborado por la citada agencia, el crecimiento de 2014 supondrá un cambio de tendencia y se basará en los medios digitales (Internet y móviles, con aumentos del 11,9% y del 4,6%, respectivamente) y en que el resto de medios consiga una inversión similar a la de este año. Respecto a este año, también se espera que sólo aumente la inversión en móviles (10%) y en buscadores y enlaces de Internet (2,7%).

No obstante, en una nota de prensa, se explica que las fuertes caídas de inversión en medios con las que se inició este año "se han ido atenuando" aunque sin alcanzar cifras positivas.

Los expertos auguran que el último cuatrimestre de 2013 será de "franca recuperación" y calculan que el mercado publicitario se reactive a partir de agosto o de la primavera.

El Índice de Percepción de la Situación Económica (IPSE) crece

La inversión publicitaria en Internet y móviles crecerá un 11,9% en 2014

VÍDEO. El vídeo en internet es el formato estrella de los últimos meses. / EFE

20 puntos hasta los 8,5, el primer valor positivo registrado desde finales de 2007. En esa misma línea el Índice de Percepción del Mercado Publicitario (IPMP) sube 12 puntos aunque, en este caso, sigue siendo negativo (15,9 puntos).

Los panelistas de Zenthinela creen que la inversión en móviles podría crecer un 21 % adicional si se contara con un sistema de medición consensuado por el mercado que ofreciera datos de medición similares a los que se dispo-

nen para el resto de medios. El vídeo en Internet es el formato estrella de los últimos meses y que registra unos crecimientos más elevados mientras que la inversión en blogs y en redes sociales no varía.

Imagen de la manifestación que recorrió ayer Valencia en contra del cierre de Canal 9

ROBER SOLSONA

La oposición política capitaliza la protesta por el cierre de Canal 9

A. CAPARRÓS VALENCIA

El PP valenciano salió ayer en tromba en defensa del cierre de Radio Televisión Valenciana (RTVV) por parte del presidente de la Generalitat, Alberto Fabra. Mientras la oposición pretende escribir el guión de lo que resta de legislatura sobre el fundido en negro de las emisiones de Canal 9, tanto el PPCV como el propio Ejecutivo y el grupo parlamentario popular cerraron filas ayer en torno al jefe del Ejecutivo regional.

El objetivo pasa por trasladar a militancia y electorado que el cierre del canal, sin precedentes en España, se ha tomado «desde la responsabilidad y la necesidad de garantizar los servicios públicos a los que tienen derecho las personas», apostilló el secretario general del PPCV y conseller de Governación, Serafín Castellano.

El fin de las emisiones de Canal 9 ha supuesto un punto de inflexión en la legislatura y los partidos que aspiran a conformar un tripartito –espo-

leados por el protagonismo alcanzado en las últimas horas de la televisión autonómica– han dado el pistoletazo de salida a una larga precampaña.

De hecho, ya afloran las promesas. El secretario general del PSPV, Ximo Puig, aventuró ayer la fecha para la «reapertura» de RTVV: el 9 de octubre de 2015. El líder de los socialistas valencianos participó ayer, junto al resto de los principales dirigentes de las formaciones de la oposición y los sindicatos mayoritarios, en la manifestación convocada contra el cierre de la televisión pública, en la que participaron miles de personas y en la que se reclamó la dimisión de Fabra y la convocatoria de elecciones anticipadas.

EL PAÍS ofrece todas sus portadas a la carta

Las primeras páginas del periódico, 'El País Semanal' y 'Babelia', a la venta a través de una tienda 'online'

EL PAÍS, Madrid

La portada de EL PAÍS del día de su cumpleaños. La que recogió la euforia de La Roja tras ganar el Mundial de fútbol, o la del día en que cayó el muro de Berlín. Una de las grandes producciones fotográficas de las cubiertas de *El País Semanal*. El retrato de su escritor favorito en la primera página del suplemento *Babelia*. A partir de ahora es posible adquirir todas las portadas del archivo de EL PAÍS, *El País Semanal* y *Babelia* desde la fundación del diario en 1976. *Portadas a la carta* es la tienda online en la que puede elegir las y comprarlas impresas en papel o lienzo, tanto enmarcadas como sin enmarcar.

Para efectuar la compra, basta con visitar el portal www.portadasdeelpais.com. Por medio de un calendario, el usuario tiene la posibilidad de recorrer el archivo del diario y seleccionar la portada del día y de la publicación que le interese. Igualmente puede elegir entre los distintos tamaños y formatos en los que desea imprimirla.

El comprador puede elegir el tamaño y material de impresión

La impresión es de la máxima calidad. El proveedor es Museoteca, empresa de gran prestigio en la reproducción de obras de arte por encargo y que trabaja, entre otros, con el Museo del Prado.

La obra puede imprimirse en cinco tamaños. El más pequeño es de 34x41,8 centímetros, y el mayor de 77,4x95,1 centímetros. La técnica de impresión, denominada Fine Art Giclée, se utiliza habitualmente para la reproducción de obras de arte. Consiste en una impresión a chorro de tinta con pigmentos naturales de alta resistencia a la luz. El papel es un Fine Art mate de 260 gramos por metro cuadrado, especial para reproducciones de alta definición. El lienzo es de tipo artístico, de 350 gramos por metro cuadrado y de la mayor calidad.

El precio de las portadas oscila entre los 19 euros del formato pequeño impreso en papel, y los 299 del lienzo en tamaño extragrande y enmarcado. El tiempo estimado de entrega es de 14 días. En la modalidad sin enmarcar, la reproducción se envía enrollada en un tubo rígido. En papel, los marcos podrán ser de madera natural, madera oscura o pintada de negro. En lienzo, estas tres variedades se

completan con la posibilidad de adquirir el lienzo únicamente con un bastidor de dos centímetros de grosor. El enmarcado es una moldura, de estructura sencilla, primando la obra sobre el marco. Las portadas de papel

enmarcadas se protegen con un metacrilato de gran resistencia.

Si está interesado en una noticia en concreto, recuerde que estas siempre se publican en el periódico del día posterior a que sucediera el evento.

Fins aquí podíem arribar

❖ Ho explicava ahir Mònica Planas a la seva columna: el tancament de Canal 9, de la manera més bèstia possible per les autoritats i les forces policials valencianes, deu ser un dels moments més estremidors de televisió en directe que devem haver vist en tota la vida. Aterridor: "Jorge, cuéntame qué está pasando ahora", deia un treballador de la casa. I, de sobte, el fos a negre. Sembla el final d'una història de terror. I ho és.

❖ A la RTVV (Ràdio Televisió Valenciana) s'hi havien produït repetits episodis de prevaricació, nepotisme, desfalc, manipulació de l'opinió pública i fins i tot casos d'abusos sexuals. Sobretot sota el govern del PP. Tota la història de Canal 9 sota els mandats de Francisco Camps i d'Alberto Fabra constitueix un monument a la vergonya col·lectiva, que culmina amb

el moment impresentable del seu tancament, amb les instal·lacions de Burjassot ocupades pels efectius de la policia.

❖ Les últimes emissions de Canal 9, des que el president Fabra en va anunciar el tancament, hauran estat les úniques veritablement lliures de la seva història. Els professionals de la casa han decidit, en aquests últims dies, deixar d'obeir consignes polítiques i explicar les coses tal com són. I fins i tot el tècnic encarregat de tancar la connexió, un home conegut com a Paco Telefunken, s'ha convertit en un heroi en negar-se a obeir l'ordre ("Ens dediquem a l'electrònica, però no fem segons quines coses") i permetre, en conseqüència, que per primera vegada es fes a Canal 9

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRITOR

Una de les principals vergonyes de Canal 9 va ser ignorar la tragèdia del metro de València

una entrevista a la presidenta de l'Associació de les Victimes del Metro de València, Beatriz Garrote, que fins a l'últim moment va ser vetada a la cadena. Una de les principals vergonyes que ha hagut de sofrir la televisió pública valenciana va ser la d'haver de passar per alt la tragèdia del metro de València, l'any 2006: s'esperava la visita a la ciutat del papa Benet XVI i res no podia fallar; si hi havia alguna mena de brutícia calia amagar-la sota la catifa, perquè les empreses de la trama Gürtel esperaven beneficis molt generosos de la visita papal. Una cinquantena de persones mortes en l'accident es van veure postergades *sine die*, perquè hi havia a qui no li convenia exhibir les imatges del desastre. En-

cara després-ahir, la portaveu Beatriz Garrote va haver d'accedir a les instal·lacions de Canal 9 a través d'una finestra, burlant la vigilància policial.

❖ Plors, abraçades i crits d'indignació. Actes de subversió i de protesta, en nom de les més elementals llibertats democràtiques. El tancament de Canal 9 (com el de Televisió de Mallorca, com el d'*Egunkaria*) hauria de quedar en la memòria col·lectiva com un retrat exacte del que entén el PP, principal partit del sistema polític espanyol, com a llibertat d'expressió. Són imatges i moments propis de la més fosca de les dictadures. Com que no cal esperar que pateixin cap atac de penediment, és el moment de posar-nos en marxa i actuar de debò. Pacíficament, transversalment, democràticament, lliurement. Però de debò.

LA CONTRACRÓNICA

Caza de brujas

Javier Algarra

El informe del Consejo Audiovisual de Cataluña (CAC) exigiendo acciones administrativas y legales contra varios periodistas y contertulios, cuyas opiniones no han sido del agrado del gobierno de la Generalitat, pone sobre la mesa el debate acerca de la libertad de expresión y los intentos de limitarla desde el poder.

En la dictadura comunista de la URSS fue Stalin, que había sido editor del periódico *Pravda*, quien, a través de la Administración Principal, censuraba cualquier intento de transmisión o publicación de lo que se denominaban

“secretos sensibles”. En la Alemania nazi, a través del Ministerio del Reich para la Ilustración Pública y Propaganda, se controlaba a los editores y periodistas, que sólo podían ser de ascendencia aria, y determinaba sobre qué materias y asuntos no

podían informar. En Cuba, la dictadura castrista no tolera la disidencia y los periodistas y blogueros que han tratado de informar libremente acerca de la realidad del país han acabado conociendo alguna de sus numerosas cárceles. También el gobierno franquista tuvo una Ley de Prensa, con una censura previa que prohibía mencionar a determinadas personas y hablar de algunos sucesos que pudieran dar una mala imagen de la autoridad del Estado.

¿Son estos los modelos en los que se inspiran los dirigentes de la Generalitat de Cataluña? A juzgar por las actuaciones de los integrantes de su Consejo Audiovisual, que persiguen y señalan a los periodistas que no les son afines,

podría parecer que sí. Cuando un guionista llamado Jair Domínguez apareció en el programa de TV3 *Bestiari il·lustrat* explicando por qué había que pegar dos tiros al Rey Juan Carlos o al periodista Salvador Sostres, el CAC se limitó a amonestar a la cadena y el portavoz de la Generalitat aseguró que la dimisión de la directora del espacio demostraba la apuesta por la “calidad” informativa del canal. Cuando otro programa de TV3, *Polònia*, emitió una parodia de un Hitler con barretina comiendo *calçots* destacando que eso podía ser propaganda electoral del PP o

del PSOE en las autonómicas, el órgano censor no se dio por aludido.

Si se trata de evitar la apología de la violencia, la discriminación de las personas o la banalización de los regímenes totalitarios, ¿por qué el CAC no censura a sus

¿Por qué el CAC no censura a sus medios afines cuando violan los derechos y libertades de otros?

medios afines cuando violan los derechos y libertades de otros? Sin embargo, sí desata toda su furia cuando algún periodista ejerce su libertad de expresión, que salvaguarda el artículo 20 de la Constitución, si sus opiniones son contrarias a las imposiciones del nacionalismo.

Ya en 1953, Arthur Miller hacía una alegoría del macarthismo con *Las Brujas de Salem*. En Massachusetts quemaban a las hechiceras en el siglo XVII, en Estados Unidos perseguían a los comunistas en el siglo XX, y en Cataluña, en pleno siglo XXI, alguien puede pretender acosar y señalar a quienes piensen de otra manera. Pero eso, una democracia consolidada en un país libre no lo puede tolerar.

Las redes sociales aplauden y hacen suya la portada exclusiva de LA RAZÓN

Cientos de tuiteros difunden la foto de Ricart como un «servicio público a la sociedad»

Pepe Bouza

Las redes sociales aplaudieron ayer masivamente la exclusiva de LA RAZÓN, que dio a toda plana la foto actual de Miguel Ricart en coincidencia con su polémica excarcelación. Cientos de usuarios se movilizaron de forma espontánea, hicieron suya la portada y la difundieron profusamente en Twitter, convencidos de que así se prestaba un gran servicio público a una sociedad estremecida por ver suelto al único

condenado por el rapto, violación y asesinato de las niñas de Alcàsser. «Gran portada de @larazon_es A la altura del servicio que presta a la sociedad española conocer la imagen del asesino. Impagable», afirmó @mtberrocal. «Chapó por la portada de @larazon_es que todo el mundo conozca la cara de este psicopata. #injusticia»;

Pío Pío

@mtberrocal

Gran portada de @larazon_es A la altura del servicio que presta a la sociedad española conocer la imagen del asesino. Impagable.

«Enhorabuena a La Razón por su gran portada de hoy. La sociedad debe agradecerlo»; «Así es el asesino de Alcàsser. Que nadie pueda cruzarse con el sin saberlo»; «Por mucho que ayer saliera tapado... ¡¡¡Que lo conozca todo el mundo!!! Muy

buena la portada de LA RAZÓN», añadieron @Laumitliebe, @luisavirod @PedroAIH0 y @pmadrid entre otros muchos ciudadanos, frente a una minoría que, como @SuperFerd01, consideró que

la portada era «sensacionalista». Más allá de las felicitaciones por la exclusiva periodística («Planeta arrolla en la batalla informativa del tema Ricart con

la foto de La Razón y las declaraciones exclusivas a @antena3com», señaló @dariomuella), muchos usuarios expresaron su deseo de que las autoridades publicaran las fotos de los criminales más peligrosos.

En respuesta a la encuesta de larazon.es, la mayoría de los lectores coincidió en que «debería prevalecer la seguridad de los ciudadanos», en palabras de @Nacho_ad, porque «es bueno estar prevenidos de sicopatías incurables», y dado que «está más que demostrado el altísimo índice de reincidencia, la gente tiene derecho a saber con quien se la juega», apuntaron @Cb8c6 y @javiercaselli. Respuestas que ponen de manifiesto el debate social que ha espoleado la sucesión de excarcelaciones de algunos de los más sanguinarios delincuentes de las últimas décadas.

04

les claus del dia

pareumàquines

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

‘La Razón’ juga amb foc amb l’assassí d’Alcàsser

L’assassí de les nenes d’Alcàsser ha sortit de la presó després de complir condemna. Amb un passamuntanyes, per evitar difondre el seu aspecte actual. Però *La Razón* el posava a tota portada, amb el titular “La cara del diablo”. Per repugnància que ens causi l’autor del crim, és una temeritat. A què exhorta aquesta combinació de foto i titular? ¿Estimula el debat sobre què cal fer amb els criminals no peneditos o crida a agafar forques i torxes? I, sobretot, ¿han valorat si estan posant en perill la vida d’algú que –mal que els pesi– ha saldat els seus comptes amb la societat, segons el llibre de regles que anomenem Codi Penal?

Un joc de paraules a ‘El Punt Avui’

La premsa catalana no es prodiga tant en jocs de paraules punyents com l’espanyola. *El 9 esportiu* és segurament l’excepció més notable. Recordem el “Marxem?” amb ecos independentistes de quan el Barça podia distanciar-se a la Lliga si guanyava el Madrid. O aquell “Amb vaselina”, l’endemà, que descrivia un gol, però amb ressonàncies... bé, òbvies. Ahir *El Punt Avui* obria amb la (diguem-ne) llei que prohibirà ofendre Espanya i titulava “La cara dura del PP”: es podia llegir en sentit literal o figurat. I com que, just a sota, hi havia la foto del tancament de Canal 9, servia indistintament per a les dues notícies.

Al racó de pensar

GREGORIO MORÁN

ARTICULISTA DE ‘LA VANGUARDIA’

“Qui hauria pogut dir que el vell mercat del Born, que jo vaig arribar a conèixer, es convertiria en una mena de Valle de los Caídos d’una generació ja instal·lada en l’autoestima?”

LA GALERIA

Manel
Mesquita

El gran Jordi Vilamitjana

Que guapa la Isabel Marsà, aquest dijous passat, a l'acte organitzat al Carlemany pel Rotary Club de Girona per donar a conèixer el guanyador de la 32a edició del premi anual Manuel Bonmatí de periodisme sobre la ciutat dels quatre rius i una sèquia. Si la força la representés una parella –que segurament és així; perquè a on vas sol per aquesta vida?– aquesta (força, parella i canalla) és la formada pels amics Isabel i Jordi. Vilamitjana, com ja sap tot bon lector de diaris, va ser qui es va endur el Bonmatí –com ja va fer fa divuit anys– i també el bon caliu del públic present a la sala. Bonmatí no era conegut especialment per llevar-se a primera hora –diuen i així ho recordava Narcís-Jordi Aragó–; de Vilamitjana, per la seva capacitat de treball, no he sabut mai quan es lleva (per molt que jo m'afanyi a calçar-me, sempre em guanya) o si dorm i si –a més a més– quan ho fa somia (per l'amor declarat que sent per aquest petit país), els comptes no em quadren. La resposta –com també tots sabeu– rau en el seu cor, comparable amb el seu nas. No parlo de mides, ambdues evidents d'altra banda, sinó de la batucada xiroia dels seus batecs i de la capacitat canina de flairar del capità Cook. És aquí on podríem convenir que per ser un excel·lent cronista

Els quatre pobles de la nova petita Girona som deutors dels teus relats

–com el gran premiat– o mestre o company o pare o germà o fill o amic cal una barreja *fifty-fifty* de saber escoltar el tam-tam de les realitats que ens envolten, fondre-les amb el zum-zum dels sentiments, mantenir els narius ben oberts i deixar-se captivar per les olors de la ciutat i els seus barris. Això no s'aprèn. Ni en facultats, ni en redaccions. Cal la facultat de saber. Negre sobre blanc. I roig de les postes de sol, i tenir la rauxa d'aplaudir-les, victorejar-les, saludar-les –si convé– a poc a poc... com un puny. ADN en estat pur: la vella força del carrer de la Força. Des de la cadira de(l) Carlemany, Jordi Vilamitjana va impartir *ex cathedra* –amb veu alta i fonda– la millor de les lliçons, les que quotidianament té reservades per als seus privilegiats els *mil i pico* alumnes de l'Institut de Santa Eugènia, la que ens parla de sentiments, de solidaritats, de petiteses, que gràcies a la seva destresa amb la llengua esdevenen grans i abastables si tots plegats ens hi posem; perquè sí que es pot quan comptes amb veïns perifèrics com Vilamitjana. Paraula! Els quatre pobles de la nova petita –per sort– Girona som deutors dels teus relats. Aquesta galeria (o una de millor, si en sàbés més, si fos millor deixeble) te la devia, Jordi.

tats, ni en redaccions. Cal la facultat de saber. Negre sobre blanc. I roig de les postes de sol, i tenir la rauxa d'aplaudir-les, victorejar-les, saludar-les –si convé– a poc a poc... com un puny. ADN en estat pur: la vella força del carrer de la Força. Des de la cadira de(l) Carlemany, Jordi Vilamitjana va impartir *ex cathedra* –amb veu alta i fonda– la millor de les lliçons, les que quotidianament té reservades per als seus privilegiats els *mil i pico* alumnes de l'Institut de Santa Eugènia, la que ens parla de sentiments, de solidaritats, de petiteses, que gràcies a la seva destresa amb la llengua esdevenen grans i abastables si tots plegats ens hi posem; perquè sí que es pot quan comptes amb veïns perifèrics com Vilamitjana. Paraula! Els quatre pobles de la nova petita –per sort– Girona som deutors dels teus relats. Aquesta galeria (o una de millor, si en sàbés més, si fos millor deixeble) te la devia, Jordi.

La clau

La Constitució espanyola consagra, en el seu article 20, el sempre fràgil equilibri entre llibertats i drets pel que fa a la comunicació social. El citat precepte constitucional garanteix el dret a «expressar i difondre lliurement els pensaments, idees i opinions» i a «comunicar o rebre lliurement informació veraç per qualsevol mitjà de difusió», però també adverteix que tals llibertats «tenen el seu límit» en la protecció del dret a l'honor, a la intimitat» i «a la pròpia imatge». De la correcta salvaguarda d'aquests principis, i de la justa ponderació entre ells, depèn, en gran mesura, la qualitat i pervivència d'una democràcia com la nostra.

Llibertat, veracitat i fal·làcia

ENRIC
Hernández
DIRECTOR

En un dictamen elaborat a instàncies de la Generalitat, el Consell Audiovisual de Catalunya (CAC) acaba d'arribar a la conclusió que les cadenes de televisió Intereconomía

i 13tv infringeixen greument la normativa audiovisual perquè «de forma manifesta fomenten l'odi, el menyspreu o la discriminació per motius de nacionalitat o opinió». Tan sever judici sobre aquestes televisions –una vinculada a il·lustres noms de la dreta catalana com **Ju·lio Ariza** o **Borja García Nieto**, propietat l'altra de la Conferència Episcopal– obeeix a la fruïció amb què alguns dels seus tertulians titllen de «nazis» **Artur Mas** i la resta dels nacionalistes catalans, catalanistes o catalans, sense miraments.

Propagandistes a sou

Pel CAC, a aquests mitjans se'ls haurien d'imposar multes de fins a un milió d'euros, si bé no té compe-

tències per sancionar-los. El mer suggeriment constitueix, a ulls de **Rajoy**, un «disbarat».

Tot periodista que aprecii la professió ha de lluitar per la seva llibertat i oposar-se a qualsevol intent de retallar-la. Tant és que l'ofensiva procedeixi de multes o de lleis, de la pressió dels anunciants o del poder de la subvenció pública. Però s'ha d'aïllar el periodisme, garant d'una informació rigorosa, de l'improperi imprès, radiat o vomitat en un plató de televisió. És urgent distingir la veracitat periodística de la fal·làcia de propagandistes a sou d'obscurs interessos. Si ells també són periodistes, jo me n'esborro.

@Enric_Hernandez

Liquidadors de TV3

No cal ser un geni dels negocis per veure que no és normal que una empresa regali la seva cartera de clients a l'empresa de la competència i, a sobre, li pagui un dineral perquè li gestioni. Això és el que acaba de fer la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals privatitzant el departament comercial de TVC. Mitjançant un concurs públic que sembla una burla –en què les condicions són descaradament favorables a l'empresa que el guanya i no a l'empresa adjudicatària–, la gestió de la publicitat de TV3 –58 milions d'euros– anirà a parar a mans d'un privat, que tot sembla indicar que serà el Grup Godó. Un privat amb menys experiència, que cada any cobrarà 900.000 euros de la Corpo (més comissions) i que no haurà d'assumir el risc d'impagaments perquè facturarà als anunciants a nom de TVC. Una ganga, vaja.

Els grups de comunicació privats tenen dret a existir, és clar que sí, però que

Posem el crit al cel per TVV, mentre aquí, per la nostra, ningú piula

sigui per mèrits propis. Que no vulguin guanyar als despatxos el que no guanyen al carrer. Ajudes públiques milionàries, llicències de ràdio, llicències de TDT (i permisos per rellogar-les), encàrrecs de productes televisius... Entregar-los ara el departament comercial de TVC seria el darrer obsequi de la llarga llista de regals que el govern de CiU –amb el suport del PSC i el PP– ha fet al grup de *La Vanguardia*; una mostra més de la trama d'interessos no confessats, del pagament pels favors prestats, de l'actitud de vassallatge que CiU ha tingut històricament envers el Grup Godó.

Privatitzar la televisió nacional és minar el servei públic i afeblir una de les nostres estructures d'estat més potents. Posem al crit al cel pel tancament de la televisió valenciana, mentre aquí ens comencen a desmantellar la nostra i ningú no piula. Que ningú no s'equivoci: a TVC també poden arribar els liquidadors, que utilitzaran uns mètodes més sigil·losos que Paco Telefunken i, sobretot, més eficaços.

EL OYENTE

*El entierro
de Canal 9*

LUIS OZ

«Canal Nou ha muerto» (Antonio G. Ferreras en La Sexta). «La RTVV ya es historia» (Miguel A. Domínguez en Radiol). «La segunda televisión estatal que cierra en Europa» (Angels Barceló en la Ser).

¿Qué representa este cierre, un poco berlanguiano?, preguntaba Julia Otero a sus tertulianos el viernes. «Con la crisis y la caída de la publicidad, se convirtió en un pozo sin fondo», respondió Cristina Losada.

«Otra agresión contra lo público», explicó Manuel Delgado. «Moraleja: nació (como todas las públicas) para ser servil y de qué le ha servido». Juan Adriansens: «Acabó siendo otro aeropuerto de Castellón. ¿Para qué, si no se puede reciclar?».

Entre la rabia y la poesía, Luis G^a Montero recordó en *Hora 25* la historia de la cadena hasta su triste final y concluyó con una tesis y una esperanza: «(El PP valenciano) decidió cerrarla cuando comprobó que ya no le servía..., pero el tiempo de la libertad volverá a encenderla».

García Ferreras describía en la presentación de un programa especial de *La sexta columna*, el viernes por la noche, «la deuda millonaria escandalosa, los niveles ridículos de audiencia y los años de gestión nefasta» que desembocaron en el cierre.

¿Principales responsables? «Los gobernantes», respondía. ¿Mal compartido por todas las cadenas públicas? «Sí y no... No todas han gestionado tan mal ni han perdido tanta audiencia».

Yo no sería tan exquisito condenando a la hoguera a unos y perdonando a otros. El 80% del problema no está tanto en el gobernante de turno -todos han manipulado y derrochado- como en los defectos congénitos del sistema que lo han permitido.

«La RTVA es mejorable», reconocía anteanoche en la Ser la presidenta de la Junta de Andalucía, Susana Díaz. Una investigación rigurosa de todas (andaluza, madrileña, canaria, catalana, manchega, gallega...) las dejaría muy mal paradas.

«Canal Nou nació en 1989 para servir a todos los valencianos y se convirtió en ejemplo de despilfarro y manipulación», sentenciaba La Sexta. Con Zaplana y Camps, los gastos aumentaron un 154% y la plantilla pasó de unos 600 a cerca de 2.000.

'As', primer diario digital deportivo en español en el mundo

EL PAÍS, Madrid

As ya es el primer periódico digital de habla hispana, según los datos ofrecidos por ComScore correspondientes al mes de octubre de este año. *As Sites*, que agrupa todos los contenidos digitales de *As*, alcanzó la cifra récord de 12.412.628 usuarios únicos, superando a *Marca Sites* en 2.075.258. *As* prácticamente ha duplicado su audiencia en un año, al pasar de 6.894.000 lectores en octubre de 2012 a los 12.412.628 ya referidos en octubre de 2013.

As Sites ocupa el puesto número 19 en el ranking mundial de la categoría Sport y el primero entre aquellos escritos íntegramente en castellano. También es el que más lectores tiene, siguiendo este criterio, entre los países hispanoparlantes de América Latina, superando al argentino *Olé*, a *Terra Sports* y otros de gran relevancia en el continente.

A nivel mundial, *As Sites* registra también una audiencia muy superior a la de diarios tradicionales de referencia y gran prestigio internacional. Casi duplica los usuarios únicos del francés *L'Équipe* y triplica los de *La Gazzetta dello Sport* y *Olé*.

Destaca, entre los datos ofrecidos por ComScore Video Metrix, el espectacular crecimiento de ASTV, que registra 3,8 millones de espectadores únicos durante octubre de 2013 (la media de vídeos vistos por mes es de 14 millones), más que *Marca Sites*, *Mundodeportivo Sites* y *Sport Sites*, los otros diarios deportivos digitales más relevantes de España, juntos.

ComScore es el medidor de referencia en el mercado online español. Una amplia mayoría de sus actores, representados por agencias de medios, anunciantes, medios digitales, redes comerciales y portales web, alcanzaron un consenso para designarle como medidor de referencia a través de la Asociación para la Investigación de Medios de Comunicación y la Interactive Advertising Bureau.

Santamaría descarta un cierre de TVE como el de Canal Nou

La vicepresidenta asegura que la SEPI ha trabajado para mantener la calidad

Redacción Madrid

La vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría, ha defendido el futuro de RTVE, al ser preguntada por si el Gobierno podría plantearse su cierre en el caso de que hubiese problemas para su mantenimiento económico, como ha ocurrido con la Radiotelevisión Valenciana. La vicepresidenta ha recordado que “precisamente” se acaba de firmar el tercer convenio colectivo de la corporación y ha destacado que la Sociedad Estatal de Participaciones Industriales (SEPI) trabaja para “mantener el nivel de calidad y de empleo” en el ente público.

Sáenz de Santamaría ha precisado que “hace unos años” se planteó un cambio en el modelo de financiación para garantizar su viabilidad, que figura en los Presupuestos Generales del Estado y que cuenta con distintas aportaciones de sectores que participan el ámbito audiovisual. “Desde luego, SEPI trabaja para mantener el nivel de calidad y de empleo” en RTVE, ha insistido.

Abel Hernández se incorpora a LA RAZÓN

El prestigioso periodista y ensayista político Abel Hernández se incorpora desde hoy a las páginas de LA RAZÓN. En la secciones España y Punto de Mira analizará semanalmente la actualidad política y los acontecimientos más relevantes.

Abel Hernández, que ha desarrollado una dilatada carrera en Prensa y Radio, es uno de los más acreditados cronistas de la Transición, a la que ha dedicado casi una decena de títulos,

entre los que destaca «Suárez y el Rey», «Crónica de la Cruz y la Rosa» y «Fue posible la concordia». Su última obra, «Despídete de tu madre y serás Rey de España», es un acercamiento a la infancia y primera juventud de Don Juan Carlos.

Triplete histórico de Atresmedia TV

Con un canal menos que Mediaset, el grupo es líder en noviembre con un 29,6 % de cuota mientras Antena 3 se hace con el mes al lograr un 14,1%

«Top Chef»

17,9%
Con 3 millones de espectadores logra su máximo mensual y gana a «La Voz»

«El Hormiguero 3.0»

12,6%
Sube 0,5 con respecto a octubre y tiene 2,5 millones de seguidores

«El tiempo entre costuras» **25,2%**

Con más de 4,8 millones de espectadores es la ficción más vista de noviembre y ratifica su supremacía en la noche del lunes. La serie se impone a sus rivales en Telecinco («La Voz») y La 1 («Isabel»)

«Me resbala»

16,2%
Se estrenó como lo más visto en la noche de los viernes con una media de 2,7 millones

«Tu cara me suena»

20,2%
crece 1,6 puntos y es líder absoluto en su franja con más de 2,8 millones de

C. García- Madrid

Competitividad, calidad, contenidos diversos y equilibrados en la programación y respeto por la audiencia. Ésos son parte de los pilares del Grupo Atresmedia TV que, con un canal menos, se ha impuesto en noviembre con un 29,6 por ciento de cuota de pantalla —su máximo desde su fusión— frente al 29 de Mediaset. Antena 3 también se ha hecho con el mes al lograr un 14,1 por ciento, el mejor dato desde hace cuatro años, superando en una décima a Telecinco, un 14 por ciento, a pesar de que la cadena de Mediaset echó el resto —con el consiguiente gasto económico— con la emisión de «Avatar» y el partido amistoso de la Selección española de fútbol contra Guinea. Es un mes muy reñido, Telecinco quemó sus últimas balas este fin de semana con la aparición de Rosa Benito y Kiko Rivera en «Sálvame Deluxe» y «Abre los ojos», respectivamente. Sin embargo, no logró el efecto deseado, ya que la estabilidad de la parrilla de la cadena de Atresmedia TV el sábado decantó la balanza en su favor. Antena 3 ha subido en noviembre, tanto con respecto al mes pasado (0,5 puntos) como en la comparativa con el mismo período de 2012 (0,2) y es la única que mantiene quince meses

de ascenso consecutivo. Estos resultados procuran que el coliderazgo entre las principales cadenas en 2013 sea cada vez más ajustado, además de que se produzca un empate técnico por meses, ya que Antena 3 ha ganado seis de ellos, la misma cifra que Telecinco.

Hegemonía

Antena 3 lidera también el «target» comercial con su mejor dato anual en noviembre, un 14,5 por ciento (a 1,8 puntos de Telecinco). Así, su hegemonía se mantiene durante todo el año, salvo junio en el que la cadena de Mediaset emitió la Copa Confederaciones. El grupo Atresmedia TV también se hace con el «target» comercial, tanto en el total del día, 32,1 por ciento, como en el «prime time», con un 34,9, a seis puntos de Mediaset.

Los sobresalientes datos de Antena 3 se cimentan gracias a sus propuestas de programación en todas las franjas horarias. Su oferta en «prime time» es diversificada y equilibrada, lo que ha provocado un crecimiento hasta llegar al 13,6 por ciento de media de «share» con las series «El tiempo entre costuras» y «Vive cantando», el «talent show», «Top Chef», los programas de entretenimiento «Tu cara me suena» y «Me resbala», y el cine con «El pelicolón». El liderazgo

ASCENSO
A3 sube con respecto a octubre y mantiene quince meses de subida consecutiva

laSexta se impone a Cuatro

Por segundo mes consecutivo, **laSexta gana claramente a Cuatro con un 6,3 por ciento de cuota de pantalla frente a un 5,8.** «laSexta Noticias14H» y «laSexta Noticias20H2» logran su máximo histórico con un 12,7 por ciento. Los programas franquicia de la cadena como «El intermedio» y «Salvados» suben. En el caso de este último, es líder absoluto en su franja el domingo al obtener más de 3,2 millones de espectadores y el 15,4 por ciento de cuota de pantalla. «laSexta Columna» también experimenta un crecimiento del 1,1 en noviembre. El «late night» «En el aire», con una media del 9,7, mejora la franja en más de 3,5 puntos.

de la mañana (14,6 por ciento) es gracias a la estabilidad que experimentan programas ya consolidados en la programación y que forman parte del sello de la casa como «Espejo Público», «Karlos Arguiñano en tu cocina» y «La ruleta de la suerte». En la franjas de sobremesa y tarde también mantiene su liderazgo, con un 13,1 y un 15,8 por ciento respectivamente. En noviembre, «Amar es para

siempre» registra su mejor mes histórico, con un 15 por ciento de media y «El secreto de Puente Viejo» obtiene su mes más visto con más de 2 millones de espectadores y un 18,9 por ciento.

A este liderazgo contribuye de manera significativa los informativos de la cadena. De lunes a viernes, «Antena 3 Noticias», es el informativo más visto de la sobremesa, con un 14,5 por ciento. Esta supremacía en la primera edición también llega a los fines de semana.

Con respecto a la oferta temática, Atresmedia TV, con un canal menos que Mediaset, logra el empate con un 9,2 por ciento en su conjunto. Neox se mantiene como uno de los canales más vistos con un 2,2 mientras que Nova vuelve a ser la cadena femenina más vista, con un 2,1, imponiéndose a su directa competidora, Divinity, que logra un 1,7 por ciento. Nitro se sitúa en 1,7, superando en 6 décimas al canal masculino de Mediaset, Energy. Porsu parte, Xplora mantiene su dato de octubre, 1,6 por ciento, al igual que laSexta 3, 1,6.

La 1 cierra noviembre manteniéndose en los dos dígitos, con un 10 por ciento de media de «share» siendo el «prime time», gracias a «Isabel» y «Águila roja», la franja más vista junto a la sobremesa. Por cadenas, La 2 se queda con una cuota del 2,3 por ciento y entre las temáticas Clan mantiene su superioridad en la oferta temática infantil al obtener un 2,2.

TRANSPARÈNCIA EN ELS COMPTES DE LA GENERALITAT

Sous a l'aparador

Artur Mas cobra uns 135.000 euros bruts a l'any, el 18% menys que el director de TV-3, Eugeni Sallent **Directius d'empreses públiques** guanyen el 50% més que els consellers de la seva àrea

XABIER BARRENA
BARCELONA

Quan a finals de juliol Artur Mas va comparèixer en roda de premsa després de la reunió del Govern per comunicar la creació d'una pàgina web sobre transparència, amb dades de sous i contractes de l'Administració, qui més qui menys va arrufar el nas. Faltaven encara no 48 hores perquè comparegués el president davant la comissió parlamentària del *cas Palau* i molts van pensar en una possible cortina de fum. La veritat és que la web ja està en marxa (transparencia.gencat.cat) i s'ha convertit en una eina essencial per a curiosos en general i fiscalitzadors dels diners públics en particular.

La part més atractiva, i morbosa si es vol, és el capítol de les retribucions dels alts càrrecs de la Generalitat. Començant per la que s'embutxaca Artur Mas. Això sí, no existeix unitat de criteri precisament en el sou del líder de l'Executiu català. A la pàgina dedicada a la Conselleria de Presidència se li atorguen 136.834,78 euros. En l'apartat de la web dedicada al president, 133.742. Sigui un sou o un altre, Mas no arriba al sou del director de TV-3, Eugeni Sallent, de més de 164.965 euros.

Isi sembla sorprenent que el cap del Govern guanyi menys que el di-

ALBERT BERTRAN

ARTUR MAS ► En funció de l'apartat consultat, el president de la Generalitat cobra 133.742 o 136.834 euros anuals.

als), el de l'Autoritat Metropolitana del Transport (ATM, 325 per cinc), el de l'Incasòl (571 per sis), el del servei de meteorologia (216 per dos), el de l'agència de residus (346 per tres) i el de l'institut cartogràfic (386 per quatre). Felip Puig és molt més efectiu. Amb tres consells d'administració aconsegueix un plus d'11.475 euros. Puig, conseller d'Empresa, és un dels 18 integrants de les reunions mensuals del Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació (CTTI). Reunir el consell d'administració costa 10.314 euros cada mes, a raó de 573 per cada membre.

Sense obligació de cobrar

Tenint en compte que els consellers acostumen a ser persones molt enfeinades, són els que porten la *cuina* del departament els que més pateixen la *tiranía* dels consells d'administració. Així, el secretari d'Infraestructures, Ricard Font, va a un mínim d'11, que li reporten 18.285 euros de plus per a les 57 reunions a què ha d'anar. A més d'una per setmana. La llei fixa en un màxim del 30% del sou anual l'import màxim que es pot cobrar per les dietes.

Amb tot, els millors sous estan fora del Govern, però encara sota el paraigua de la Generalitat. O

Consellers com Felip Puig i Santi Vila guanyen un 10% extra amb les dietes a reunions

rector de la televisió pública, per la mateixa regla de tres ha de deixar amb la boca oberta que qui dirigeix la corporació de mitjans audiovisuals on s'inscriu aquest canal cobri menys que Sallent. Doncs això és el que passa: Brauli Duart s'emporta només 129.768 euros.

Tots els consellers cobren més o menys el mateix, com a sou base: 103.176 euros amb 38 cèntims. Però hi ha dues excepcions. Tret que sigui un error, Andreu Mas-Colell cobra dos cèntims menys, i Irene Rigau és la titular de departament amb menys sou: tres cèntims menys al mes que Francesc Homs, per exemple. El sou base es pot veure complementat amb les dietes d'assistència als consells d'administració. Així, per exemple, el titular de Territori, Santi Vila, es treu un plus de 10.833 euros per estar present en sis consells de la seva àrea: el de l'Agència Catalana de l'Aigua (551 euros en cadascuna de les cinc reunions anu-

EUGENI SALLENT ► El director de TV-3 rep com a emoluments bruts anuals 164.965 euros.

JOAN ANTONI GALLEGO ► El director general del Parc Taulí (Sabadell) cobra 144.187 euros.

JOAN LLUÍS QUER ► President i CEO d'Infraestructures de la Generalitat, cobra 150.549 euros.

MANEL PRAT ► El discutit director general dels Mossos rep 79.651 euros anuals.

Reunir els 18 membres del consell del CTTI costa cada mes 10.314 euros

per dir-ho d'una altra manera, a les empreses públiques. TV-3 i CC-MA a part, destaquen les empreses vinculades a la Conselleria de Salut. Joan Antoni Gallego, director general de la corporació sanitària Parc Taulí (Sabadell) cobra 144.000 euros anuals, pels 127.000 que rep el seu homòleg a l'Hospital Clínic, Josep Maria Piqué. Lligats al departament d'Economia sobresurten els 150.000 euros de remuneració (més 4.500 més de dietes) de Joan Lluís Quer com a president d'Infraestructures de la Generalitat. El seu director general, Josep Antoni Rosell, se'n va fins als 139.500 i la directora de contractació, Pilar Matanzas, als 123.000, els mateixos que el director de producció, Jordi Joan Rosell. No sembla un mal destí Infraestructures de la Generalitat de Catalunya, no. Molt millor que ser director general de la Policia. Manuel Prat, que viu a l'ull de l'huracà, percep 79.651 euros amb 66 cèntims. ■

Tots els premiats en l'edició d'enguany es van reunir al final de l'acte, que va tenir lloc divendres a l'Hotel Ciutat de Granollers

Un treball sobre el vincle entre idioma i societat obté el premi gran d'Òmnium

Els guardons premien estudiants de Sant Feliu i Caldes i quatre mitjans de comunicació vallesans

Granollers

Marta Sayol

L'Hotel Ciutat de Granollers va ser l'escenari, divendres, de l'entrega dels Premis Òmnium de cultura en la 24a Festa de les Lletres Catalanes del Vallès Oriental. L'acte va tenir uns 200 assistents i el va conduir la periodista Antònia Castelló. També va tenir l'assistència de la presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, i la presidenta d'Òmnium Cultural del Vallès Oriental, Remei Picart. "És més que una celebració, és el reconeixement per la llengua d'un país. Volem que els esforços que el poble català està fent no quedin en un carreró sense sortida. Som a un pas d'aconseguir el dret a decidir i l'Estat propi", deia Picart.

Durant la celebració es van lliurar cinc guardons, el més important econòmicament (6.000 euros) va ser el 13è Premi Jaume Camp de sociolingüística 2013, patrocinat per Esther Camp i en col·laboració amb l'Institut d'Estudis Catalans, que va rebre Xavier Vila de Barcelona, per *Entre la cohesió i el plurilingüisme*, obra que gira entorn la llengua catalana i la societat. "Dedico la meua feina a intentar entendre els lligams que hi ha entre llengua i societat. Se't posa la

La presidenta d'Òmnium Cultural, Muriel Casals, s'adreça al públic

pell de gallina pensant que hi ha tanta gent lluitant per un mateix motiu: aconseguir un estat propi", deia Vila. El 24è Premi de Novel·la Josep Saperas, dotat en 3.000 euros i patrocinat per la família Saperas, va ser atorgat a Dora Serra, veïna de Barcelona, per *L'uniforme*. "Encara que sigui gran, la il·lusió continua sent jove. Sempre he escrit novel·les curtes, aquesta és la meua primera llarga novel·la, per això estic tan contenta i emocionada", explicava Serra.

Enguany es va reconèixer per primer cop la feina de joves estudiants de la comarca i es va lliurar el 1r Premi

de Treball de Recerca (que substitueix el Premi de Narrativa) i patrocinat pel Consell Comarcal, a *Els batallons dels treballadors forçats del franquisme*, de Mar Martín, de Sant Feliu de Codines. En la categoria hi havia dos *ex aequo*, el primer el van rebre Roger Madorell i Ivet Camps, de Caldes de Montbui, per *Estudi transversal del món casteller*, i el segon va quedar desert i es van lliurar els diners a Càritas.

Un altre dels premis atorgats va ser el 2n Premi Eugeni Xammar de periodisme, patrocinat per Elèctrica Canet, en el qual *Ara Vallès* i *Contrapunt* van ser

els mitjans de comunicació premiats. El jurat va decidir atorgar dos accèssits, un a la revista semestral *Vallesos*, per la seva qualitat editorial, i l'altre a Ràdio Granollers, per la seva llarga trajectòria.

JOSEP M. BURRULL REP EL PREMI D'ACCIÓ CÍVICA

L'últim guardó va ser el 3r Premi Ramon Casanovas a l'acció cívica a favor de la llengua catalana, patrocinat per la família Casanovas, que va rebre Josep M. Burrull, president del col·lectiu Català sempre. "Ara el més important és ampliar el nombre de gent que s'apunti a aquesta idea: No el discriminis, parla català sempre", exclamava Burrull emocionat.

El 24è Premi de Poesia, patrocinat per Estabanell i Pahisa, no va ser atorgat a ningú ja que els treballs no s'adaptaven bé a la temàtica demandada: l'import econòmic també es va donar a Càritas. La nota musical de l'acte d'enguany va anar a càrrec del duet de l'actor Joan Massotkleiner i Toti Soler amb l'obra *El món perdut* de Salvador Espriu, i va acabar amb el cant de l'himne de Catalunya i amb crits d'Independència per part de tots els assistents, fet que encara no s'havia vist mai en actes d'Òmnium Cultural.

Un ecosistema del mundo del libro

La Feria de Guadalajara refleja tendencias como la armonía entre lo analógico y lo digital, Latinoamérica como alivio de la crisis o el auge de libros periodísticos

WINSTON MANRIQUE SABOGAL
Guadalajara (México)

En Guadalajara el espejo de las letras son los números. Cada año la Feria Internacional del Libro (FIL) aumenta en todos los ámbitos, a la vez que se consolida como un ecosistema claro de lo que sucede y se avecina en el mundo de la creación literaria y su industria.

La primera cifra de esta 27ª edición tiene que ver con el espacio que ocupa: 34.000 metros cuadrados. A partir de allí más números: casi 1.000 actividades, 600 autores de 28 países distintos, 550 presentaciones de libros, 20.000 profesionales del sector procedentes de otros 42 países, 1.900 editoriales y una afluencia estimada de 700.000 personas. Todo durante los nueve días que empezaron el sábado 30 de noviembre y terminarán este domingo 8 de diciembre.

Un apabullante ecosistema FIL que permite avistar cuatro tendencias entre la creación y la industria: la normalización de la convivencia armónica entre los libros físicos y digitales; la confirmación de América Latina como amortiguador de la crisis de ventas en España; la consolidación del mercado de libros de actualidad periodística, y la feria como gran escaparate de los nuevos escritores latinoamericanos que vienen a fichar por aquí los agentes literarios de todo el mundo.

Una de las primeras señales de lo que ocurre en el sector tiene que ver con la confirmación de la convivencia armónica entre el libro físico y el digital, y acorde a los porcentajes de la realidad que hoy es de un 80%-20%. En Latinoamérica la oferta de *e-books* se ha duplicado en tan solo dos años, al pasar del 8,6% al 16,9% del total. La FIL refleja esta tendencia con un amplio espacio para el libro electrónico. Una muestra

Visitantes a la Feria Internacional del Libro (FIL) descansan en el pabellón dedicado a Israel. /ULISES RUIZ (EFE)

La feria virtual en EL PAÍS

► Una veintena de escritores y especialistas participan en la cobertura de este diario en la FIL. Hay cinco secciones: Tema del día, Chat la vuelta al mundo (hoy: Yves Bonnefoy), Viaje literario por México (un escritor mexicano recomienda un libro de su país para conocerlo mejor), Latidos de la FIL (lo más destacado en directo) y Las mejores portadas (participación de los lectores).

de la sincronización de estos dos formatos.

El futuro del libro pasa por América Latina. La crisis en España, dice Armando Collazos, de Santillana, ha afectado con dureza a todos los editores, sin embargo, reconoce que los que tienen una posición fuerte en América Latina, como el grupo que representa, han podido amortiguar gran parte del impacto. El año pasado las exportaciones de libros hacia este continente redujo la caída de un sector que en cinco años ha perdido un 28% de sus ventas generales. La exportación de libros ya representa para España el

30% del total, y detrás del principal comprador, que es la Unión Europea, está Iberoamérica.

El aumento y la acogida de los libros periodísticos, por encima de la ficción más literaria, es otra de las novedades, según Cristóbal Pera, director de Penguin Random House en México. Además de títulos en ediciones digitales especiales. Temas sobre las realidades respectivas de los países que los medios de comunicación no alcanzan a cubrir a fondo. Una experiencia parecida a la del Grupo Planeta, especialmente en países como Argentina con temas de no ficción nacional y libros que bus-

can explicar o denunciar la realidad existente, según Gabriel Sandoval, director editorial de Planeta México.

Varios de los escritores latinoamericanos que hoy gozan de prestigio internacional dieron sus primeros pasos en la Feria de Guadalajara, o esta sirvió como impulso a sus carreras. Este año la tradición continúa. Por un lado con encuentros de narrativas concretas por países y por el otro a través de la sección Latinoamérica viva. Un espacio que empezó ayer con el argentino Oliverio Coelho, el boliviano Rodrigo Hasbún, el brasileño Emilio Braia, el colombiano Juan Álvarez y la venezolana Yolanda Pantín. Escritores de narrativas intimistas que reflejan las preocupaciones generales del mundo global y del ser humano en la nueva realidad pero a través de micromundos. Hoy el turno es para el peruano Jeremías Gamboa, el chileno Antonio Díaz Oliva, la argentina

Unos 600 autores de 28 países participan estos días en la gran cita

El certamen celebra los 50 años que la editorial Alfaguara cumple en 2014

Inés Garland, el brasileño Ricardo Lisias y el venezolano Carlos Sandoval, moderados por Fabrizio Mejía Madrid.

Una celebración que impregna la feria son los 50 años de Alfaguara en 2014. Ayer empezaron los festejos a través de un encuentro con los lectores entre algunos de los escritores de la editorial, perteneciente al grupo PRISA, como Mario Vargas Llosa y una de las revelaciones internacionales como Joël Dicker. Así mismo, se realizó la mesa redonda de EL PAÍS, titulada *¿Qué papel le queda al periodismo?*, con el director del diario, Javier Moreno, y Carlos Puig.

El audiovisual busca nuevos ingresos

Un nuevo impuesto enfrenta a las operadoras de telefonía y a la Generalitat

ANNA GARBUS / PAULA MONTAÑA
Barcelona

Hablar de impuestos siempre genera controversias. La filosofía del paquete de medidas propuesto por Proa (Productors Audiovisuals Federats), y que la Generalitat debatirá en el Parlament de Cataluña a principios de 2014, es la del "céntimo audiovisual". Se trata de obtener pequeños ingresos de muchos ámbitos diferentes para alcanzar una suma considerable destinada al presupuesto general para cultura.

Uno de estos impuestos implica directamente a los operadores de telefonía que proporcionan conexión de banda ancha a los ciudadanos. "La idea es que las compañías paguen un impuesto por el hecho de dar la línea de banda ancha, como ocurre en Francia, Reino Unido o Alemania", explica Juan Antoni González, secretario general de Proa. El consejero de Cultura de la Generalitat, Ferran Mascarell, esbozó el proyecto en una entrevista en TV-3 y provocó la reacción inmediata de Redtel —Asociación Española de Operadoras de Telecomunicaciones— y Ametic —Asociación de Empresas de Electrónica, Tecnologías de la Información, Telecomunicaciones y Contenidos Digita-

les— que expresaron su rotundo rechazo, declarando que no habían recibido ningún borrador de la ley. "Tampoco existió una negociación con las compañías", se queja Amalia Pelegrín, directora de Operadoras de Ametic. El impuesto supondría 0,20 euros por línea de datos—no de teléfono— que se liquida mensualmente, y afectaría a seis operadores: Movistar, Orange, Vodafone, Yoigo, Jazztel y ONO.

Un portavoz de Redtel destaca que "ya pagan un 5% de los ingresos para financiar el sector audiovisual español y europeo, por lo que una tasa catalana para financiar la actividad de ese sector vendría a duplicar esa obligación". Las operadoras también abonan una tasa del 0,9% para financiar RTVE. En contra, Proa sostiene que "este 5% de ingresos que las compañías pagan está vinculado con las operadoras de televisión de cable y no afecta a las millones de líneas de datos de alta capacidad presentes en España". Con la medida se espera recaudar hasta 16 millones de euros. Según sus promotores, el impuesto no afectaría demasiado a unas compañías que "en el segundo trimestre de 2013 han tenido ingresos superiores a 1.000 millones de euros", según el informe de la Comisión Nacio-

El consejero de Cultura, Ferran Mascarell

del de los Mercados y la Competencia.

"Para que existan las operadoras de telecomunicaciones es necesario que se produzcan audiovisuales, y a la inversa", puntualiza Edmon Roch, productor de la película *Séptimo*, de Patxi Amezcua.

La directora de la Acadèmia

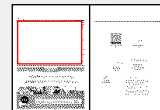
del Cinema Català, Isona Passola también ve necesario tomar medidas y opina que "las compañías deberían ser las primeras interesadas, porque con más financiación se podrían potenciar los productos que ellos mismos ponen en circulación". "Nuestro sector es el más castigado en España por los impuestos, y no hay razón para que los operadores tengamos que cubrir el déficit del sector cultural", rebaten las operadoras.

La normativa propuesta prohíbe expresamente que ese pago repercuta en la tarifa del consumidor final, un temor que Mascarell ha tratado de disipar. El consejero de Cultura puntualizó que el sistema sería parecido del modelo francés del Centre National du Cinéma et de l'Image Animée (CNC). "Con su política audiovisual, tienen unos ingresos anuales de 750 millones de euros. Por eso el cine francés se defiende muy bien ante una colonización básicamente anglosajona y norteamericana", opina González,

el secretario de las productoras audiovisuales. Considera que el cine catalán ha resistido mejor la crisis respecto a España porque ha creado más coproducciones, y que los resultados de películas de 2012 como *Lo Imposible* o *Las aventuras de Tadeo Jones* demuestran la viabilidad de este sistema.

El 52% de las producciones españolas contaron con participación catalana en 2010, según el Informe anual realizado por el Consell Nacional de la Cultura i les Arts (CoNCA). Aunque el número de largometrajes producidos en Cataluña ha bajado —80 en 2011, 57 en 2012, y 49 en 2013—, el número de coproducciones con otras comunidades autónomas y otros países se mantiene elevado. "Sin la participación de Argentina, hubiera sido imposible hacer *Séptimo*", admite el productor de esa película. Otra ventaja: "con las coproducciones es mucho más fácil que la película se divulgue a otros países".

González afirma que el sector audiovisual catalán no está en crisis. Dice que es donde más puestos de trabajo se crean en Cataluña para los menores de 30 años: "En 10 años el sector de los videojuegos ha pasado de tener cero a casi 2.000 trabajadores", concreta. Los estudios realizados por Proa a partir de los datos estadísticos de Hacienda demuestran que la actividad audiovisual generó 2.000 millones de euros de negocio en 2012 en Cataluña.

Polèmica El negoci del sexe

L'estigma és tot per a elles, els clients mai són notícia

Una guia de bones pràctiques reflecteix la hipocresia dels mitjans en la informació sobre prostitució

Les entitats socials que atenen prostitutes critiquen el tractament del tema en els mitjans. A Mallorca han impulsat una guia de bones pràctiques per impedir l'estigmatització de les dones.

CATALINA SERRA

PALMA. "Al segle XVII a França a les prostitutes els marcaven amb un ferro candent la flor de lis, símbol de l'ànima, la llum. Aquest estigma ja no és visible, però continua present. El pateixen quotidianament les dones que exerceixen la prostitució, a l'hora de llogar un pis o intentar escolaritzar els fills", assenyalava la periodista Maria Fuster, coordinadora d'una guia de bones pràctiques informatives sobre la prostitució que s'ha presentat a Palma. Aquest document és una iniciativa del Grup d'Estudis sobre Prostitució de les Illes Balears (GE-PIB), integrat per diferents entitats que es dediquen al suport i l'atenció de les prostitutes, amb l'Institut de la Dona i la Universitat de les Illes Balears (UIB).

Es dona la paradoxa que, quan les entitats socials es posen en contacte amb els mitjans per promoure

més sensibilització social, "molts cops es produeix l'efecte contrari", afirma Susana Pulido, coordinadora de la Fundació Amaranta. En la presentació de la guia, Paloma Martín, de Metges del Món, i Mònica Gelabert, de Creu Roja, van explicar casos en què el fet de facilitar informació a un mitjà els havia suposat la pèrdua de confiança de les usuàries. En molts casos perquè se'ls havien fet fotografies sense permís que després sortien publicades. En aquest sentit, la guia recomana demanar permís i sobretot no publicar mai fotografies d'arxiu, ja que, encara que en aquell moment la dona hi hagués donat el seu consentiment, passats els anys podria ser que ja no exerceixi o hagi canviat d'opinió.

Per fer el document de bones pràctiques, s'han analitzat 158 notícies publicades fins al 2012 en els quatre principals diaris de les Balears, la comunitat on proporcionalment més prostitució es consumeix, segons Metges del Món. De l'anàlisi se'n ha tret com a conclusions que la majoria de cops les fonts són policials, judicials o polítiques, i que només el 5% de les notícies publicades tenien com a font les entitats. A més, no hi havia cap notícia on es

Tot i que el 76% de la prostitució es fa en espais tancats, la de carrer és gairebé l'única que surt a les informacions.

ERIC GAILLARD / REUTERS

donés veu a una prostituta o a un client. Es va detectar que tot i que el 76% de la prostitució es fa en espais tancats, la de carrer és gairebé l'única que surt a les informacions. També crida l'atenció que els homes, especialment els clients, mai no formen part de la notícia, cosa que posa en evidència la doble moral sobre el tema. Espanya duplica la mitjana europea en consum de prostitució i, segons les estadístiques europees, quatre de cada deu homes han estat clients. —

El decàleg de les bones pràctiques

- **Fonts especialitzades**
Les entitats són les que tenen informació de primera mà.
- **Contextualitzar els fets**
És un fenomen complex i convé aportar estadístiques i dades.
- **Claredat informativa**
La prostitució no és il·legal, el tràfic i l'exploració sí.
- **Vigilar el llenguatge**
No fer servir expressions com *puticliu*, *meretriu* o *puta*.
- **Atenció amb les imatges**
Es recomana no utilitzar material d'arxiu.
- **Fomentar el respecte**
Evitar estereotips i prejudicis cap a les persones que exerceixen.
- **Visibilitzar els homes**
No sols els proxenetes, els clients també són una part important.
- **Aportar informació**
Si es pot, aportar telèfons i contactes d'utilitat ciutadana.
- **Notícies en positiu**
Informar d'història de la lluita de les dones i també de les entitats.
- **No jutjar**

BIEL ALINO / AFP

Milers de persones van demanar dissabte la dimissió del Govern valencià pel tancament de la televisió pública

Els socialistes valencians demanen avançar eleccions pel tancament de Canal 9

VALÈNCIA Redacció

El tancament de la ràdio i televisió valencianes (RTVV) ha desencadenat una mobilització ciutadana que està donant oxigen als partits de l'oposició. Milers de persones es van manifestar dissabte demanant la dimissió del Govern d'Alberto Fabra per aquesta polèmica decisió i ahir el PSPV-PSOE va fer un pas en aquesta direcció i va exigir al president de la Generalitat valenciana que convoqui eleccions anticipades en la comunitat per "posar fi a l'etapa més trista de la societat valenciana,

que es convertirà en aterridora si continua en mans del Partit Popular", segons el vicesecretari i portaveu socialista, Francesc Romeu.

En un comunicat, Romeu va qualificar d'"esperpèntic" i de "cop d'Estat perfectament mesurat" pel Consell el tancament de Canal 9, que segons el seu parer "demostra qui són, perquè s'han tret la careta". Segons va dir, "ja no poden enganyar més el poble valencià, no poden fer cap acció que els doni dignitat com a govern". Per això, va assegurar que "el PP d'Espanya, amb la llei de la repressió ciutadana, i el Partit

Popular de la Comunitat Valenciana, tallant els instruments vertebradors de democràcia, de llibertat i de cohesió lingüística", demostren que "caminem cap al pitjor règim i hem de posar-hi punt final".

Tanmateix, el Govern valencià va restar transcendència a la protesta ciutadana, que no va ser "prou nombrosa i preocupant", va valorar el vicepresident del Consell, José Císcar, per prendre una mesura "tan excepcional" com l'avançament electoral.

En la mateixa línia dels socialistes, el portaveu de Compromís en les Corts Valencianes, Enric Morera, va defensar també la necessitat de mantenir "la unitat d'acció per recuperar l'autogovern i una Radiotelevisió Valenciana sense ingerències dels governants". En un comunicat, Morera va assegurar que dissabte "una riuada de milers i milers de ciutadans" es va emportar "a un mal i indignat govern, que actua en contra de l'interès ciutadà". ●

'As' se convierte en el líder mundial de diarios deportivos online en español

El periódico deportivo registró 12,4 millones usuarios únicos en octubre, superando en 2 millones los obtenidos por *Marca* y convirtiéndose en líder mundial entre los diarios deportivos online hispanoparlantes.

CINCO DIAS *Madrid*

Líder mundial por audiencia entre los diarios deportivos digitales de habla hispana. *As*, el periódico deportivo del Grupo PRISA, registró el pasado octubre 12,4 millones de usuarios únicos según ComScore, lo que le sitúa a la cabeza del ranking de periódicos deportivos, superando a otras plataformas como *Marca*, *Terra Sports*, el argentino *Olé* o *Televisa*.

El periódico *As*, a través de AS Sites, que engloba todos sus contenidos digitales, remata con los datos de octubre un año en el que casi ha duplicado su audiencia, al pasar de 6.894.000 lectores en octubre de 2012 a 12.412.628 y superando en 2.075.258 los usuarios únicos mensuales de *Marca* en el mismo mes.

Con estos datos, *As* se sitúa en el puesto número 19 del ranking mundial en la categoría de Sport y el primero

entre los de habla hispana en un momento en el que su vocación pasa por la expansión internacional, América Latina, fundamentalmente. Además, se distancia de los grandes periódicos digitales de contenido deportivo por visitas al casi duplicar en usuarios únicos al francés *L'Equipe* y triplicar a los de *La Gazzetta dello Sport* y *Olé*.

Parte del crecimiento de los usuarios de AS Sites se debe a su apuesta por los contenidos audiovisuales y al crecimiento de AS Tv, el canal de vídeos del diario deportivo, que ha multiplicado su audiencia casi por cinco en tan solo doce meses. Así, en octubre registró 3,8 millones de espectadores únicos y cuenta ya con más audiencia que *Marca*, *Mundodeportivo* y *Sport* juntos. En total, AS Tv logró 14 millones de reproducciones de vídeos con los resúmenes de la Liga, Copa, Champions League, Europa League y los

Un usuario consulta la web de *As*. PABLO MONGE

principales torneos de tenis. El universo de AS Sites recoge tanto la información del diario *As*, como su versión en inglés, *AS Viajes*, un portal de viajes que facilita a los seguidores de los equipos los traslados y estancias, y portales como *AS Apuestas*, *AS Póker* y *TriviAS*, que permite poner a prueba los conocimientos deportivos de los lectores.

Junto a la importante evolución alcista de las cifras de usuarios únicos de AS Sites, el diario deportivo ha realizado

algunos nombramientos. Así, Javier G. Matallanas, hasta ahora adjunto a la dirección de *As*, ha sido nombrado también director de AS Tv. Joaquín Maroto será el encargado, a su vez, de potenciar la expansión internacional del diario, especialmente en América desde el nuevo cargo de corresponsal internacional, mientras que Adrián Segovia será el nuevo director de operaciones digitales, desde donde se encargará del desarrollo del negocio en el entorno digital.

José Clemente (58) / Periodista

El periodista de la letra pequeña

Manuel Calderón

Recuerdo a José Clemente detrás de montones de carpetas, en ordenado equilibrio, que casi impedían verle a él. Esta imagen podría valer de metáfora de lo que hasta ahora ha sido la profesión de periodista y en lo que muy probablemente puede acabar convirtiéndose: el periodista valía lo que de valor tuviese la información en la que trabajaba, demostrada con papeles, en su caso, con muchos papeles, con expedientes, sumarios judiciales, informes... Pero nunca con frialdad y distancia. Buscar en estos legajos la prueba del delito era una tarea que requería paciencia, mucha paciencia, a veces para redactar una información que ni merecía una apertura, pero sí necesaria para eso que los periódicos necesitan demostrar

sus lectores y a los que quieren ocultar como sea esa pequeña información: un periodista está detrás de la noticia. José Clemente, amigo y compañero que nos deja ahora, era de ese tipo de periodistas meticuloso y paciente, al que le brillaban los ojos cuando tenía una información entre manos que valía la pena. Lo que hoy se llama un «periodista de investigación», una expresión que algunos consideran absurda, pero que recobra su verdadero carácter cuando «alguien quiere que algo no sea publicado». Como escribió Kapuscinski, «los cínicos no sirven para este oficio», y Pepe Clemente no lo era.

La imagen antes citada era cotidiana en la redacción de la edición barcelonesa de ABC, de la que formó parte desde 1986, donde coincidimos muchos años y

que compartimos con otros colegas como una verdadera escuela de aprendizaje y generosidad. Allí estaba Pepe Clemente detrás de un archivo que cuidaba con obsesión, sabedor de que todo cuanto él valía en esta profesión estaba documentado, siempre en la letra pequeña, esa prosa opaca argamasa del poder.

Mediterráneo

Su carácter parece que se había adaptado a un trabajo de precisión, pero los que le tratábamos a diario sabíamos que, como él mismo se definía, era «periodista

y mediterráneo». Amor a la vida, a sus dos hijos y a su mujer Ena.

Licenciado en Ciencias de la Información en la Universidad Autónoma de Barcelona, este alicantino de origen empezó su carrera en «Valencia Semanal». Las hemerotecas guardan su nombre unido a decenas de

casos de corrupción que alguien no quiso publicar, noticias delicadas que gobiernos de todo signo quisieron ocultar y que él sí se atrevió a revelar. Ahí están los casos Casinos, Filesa, todo lo que tuvo que ver con Javier de la Rosa, Movilma y la corrupción en la inspección de

la Delegación de Hacienda de Barcelona.

Es fundador de LA RAZÓN, cuya delegación de Barcelona puso en marcha con entusiasmo y, desde el año 2001, estaba al frente de la edición de Murcia. Como él decía, había sido periodista sin salir del Mediterráneo. Su trabajo también dejó huella en la información antiterrorista, con casos que él vivió desde la primera línea, como los atentados de ETA de Hipercor y Vic.

IDEARIO
Siempre
detrás de la
noticia,
meticuloso,
paciente
y serio

Pepe Clemente creía en su trabajo, quería seguir creyendo en él, pero como había dicho el gran Bob Woodward, estaba convencido de que «el periodismo no es una profesión mesiánica» llamada a salvar a los ciudadanos de los desmanes del poder ejercida por analistas fríos y distantes.

En sus manos sólo estaba hacer un buen trabajo, y lo hizo.

Guardián de los secretos de este oficio

Los medios de comunicación en general, y los compañeros de LA RAZÓN en particular, hemos perdido a un gran profesional. No sólo peleaba por la noticia gracias a su profundo conocimiento de los secretos de este oficio, sino que cuando ya la había conseguido, los que hemos trabajado con él le recordamos persiguiendo más espacio para darla mejor –al final había que rendirse ante su insistencia y ganarle una página más– y un diseño más exigente: «Dale una vuelta a esa maqueta, que no me cabe nada», era su frase más recordada.

Y los que le conocimos un poco más que profesionalmente durante estos años sabemos que ha sido un hombre comprometido con su familia, con sus amigos, con la vida y con esta profesión allá donde estuviera. Él solía explicar que la felicidad se debe buscar donde te llevara la vida sin mirar atrás, sólo al futuro. Lástima que en él ya no podremos contar con su inolvidable presencia.

E. CASCOS

Enric Sierra

La salut de la ràdio

Una de les dades que analitza l'Estudi General de Mitjans (EGM) és l'evolució del grau de penetració de l'audiència en els sectors genèrics de la comunicació com ara premsa, ràdio, televisió, cinema, revistes, suplementos i internet. En els últims 16 anys s'observen coses rellevants, com ara que ni el vídeo ni la tele no han matat l'estrella de la ràdio, com augurava la famosa cançó de The Beatles. Al contrari. La ràdio és l'únic mitjà dels anomenats convencionals que està millor ara que fa una dècada i mitja, perquè ha passat de tenir un 55% de seguiment el 1997 al 61,5% actual. En canvi, en tot aquest temps, la poderosa televisió ha perdut adeptes, tot i que continua sent el mitjà amb més seguidors (88,7% davant el 90,7% que tenia als noranta). La premsa diària aguanta raonablement bé (del 37,7% ha passat al 32,4% actual) i els que ho passen pitjor són els suplementos, les revistes i el cinema. Aquest últim ha perdut més de la meitat d'adeptes. En aquest mapa, internet és el mitjà que ha tingut un creixement més fort i avui arriba al 53,7% de penetració en la població espanyola. Això és lògic, perquè partia de zero i perquè la ràpida implantació que ha tingut es deu al fet que és el mitjà global capaç d'aglutinar la resta, ja que a través d'internet es pot escoltar la ràdio, veure la televisió o el cinema i llegir diaris o revistes.

Però tornem a la ràdio. L'èxit d'aquest mitjà s'ha de buscar en la sinèrgia que crea amb els oients i en la capacitat que han tingut les empreses i els professionals que s'han dedicat a aquest àmbit de la comunicació per adaptar-se i buscar la complicitat amb l'audiència. A Catalunya en sabem molt, de tot això, ja que

La ràdio és l'únic mitjà convencional que ha guanyat audiència en els darrers 16 anys

aquí hi ha hagut una llarga tradició de mitjans radiofònics de proximitat que han servit de pòsit per a l'èxit de les actuals emissores públiques i privades. No endebades, Ràdio Barcelona, nascuda el 1924, és la degana de la ràdio a Espanya i Ràdio Arenys ho és en l'àmbit de les emissores municipals de Catalunya des del 1979. Les dues ràdios, juntament amb la majoria que funcionen actualment, tenen molt bona salut, malgrat la cruïlla de la crisi. Aquests mitjans locals i generals continuen més vius que mai perquè se sustenten en models flexibles tant en el pla econòmic com en el dels continguts, ja que s'han sabut adaptar ràpidament a les demandes dels oients i dels anunciants. A més, la ràdio a Catalunya ha aconseguit aquesta complicitat amb l'audiència perquè ha tingut molt clar el valor de la proximitat i perquè ha jugat un paper fonamental com un dels garants de la difusió i normalització de la llengua catalana. Per això, no és estrany que més de la meitat de l'audiència radiofònica de Catalunya sigui d'emissores que parlen en català, un percentatge al qual no arriba la resta de sectors de la comunicació. Per molts anys.

@enricsierra

Esteve Gironella, un dels primers fot3grafs de premsa de Granollers, mor amb 86 anys

Granollers

EL 9 NOU

Aquest diumenge va morir a Granollers amb 86 anys Esteve Gironella i Deulofeu, fot3graf de llarga i prolífica traject3ria professional, ja que durant molts anys va treballar en unes quantes publicacions. L'enterrament es farà a les 4 de la tarda d'aquest dilluns a Sant Esteve de Granollers. Vidu d'Ant3nia Molet, amb qui va tenir dos fills, va compaginar durant

molts anys la feina de fot3graf amb la de manyà a l'empresa tèxtil Roca Umbert. Quan l'any 1978 el van acomiadar junt amb centenars de treballadors, va obrir un estudi al barri de Can Bassa. Va ser dels primers fot3grafs col·laboradors en premsa i va fer fotografies per a *Mundo Deportivo*, *Comarca Deportiva*, *Sport Comarcal*, *Gol*, *Plaça Gran*, *Revista del Vallès...*

Per les seves bones relacions amb els companys i per la seva bonhomia, l'Associaci3

Esteve Gironella tenia 86 anys

de Periodistes Esportius del Vallès Oriental li va retre un homenatge el juny de 1992.

L'any 2005, l'Ajuntament de Granollers va dedicar a Esteve Gironella el n3mero 9

de la col·lecci3 d'imatges gràfiques *Records de Granollers*, un llibre en el qual es poden veure algunes mostres del seu treball en el període que va de 1957 a 1992, entre d'altres, les fotos de Roca Umbert i dels seus treballadors, de l'Ascensi3, dels reis de Can Barbany, de la festa major, de la construcci3 del Palau d'Esports, del I Cross Internacional de Granollers...

L'obra gràfica d'Esteve Gironella forma part del fons fotogràfic de l'Ajuntament de Granollers gràcies als reportatges que li encarregava el Servei de Protocol. A principis d'aquest segle, Gironella va donar el seu arxiu, que consistia en uns 14.000 negatius i 455 positius, a l'Ajuntament.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Tant de bo Pedrojota fes més cas a Luis María Anson

La caverna mediàtica sol actuar d'una manera tan bunqueriana i monolítica que, quan algú dels seus profetes se'n desmarca, és de justícia reconèixer-ho. Ho feia ahir Luis María Anson a *El Mundo*, en dos articles. Dedicava una carta laudatòria a Teresa Toda, subdirectora d'*Egin*. "Em vaig oposar a l'atropellament que se suspengués el diari, perquè els periòdics no delinqueixen. [...] Tancar un diari soscava la llibertat d'expressió". A la mateixa pàgina, remetia també carta a Alberto Fa-

bra: "Sóc partidari (ho he estat sempre) de la televisió pública. [...] Em solidaritzo amb els meus companys de Canal 9. Ells no són culpables dels errors polítics ni de les voracitats sindicals. Sabien que la llibertat d'expressió quedaria deseparada amb el tancament de la televisió autonòmica i han lluitat com panteres". I conclou: "No només tenen la meua comprensió, sinó també el meu suport i solidaritat. I amb el meu, el de la immensa majoria de la professió". La llàstima és que, entre la minoria, hi ha el director del diari per al qual treballa, que va aplaudir –literalment, en un tuit– el tancament del canal. Perquè suposo que és a ell qui cal atribuir la decisió de no informar –ni a l'edició catalana ni a la general– de la multitudinària manifestació que dissabte va protestar a València contra aquesta clausura, la qual cosa demostra que tenir mitjans públics –gestionats de manera diferent que Canal 9, esclar– potser no és tan mala idea.

La roda

'Chapapote' audiovisual a València

Primer van perseguir les emissions de TV-3 a València i tot allò que feia olor de catalanisme. Després van saquejar la radiotelevisió pública valenciana mentre des de Madrid ens volien culpabilitzar, als catalans, per pagar uns mitjans públics dignes. La cantarella de la despesa a TV-3 només s'ha vist superada per l'obsessió que els provoca el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, un organisme que han equiparat -amb tota la mala intenció- a la Inquisició. Després de rebutjar, malgrat les seves falses bones paraules, el senyal de TV-3 a València, l'última acció ha estat tancar Canal 9 al més pur estil colpista. Els mateixos que critiquen els organismes que garanteixen la pluralitat dels mitjans catalans són els que saquegen i tanquen televisions a València i Mallorca, encara que això els deixi sense mitjans audiovisuals en llengua pròpia. Els importa ben poc.

Tancar Canal 9 és un avís per a navegants a Catalunya amb TV-3

La prepotència del PP, amb l'excusa de la crisi i l'austeritat per a allò que els convé, ens trasllada una dècada enrere. La fosa en negre de Burjassot és el *chapapote* de la Costa da Morte. I la indignació política i social a Twitter amb #RIVVno-estanca és el *Nunca más* versió digital. Metàfora dels temps que vivim, per això es redacta la *lleí Fernández*. Gent protestant a les xarxes pel tancament d'un mitjà tradicional, en aquest cas substituït políticament fins que els treballadors van assaltar els platós.

El cas del *Prestige* va sortir gratis davant la justícia, i al PP li va costar la majoria absoluta a Galícia per poc. El socialisme i el nacionalisme junts a la Xunta no van triomfar, i va tornar el PP després de **Fraga**.

Canal 9 és avís per a navegants a Catalunya. Si poguessin farien el mateix amb TV-3, no en tingueu cap dubte. Ho farien els de la TVE d'ara i els de la caverna audiovisual. Prenguem-ne nota. *Nunca más*.

 @saulgordillo

PARLEM-NE

DAVID MIRÓ
SUBDIRECTOR

Canal 9 i la tercera via catalana

DEL TANCAMENT de Canal 9 s'ha dit pràcticament tot excepte una cosa: la responsabilitat del govern espanyol. Tots sabem que al desastre de gestió de la Generalitat Valenciana s'hi suma un dèficit fiscal igual o més nociu que el que pateix Catalunya i un nivell d'intervenció de les finances valencianes total i absolut. Per tant, la darrera paraula, en aquesta qüestió i en qualsevol altra, la tenia Madrid. Val la pena aturar-

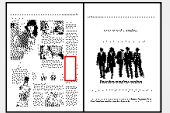
s'hi un moment. Un govern espanyol mínimament responsable tindria sobre el paper dues funcions: en primer lloc, garantir la igualtat de tots els ciutadans espanyols, i, en segon lloc, protegir la riquesa i la diversitat lingüística d'Espanya.

Doncs bé, en aquest cas no fa ni una cosa ni l'altra. Com pot Rajoy permetre que cinc milions i mig de ciutadans es quedin sense un servei bàsic com una ràdio i una televisió dels quals sí que gaudeixen la resta de comunitats amb llengua pròpia? I a més, com és que el ministre Wert no ha protestat per un fet que suposa un colp mortal a una modalitat lingüística espanyola que segons totes les enquestes està clarament en retrocés? El més greu, però, és que aquestes reflexions no formen part del debat públic espanyol. Rubalcaba mateix, que ahir es va omplir la boca de federalisme, no en va dir ni piu. Aquest fet hauria de fer reflexionar els defensors de la tercera via. Quin acord és possible amb qui actua així? I quina credibilitat tindria per oferir a Catalunya allò que no compleix ni al País Valencià ni a les Illes?

Los medios creen que la publicidad subirá un 1%

Los directivos de medios de comunicación que forman parte del panel Zenith Vigía han empeorado en la última oleada del estudio las previsiones de inversión publicitaria para este año, para el que esperan una caída de la inversión de un 12 por ciento (frente a un 11,2 por ciento que pronosticaban en septiembre), aunque confían en volver a números positivos en 2014, con un aumento del 1 por ciento, gracias al tirón de los medios digitales. En concreto, esperan que la publicidad en móviles crezca un 11,9 por ciento; en Internet un 4,8 por ciento y en la televisión generalista un 2,1 por ciento. En su contra, prevén que la inversión publicitaria vuelva a caer en diarios, revistas, suplementos, cine, exterior y radio, en línea con los resultados de este ejercicio.

Publiespaña da el salto a América

Publiespaña (Mediaset) da el salto al mercado publicitario *online* latinoamericano a través de su participación en la concesionaria digital Netsonic para la comercialización de las webs de Mediaset España y otros medios de América Latina. Netsonic comercializará en exclusiva los contenidos de Mitele.es, Telecinco.es, Cuatro.com y Divinity.es en países como México, Colombia, Chile y Perú, mercados en los que está desarrollando un plan de expansión con algunos de los principales medios latinoamericanos. América Latina, uno de los mayores mercados para medios en español, cuenta con más de 255 millones de usuarios de Internet.